

ADUNAREA LUI DUMNEZEU

H. L. HEIJKOOP

BUCUREȘTI 1994

©1994 by Gute Botschaft Verlag (GBV)
Postfach 80 D-35673 Dillenburg GERMANY

Această carte cuprinde o adaptare a câtorva expuneri ținute în Germania și Elveția cu privire la această temă, Adunarea lui Dumnezeu, și în care referirile din Scriptură și textele citate sunt luate din versiunea Bibliei tradusă de Darby, datorită fidelității lor literale. Suntem conștienți de neputința creaturii umane în încercarea de a pătrunde planul glorios al lui Dumnezeu, plan bazat pe lucrarea minunată a Domnului Isus la cruce și împlinit prin lucrarea Duhului Sfânt și de cât de limitată este puterea de exprimare a omului când ajunge să împartă adevărul primit prin lumina Duhului Sfânt! Cu toate acestea, este folositor gândul că Duhul Sfânt poate să-și împlinească scopul, în ciuda slăbiciunii instrumentului folosit. Facă Domnul ca această carte să lucreze spre binecuvântarea tuturor celor ce o citesc!

1. PRIMA MENȚIONARE A ADUNĂRII

Pasajele din Matei 16.13-20 și din Matei 18.15-20 sunt singurele locuri din cele patru evanghelii unde este folosit cuvântul „adunare”. Este cuvântul grecesc „ekklesia”, tradus în versiunea King James a Bibliei ca „biserică”. Prefer să folosesc cuvântul „adunare”, ca în „Noua Traducere” a lui J. N. Darby, considerând-o cea mai bună traducere. „Biserică” nu este cuvântul corect tradus, pentru că derivă din substantivul grecesc „kyriake”, care este folosit în 1 Corinteni 11.20 (cina Domnului) și în Apocalipsa 1.10 (ziua Domnului), dar niciodată în legătură cu adunarea. În traducerea engleză cunoscută King James, împăratul a poruncit folosirea cuvântului „biserică”, în ciuda protestului traducătorilor. Explic aceasta numai pentru a se cunoaște ceea ce vreau să spun când vorbesc despre „adunare”. Aș putea la fel de bine să vorbesc despre „biserică”. Nu are importanță ce cuvânt folosești câtă vreme îți acorzi înțelesul pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl dă substantivului grecesc „ekklesia”.

Faptul că expresia „adunare” se găsește numai în prima din cele patru evanghelii are o importanță deosebită și aceasta cu atât mai mult cu cât nu este folosită de un profet, ci de Fiul lui Dumnezeu. Profețiile din Vechiul Testament au venit întotdeauna prin oameni, care puteau fi slujitorii Lui, după cum citim în Evrei 1.1: „Dumnezeu a vorbit părinților noștri prin profeți”. În cazul nostru însă nu un profet, ci însuși Fiul lui Dumnezeu descoperă acest adevăr și numai în aceste două pasaje, de aceea este de cea mai mare însemnătate să le studiem pentru a vedea ce vrea să spună Domnul. Este foarte important să examinăm cu atenție pasajul din Cuvântul lui Dumnezeu unde un adevăr este descoperit pentru prima dată, întrucât acolo se găsesc principii importante care caracterizează acest

adevăr și cu atât mai mult când vorbește însuși Domnul Isus.

Dacă cunoaștem caracterul celor patru evanghelii, este evident de ce întâlnim „adunarea” numai la Matei. El îl prezintă pe Domnul Hristos ca pe împăratul lui Israel și Evanghelia sa este legătura dintre Vechiul și Noul Testament. În Vechiul Testament este descrisă istoria lui Israel, poporul lui Dumnezeu pe pământ, începând cu Geneza 11 și continuând până la sfârșitul Vechiului Testament. Evanghelia lui Matei face trecerea la adunarea descrisă în Noul Testament. Chiar dacă întâlnim încă pasaje care se ocupă cu trecutul și cu viitorul lui Israel, tema principală nu este poporul pământesc, Israel, ci Adunarea Dumnezeului Celui viu, numită de Domnul Isus „Adunarea Mea”.

Evanghelia după Matei este legătura dintre Vechiul și Noul Testament. Domnul Isus este prezentat ca Mesia, împăratul lui Israel, și chiar la începutul ei, în genealogia sfântă, citim că El este Fiul lui David și Fiul lui Avraam. Vedem apoi magii venind din răsărit să se închine ca împăratului de curând născut al iudeilor. Îndată după acestea apare Ioan Botezătorul, propovăduind: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape” (Matei 3.2). Domnul Isus folosește exact aceleași cuvinte când Își începe lucrarea (Matei 4.17). Curând se va dovedi că poporul Israel nu-L va accepta ca Împărat. Chiar dacă mari mulțimi îl urmau (Matei 4.25), aceasta era numai pentru că au mâncat pâinea oferită de El (Ioan 6.26) sau pentru că au văzut semnele pe care le făcea (Ioan 2.23).

În Matei 5, 6 și 7, Domnul anunță caracterul împărăției cerurilor. Mulțimile se așteptau ca El să devină împărat, să le elibereze de sub stăpânirea romană, să nimicească pe toți vrăjmașii lor și să facă din Israel națiunea conducătoare a lumii, astfel încât Israelul să devină bogat și renumit. Dar Domnul, expunându-le caracterul pe care trebuie să-l aibă oricine ar dori să intre în Împărăția cerurilor, le spune: „Ferice de ...”

El arată deslușit că într-o lume unde Hristos este respins și urât și chiar Dumnezeu (2 Corin- teni 4.4) pe care-L oglindește și unde Satan este stăpân (Ioan 12.31), oricine este legat de Hristos trebuie să sufere și, prin suferință, să descopere caracterul Domnului. Această atitudine este arătată la Matei 5.7. Vedem apoi că poporul evreu se opune la așa ceva (Matei 8.12). Ei L-ar accepta ca Împărat numai dacă ar face ceea ce ar voi ei, de exemplu, dacă și-ar asuma puterea pământească pentru a-i alunga pe romani și pentru a face din Israel națiunea conducătoare a lumii. Ei resping calea pe care trebuie să se întoarcă la Dumnezeu: pocăința, botezul pentru iertarea păcatelor și măr turisirea stării lor de păcătoși pierduți. Punctul culminant îl ating atunci când spun că Domnul Isus face minuni prin puterea lui Beelzebul, prințul demonilor (Matei 12.24). Ei atribuiau lucrarea Duhului Sfânt, puterea prin care El rostea toate cuvintele și făcea toate minunile, diavolului, cu toate că știau că aceasta era vorbirea lui

Dumnezeu și că El era Fiul lui Dumnezeu. Spunând că „El face aceasta cu ajutorul diavolului”, ei huleau, iar Domnul spune că „hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată” (Matei 12.31). În capitolul 13, când este evident că Domnul Isus a fost respins, El ne oferă o imagine a Împărăției cerurilor. Înțelegem că aceasta trebuie să aibă o înfățișare cu totul aparte. Ce-ați spune despre o împărăție care a fost întemeiată de împăratul ei și s-a dezvoltat într-un mare imperiu, dacă împăratul nu locuiește în ea pentru că a fost lepădat, ci domnește asupra ei doar din depărtare? Este o împărăție cu totul nefirească; dar acesta este caracterul pe care l-a dobândit Împărăția cerurilor de când Domnul a fost lepădat. Chiar dacă omenirea refuză să-L accepte ca Împărat, aceasta nu-L împiedică pe Dumnezeu să-Și ducă la îndeplinire planurile. În Psalmul 2 citim că și domnitorii lui Israel se împotrivesc lui Dumnezeu și Domnului Isus, spunând: „Să le rupem legăturile”. Dar mai departe citim: „Cel ce locuiește în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei ... Eu am uns pe Împăratul Meu peste Sion” (versetele 4, 6). Dumnezeu Își va îndeplini planul chiar dacă astăzi Împărăția cerurilor are un caracter diferit, datorită faptului că Domnul a fost lepădat. Ar fi fost ușor pentru Dumnezeu să-Și judece vrăjmașii imediat, întocmai cum Domnul Isus va veni într-o zi pe nori și Își va așeza Împărăția în putere și, doar cu Cuvântul Lui, va nimici pe toți vrăjmașii Săi. În Ioan 18 citim că Domnul S-a prezentat celor ce au venit să-L prindă, o ceată de soldați romani, cu ofițeri și preoți, întrebându-i pe cine caută. Când au răspuns: „pe Isus din Nazaret”, El a spus doar: „Eu sunt” și toți au căzut cu fața la pământ. Cuvintele „EU SUNT” reprezintă traducerea numelui de Iehova din Vechiul Testament, iar rostirea numelui Lui a fost suficientă pentru a-i face să cadă cu fața la pământ. Domnul ar fi putut acționa într-un mod similar după ce a fost lepădat. Dar noi cunoaștem harul Său minunat. Dacă El Și-ar fi așezat împărăția prin putere atunci, ar fi făcut ceea ce acum este încă în viitor: judecata. Când va veni să-Și inaugureze Împărăția de o mie de ani, își va nimici vrăjmașii, conducătorii lor vor fi aruncați de vii în iad și marile oștiri vor pieri pentru că L-au lepădat. Dar nu aceasta este voia Domnului, așa cum citim la 2 Petru 3.9. De asemenea citim că Dumnezeu, Mântuitorul nostru, dorește ca „toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (vezi 1 Timotei 2.4-6).

Aceasta era în inima lui Dumnezeu și a Fiului Său, Domnul Isus. El Și-ar fi putut așeza împărăția prin putere, ceea ce ar fi însemnat judecata lumii, astfel că toți cei care au trăit vreodată ar fi fost sortiți iadului pentru veșnicie și nimeni nu ar fi fost salvat. Dar nu aceasta era voia lui Dumnezeu. Dumnezeu este dragoste și El dorește ca fiecare om să fie mântuit și să ajungă la cunoștința adevărului. De aceea Domnul Isus a acceptat lepădarea din partea oamenilor. El S-a lăsat prins și pironit pe cruce pentru că aceasta era singura cale prin care planul lui Dumnezeu putea fi împlinit. Dumnezeu poate acum declara

că oricine crede în Domnul Isus primește viața veșnică. Și noi, care L-am primit pe Domnul Isus prin credință, putem mărturisi despre El că „a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe cruce” (1 Petru 2.24). Știm că „nu mai este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus” (Romani 8.1). Vedem care a fost rezultatul atitudinii omului. Există de acum o Împărăție care se poate extinde, practic, peste întregul pământ. În Matei 13, Domnul Isus ne arată, în șapte pilde, care este caracterul acestei Împărății, iar pe parcurs, El prezintă ceva nou ce urmează să aibă loc. În această Împărăție, care fusese vestită în Vechiul Testament, era ceva ascuns, centrul afecțiunii Domnului. În două dintre pildele din Matei 13, El vorbește despre valoarea acestui subiect special pentru inima Lui, iar în versetul 44 spune: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu o comoară ascunsă într-un ogor. Omul care o găsește, o ascunde și, de bucurie, se duce și vinde tot ce are și cumpără ogorul acela”. În Împărăția cerurilor este ascunsă o comoară așa de prețioasă Domnului Isus, că El cumpără țarina ca să intre în stăpânirea ei.

Versetul 45 prezintă același lucru: „Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase”. El găsește o perlă prețioasă, care este așa de frumoasă, încât este gata să vândă tot ce are pentru a o avea. În Împărăția cerurilor urma să fie ceva deosebit de prețios pentru Domnul, descris aici prin două pilde: „o comoară” și „o perlă de mare preț”.

În Matei 14 apare limpede că Domnul a fost lepădat atunci când Ioan Botezătorul a fost omorât (versetul 10); Matei 15 și începutul capitolului 16 subliniază din nou această lepădare, iar în Matei 16.13-20, Domnul descoperă COMOARA. Să vedem ce înseamnă pentru El această perlă de mare preț, acest lucru inedit pe care Fiul lui Dumnezeu ni-l descoperă.

Contextul ne arată că trebuie să fie o revelație specială. Unde era Domnul Isus atunci când vorbea? „În părțile Cezareii lui Filip”. El nu a spus aceste cuvinte în Ierusalim, nici în Capernaum, ci lângă acest oraș nou, care a fost construit de Irod și care a primit denumirea după el. Cezareea venea de la numele conducătorului roman, iar Filip de la propriul său nume. Numele acestui oraș exprimă dominația străină asupra pământului lui Dumnezeu: Canaan a fost numit pământul lui Dumnezeu, după cum se spune în Levitic 25.23: „Pământurile să nu se vândă pe veci; căci țara este a Mea, iar voi sunteți la Mine ca niște străini și venetici”. În această țară, care este țara lui Dumnezeu, unde întotdeauna a stăpânit Iehova (tronul Lui se afla la Ierusalim, cum citim la 1 Cronici 29.23), există un oraș care arată clar că romanii au stăpânit peste ea și că împărat a fost un străin. Acesta este locul anume unde Domnul vorbește despre aceste lucruri. Mai întâi El întreabă ce spun oamenii despre El: „Cine zice oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?” Nu este interesat de ceea ce spun preoții și marii preoți despre El, pentru că știa că ei îl socotesc ca acționând cu puterea diavolului, ci întreabă ce crede

poporul despre El. Era în Galileea, unde oamenii îl urmau, și întreabă: „Acesti oameni care Mă urmează și cred în Mine pentru că văd minunile pe care le fac, cine zice că sunt Eu?” „Ei au răspuns: „Unii, Ioan Botezătorul; alții, Ilie; alții, Ieremia sau unul din profeți” (Matei 16.14). Însuși Domnul Isus a spus că Ioan Botezătorul a fost cel mai mare dintre cei născuți din femeie, iar Ilie a fost, în adevăr, un profet mare. Judecata lor era favorabilă, dar cu aceste gânduri au dovedit că nu îl cunoșteau și nu îl acceptau pe Domnul Isus ca Persoana care era cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, Împăratul lui Israel.

Astăzi sunt sute de mii de oameni care admit că Domnul Isus a fost un bun învățător sau un om bun, că nimeni nu a trăit vreodată o viață curată așa cum a trăit-o El; dar aceasta arată doar că ei nu cred cu adevărat în El. Vedem rezultatul în Ioan 2.24-29: „Dar Isus nu Se încredea în ei ... fiindcă El Însuși știa ce este în om”. Oricine are o astfel de părere despre Domnul Isus și nu L-a primit în inimă ca pe Cel ce este în adevăr, Hristos, Fiul lui Dumnezeu, va fi pierdut pentru veșnicie în iad. Nici cei care îl urmau nu L-au primit ca pe adevăratul Împărat al lui Israel. Domnul Isus Și-a întrebat ucenicii: „Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?” Și ce a auzit de la ei? „Simon Petru, răspunzând, a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui Viu!” Ce răspuns minunat: „Tu ești Hristosul!” Aceasta înseamnă, înainte de toate, „Tu ești Împăratul lui Israel”. Hristos este cuvântul grecesc pentru ebraicul „Mesia” și ambele înseamnă „Cel uns”, adică, „Tu ești Împăratul pe care Dumnezeu L-a dat lui Israel”. Aceasta era credința adevărată în Persoana Lui și, în aceste circumstanțe, o mărturie minunată. Fiecare israelit ar fi trebuit să mărturisească aceasta. Când Domnul Isus va reveni din cer și va intra în Ierusalim, aceasta va fi mărturisirea rămasă în urma lui Israel: „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului” (Psalmul 118.26).

Dar Petru nu se oprește aici; el adaugă: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui Viu”. Cea de-a doua expresie străbate cu mult mai departe decât ceea ce găsim în Vechiul Testament („Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut” - Psalmul 2.7). Domnul Isus este de asemenea Fiul lui Dumnezeu ca Împărat al lui Israel. Găsim același lucru la Luca 1.35, unde Mariei i se spune în legătură cu nașterea Domnului Isus: „Duhul Sfânt Se va coborî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri.

De aceea Sfântul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu”. Aceste două pasaje se ocupă cu Domnul Isus ca Om pe pământ, pentru că la fel El era și Fiul lui Dumnezeu. El era Dumnezeu Fiul, dar nu aceasta se are în vedere aici. Psalmul 2 nu spune că Domnul Isus este Dumnezeu cel veșnic. În cuvintele: „Tu ești Fiul Meu! astăzi Te-am născut”, vedem pe Omul Hristos Isus, care era Fiul lui Dumnezeu. îngerul i-a spus Mariei: „puterea Celui Preaînalt te va umbri” și pentru că El a fost născut prin Duhul Sfânt, El era Fiul lui Dumnezeu întrupat, ceea ce nu poate fi spus despre nimeni

altcineva. Galateni 4.4 spune: „născut din femeie” și este adevărat. Era în adevăr un Om (chiar mai mult decât Adam, care n-a fost născut din femeie), dar Tatăl Său era Dumnezeu. Duhul Sfânt a umbrit-o pe Maria. El a fost născut din Dumnezeu, după cum citim în Evrei 10.5: „Tu Mi-ai pregătit un trup”. El era cu adevărat Om, dar fără natura noastră păcătoasă. Ca Om, El era Fiul lui Dumnezeu.

Dar mărturia lui Petru merge mult mai departe. El nu spune: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu născut pe pământ”, ci „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu”. Petru spune că Domnul Isus este Fiul Aceluia care este viată în El Însuși și izvorul oricărei vieți. „Tu ești... Fiul Dumnezeului Celui viu”. Același lucru îl găsim și la Ioan 1.14: „În El era viața și viața era lumina oamenilor”. El este viața despre care citim în 1 Ioan 5.20: „Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viată veșnică” (1 Ioan 5.20). Aceasta este în întregime exprimat în propoziția: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu”. Ce cuvinte minunate! Petru Îl recunoaște pe Domnul Isus ca pe Dumnezeu Fiul, care există din eternitate, nu doar ca Om, cum este Mesia. Domnul Isus a fost Om, dar El era și Fiul lui Dumnezeu din veșnicie. Acest adevăr nu a fost descoperit în Vechiul Testament, deși a fost numit „Părinte al veșniciei” (Isaia 9.6).

Domnul folosește mărturia lui Petru ca un prilej pentru a descoperi ceea ce El menționase în capitolul 13. El ne spune la ce se referă comoara din țarină și perla de mare valoare. Această nouă descoperire, care merge mult mai departe decât ceea ce primise Israel, are de-a face cu adevărul că Hristos este Fiul Dumnezeului Celui viu. „Și Isus a luat din nou cuvântul și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, Fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: „tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui”. „Tu ești Petru” (în greacă „petros”) și apoi „pe această stâncă” (în greacă „petra”) „voi zidi Adunarea Mea”. Domnul îi spune lui Petru că El este „petros”, adică o bucată de stâncă, nu stâncă însăși. „Petros” înseamnă o piatră, o bucată ruptă dintr-o stâncă. Domnul spune: „Pe această stâncă” - din care Petru era doar o parte - „voi zidi Adunarea Mea”.

Mai târziu Petru se referă la acest adevăr în 1 Petru 2.4-5, când spune că noi suntem pietre vii care am venit la Hristos, Piatra vie, pentru a forma, fiind zidite în El, casa spirituală. Dar să ne întoarcem la adevărul Adunării așa cum îl prezintă Domnul în Matei 16 și 18.

Domnul folosește cuvântul „ekklesia”, care înseamnă „adunare” sau „cei chemați afară din”. Cuvintele „adunare” sau „biserica” nu mai înseamnă de mult ceea ce au însemnat atunci; ni menim nu va înțelege prin ele locuitorii unui oraș anume, pe când în acea vreme era o expresie obișnuită. După

cum am văzut, Domnul era în ținutul Cezareii lui Filip, în Galileea, când a spus aceste cuvinte. Dar acest oraș din Israel purta numele străinilor. Găsim aici cele două grupuri în care Cuvântul lui Dumnezeu a împărțit atunci omenirea. Aflăm din Cuvântul lui Dumnezeu că în timpul celor dintâi două mii de ani, Dumnezeu a văzut pe toți oamenii ca un singur mare grup. El a vrut să-i cheme și să le ofere har. Aceasta a rămas așa până s-a născut Avraam. Când a devenit evident că oamenii L-au lepădat și și-au făcut dumnezeii proprii, după poftele lor, Dumnezeu a luat un om din mijlocul lor și l-a făcut tatăl unui popor nou, care urma să fie legat de El într-un mod deosebit. Avraam a trebuit să-și părăsească țara, neamul și casa tatălui său pentru a fi în totul centrul plăcerii lui Dumnezeu. Începând de atunci, Dumnezeu nu a mai văzut omenirea ca o unitate. Erau, pe de o parte, poporul lui Israel, care își avea rădăcina în Avraam, iar pe de altă parte „neamurile”. În timpul Domnului Isus, acest al doilea grup era numit „grecii”, pentru că limba greacă aparținea atunci lumii civilizate. Pe vremea când Domnul Isus a spus aceste cuvinte, existau două grupuri de oameni, iudei și greci, și ambele aveau câte o „ekklesia”.

În traducerea greacă a Vechiului Testament, septuaginta, care a fost încheiată în Egipt cu aproximativ două sute de ani înainte de nașterea lui Hristos, cuvântul „ekklesia” este folosit întotdeauna ca referire la întregul popor al lui Israel. Găsim cuvântul acesta folosit în Fapte 7.38, când Ștefan, prezentând istoria poporului lui Israel, vorbește despre adunarea (ekklesia) din pustie. Era un cuvânt pe care fiecare din cetate îl știa; el înfățișa pe locuitorii unei cetăți, toți cei care aveau cetățenie și, prin cetățenie, responsabilitate, și în acest sens este folosit și în Cuvântul lui Dumnezeu. În Fapte 19.41 citim că mai-marele cetății a trimis oamenii din Efes acasă: „El a dat drumul adunării (ekklesia)”.

Astfel Domnul folosește o expresie, pe care o știa oricine, ca și cum ar spune: „Grecii au adunarea lor, iudeii au adunarea lor și Eu vreau să am Adunarea Mea”. El spune aceasta în legătură cu mărturia lui Petru despre El: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu”. „Pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui”.

Împărțirea oamenilor în aceste grupuri este subliniată la 1 Corinteni 10.32: „Să nu fiți pricină de poticnire nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru Adunarea lui Dumnezeu”. Prima referire la acest al treilea grup o găsim la Matei 16. Erau greci și iudei, după cum am văzut, dar acum Domnul spune ceva nou: Adunarea lui Dumnezeu, „Adunarea Mea”. Dacă lumea M-a lepădat (ale-gându-și dumnezeii falși cu două mii de ani înainte), dacă Israel M-a lepădat (după cum era atunci evident), atunci voi avea propria Mea Adunare. Dacă adunarea grecilor nu este a Mea, pentru că Satan este prințul acestei lumi; dacă adunarea lui Israel nu este a Mea, pentru că ei M-au lepădat; totuși Eu voi

avea propria Mea Adunare, deși am fost lepădat. Dar nu va fi o adunare legată de Mine ca Împărat al lui Israel, ci o Adunare care Mă recunoaște ca Fiul Dumnezeului Celui viu, ca Dumnezeu Fiul din veșnicie.

Aceasta ne arată caracterul relației Lui față de noua Adunare. Israel era poporul Lui pământesc, pentru că El era Împărat al lui Israel ca Om pe pământ. Chiar dacă este numit Fiul lui Dumnezeu, totuși aceasta are legătură cu pământul, pentru că se spune: „Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut”. Relația Lui cu Israel era de Împărat, dar nu înainte de a Se fi născut ca Om pe pământ prin Duhul Sfânt. Aici însă Domnul Isus spune că Adunarea este legată de El ca Fiu al Dumnezeului Celui viu, stare pe care nu a primit-o când S-a născut pe pământ, pentru că El era așa din veșnicie. Dumnezeu veșnic exista din veșnicie, El este Dumnezeu Cel viu din veșnicie. Si Adunarea este legată de El în acest caracter. Oricine crede în Fiul are viața veșnică, ceea ce înseamnă că Hristos este viața lui și la 1 Ioan 5.20 citim că El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică. La Coloseni 3.4 citim despre credincioși: „viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” și „Hristos ... este viața voastră”.

Dar în ce mod este Hristos viața veșnică? A devenit El viața veșnică atunci când a fost născut aici, pe pământ, sau când a împlinit lucrarea pe cruce și a înviat din morți? Nicidecum, întrucât „viața veșnică” nu înseamnă numai că nu are sfârșit, ci și că nu are început. Dacă ceva are un început, nu poate fi veșnic. Când primim viața veșnică - și Cuvântul lui Dumnezeu spune că oricine crede în El are viața veșnică - aceasta este viața noastră fără început și fără sfârșit. Iar această viață poate fi doar viața lui Dumnezeu, a Fiului Său, pentru că oricine, în afară de Dumnezeu, are un început. Ioan 1.3 spune că tot ceea ce există a venit din El, astfel că în afară de Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, totul are un început. Deci, atunci când primim viața veșnică, aceasta este viața lui Dumnezeu Însuși.

Cuvântul lui Dumnezeu accentuează că noi, care credem în Domnul Isus în acest veac, primim viața veșnică: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3.16). Noi Îl primim pe El ca viața noastră. Coloseni 3.4 afirmă că Hristos este viața noastră, deci viața pe care am primit-o este viața divină. 2 Petru 1.4 spune că noi am primit natura divină când am fost născuți din nou. Si astfel, fiecare din cei care aparțin acestei Adunări a primit pe Domnul Isus ca viața lui, nu doar ca pe Omul Isus Hristos, ci ca pe veșnicul Fiu al lui Dumnezeu care a devenit Om, dar acest Om este Dumnezeu cel veșnic. 1 Ioan 1.1-3 precizează că „ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, viața care era la Tatăl și care ne-a fost arătată,... aceea

vă vestim si vouă". Viata veșnică a fost cu Tatăl înainte ca Domnul Isus să vină ca Om pe pământ, dar a fost arătată pe pământ prin El, astfel că în momentul în care un credincios Îl acceptă pe Domnul Isus și lucrarea Lui, primește viața veșnică și aceasta este viața care există din veșnicie: Domnul Isus Însuși.

Dacă acesta este adevăratul caracter al credincioșilor din veacul nostru, care alcătuiesc Adunarea, este imposibil ca ei să fie legați de El ca om pe pământ. Ei sunt uniți cu Fiul Cel veșnic. Aceasta este ceea ce Domnul vrea să spună prin cuvintele: „pe această stâncă” - Hristos, Fiul Dumnezeului Celui viu - „voi zidi Adunarea Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui”. Locuința morților (hadesul) este locul unde merg necredincioșii când mor. În multe traduceri găsim cuvântul „iad”. Cuvântul grecesc este „hades”, care înseamnă invi zibil; este locul unde a mers bogatul din Luca 16 după moarte. În Vechiul Testament acest loc se numește „șeol”. Domnul Isus vorbește despre puterea morții: „porțile Locuinței morților”. În limbajul Cuvântului lui Dumnezeu, porțile sunt o imagine a puterii unei cetăți sau ale unui oraș. Domnul vrea să spună că porțile Locuinței morților, adică întreaga putere a morții, nu vor putea birui Adunarea pe care El o va zidi. În Evrei 2.14 citim că Satan are puterea morții și prin această putere toți oamenii sunt servii lui. Dar Domnul Isus a venit să-i elibereze pe oameni, astfel încât nici unul din cei care L-au primit pe El să nu moară. Probabil că cei mai mulți dintre noi vom muri, dar numai trupul este cel care moare, iar după puțin timp, Domnul ne va învia ca să ne ducă în ceruri. Mai mult chiar, apostolul Pavel spune: „nu toți vom adormi” (1 Corinteni 15.51). Vine clipa când toți cei care cred în Domnul Isus vor fi luați de pe pământ și vor fi duși în casa Tatălui, care este în afara universului, în cerul necreat, cerul cerurilor, unde Tatăl și Fiul locuiesc pentru veșnicie. Tatăl a fost totdeauna Tatăl și Fiul totdeauna Fiul, astfel că noi, care am primit pe Domnul Isus în acest veac, care aparținem Adunării Domnului, vom fi duși în cerurile veșnice.

Din aceasta vedem cât de minunată este Adunarea pe care Domnul o va zidi! El spune că o va zidi pe El Însuși, ca Fiu veșnic al lui Dumnezeu, și că porțile Locuinței morților (puterea morții) nu o vor birui. Aceasta este foarte important. În Anglia, de pildă, sunt mulți oameni, dar de îndată ce unul dintre ei moare, nu mai este englez; el este un om mort. În Olanda sunt aproximativ trei sprezece milioane de oameni, dar de îndată ce unul dintre ei moare, nu mai este olandez; el este un om mort. În Apocalipsa 20 nu vedem englezi, olandezi, evrei, americani sau ruși în fața marelui tron alb, ci doar oameni morți. Despărțirea în naționalități există doar pentru pământ. Vedem deci că moartea biruiește adunările iudeilor și ale grecilor. Moartea a fost mai puternică decât adunarea evreilor, deși era poporul lui Dumnezeu pe pământ. Dar aici Domnul Isus spune că Adunarea Lui nu poate fi biruită de moarte și putem să înțelegem aceasta, căci cum ar putea moartea să cucerească ceea ce a fost zidit pe

Fiul Dumnezeului Celui viu? Dacă toți cei care aparțin acestei Adunări au viața veșnică, cum ar putea moartea să le pricinuiască vreun rău? Poate moartea să afecteze ceva care este fără început și fără sfârșit, viața lui Dumnezeu Însuși, viața veșnică? Imposibil! Moartea nu poate atinge această Adunare. În Romani 1.4 se spune despre Domnul Isus că a fost „dovedit cu putere Fiul al lui Dumnezeu, potrivit Duhului sfințeniei, prin învierea morților”. Prin învierea Lui din morți, a dovedit că era Fiul lui Dumnezeu. El a murit - acesta este un fapt minunat -, dar poate Dumnezeu să moară? Nu, niciodată! Domnul Isus a mers în moarte ca Fiul al lui Dumnezeu și apoi a înviat din moarte. Nu se spune că a fost înviat. Alte pasaje spun că Tatăl L-a înviat sau că Duhul Sfânt a fost puterea prin care Dumnezeu L-a înviat. Dar aici citim că El a înviat, adică a ieșit din moarte prin propria Lui putere. Aceasta este dovada că El era viața, în El Însuși, Fiul Dumnezeului Celui viu.

Adunarea este zidită pe Fiul Dumnezeului celui viu, care a trecut prin moarte și care a învins-o, pentru că nu putea fi ținut de ea (Fapte 2.24, 27; Psalmul 16.10). Adunarea nu poate fi biruită de moarte, ceea ce înseamnă că viața Adunării nu este redusă la acest-pământ, că nu se va sfârși atunci când cei care-i aparțin vor fi luați de pe pământ, ci va rămâne în veșnicie. Chiar dacă Dumnezeu va locui pe pământul cel nou printre oameni (Apocalipsa 21), chiar dacă vor fi înlăturate toate deosebirile dintre naționalități, totuși Adunarea va avea o poziție aparte: ea este mi reasa, soția Mielului care coboară din cer; este Templul în care locuiește Dumnezeu. În Efeseni 2 citim că Adunarea a avut un început, iar în Matei 16, Domnul spune: „Eu voi zidi Adunarea Mea”. Ea încă nu exista, ci El urma să o construiască, dar de atunci nu-și va înceta existența, ci va rămâne în veșnicie legată de Cel care este Întemeietorul ei, Hristos, Fiul Dumnezeului Celui viu.

Aceasta arată cât de prețioasă este Adunarea și ce privilegiu minunat este să aparții Adunării pe care Domnul Isus o numește propria Lui Adunare, care Îl are pe El ca temelie și care nu poate fi biruită de moarte, ci dăinuiește veșnic. Este Adunarea Lui în exclusivitate, o comoară așa de prețioasă pentru El, încât a cumpărat „ogorul” pentru a intra în posesia ei (Matei 13). Aceasta înseamnă întreaga lume, după cum explică versetul 38: „ogorul este lumea”. Pentru a obține această perlă de mare preț, Adunarea, El era pregătit să vândă tot ce avea.

În locul în care Domnul Isus a spus aceste cuvinte, imperiul roman era reprezentat prin numele de „Caesarea”, iar împăratul din acele zile, prin numele de „Filippi”. Atât romanii cât și edomiții, de care aparținea Irod, erau din afara poporului evreu. Domnul era în Palestina, nu a ieșit niciodată din acest teritoriu. În pofida acestor împrejurări, Domnul declară: „Adunarea Mea va rămâne în veșnicie”. Orice altceva va trece, dar aceasta va rămâne. Și nu numai atât. După ce Israel a fost pus deoparte,

pentru că și-a renegat împăratul, va apare acest lucru nou, dorința inimii mele, cu care mă asociez pe mine însumi cu Fiul Dumnezeului Celui viu, care a murit și a înviat, în veșnicie.

Matei 18 cuprinde al doilea și ultimul pasaj din evangheliile unde se vorbește despre Adunare. În Evanghelia lui Ioan cu greu poți menționa ceva care să nu aibă de-a face cu noi, membrii Adunării. Totul în ea a fost scris pentru noi, cei de acum. În Evangheliile lui Matei, Marcu și Luca sunt unele lucruri doar indirect aplicabile la noi, întrucât erau spuse oamenilor care trăiau atunci și care au crezut înainte de moartea Domnului pe cruce. Cuvântul „Adunare” este folosit numai în Evanghelia lui Matei, nu și în cele ale lui Ioan, Luca și Marcu, și anume doar în aceste două capitole (16 și 18), și Domnul este Cel care vorbește. Dacă înțelegem caracterul Evangheliei după Matei, este ușor să spunem de ce Adunarea a luat locul lui Israel înaintea lui Dumnezeu. Timp de două mii de ani după nașterea lui Avraam, Israel a fost poporul pământesc al lui Dumnezeu. Așa cum în timpul celor două mii de ani anteriori, Dumnezeu a privit toate națiunile ca o unitate, El a dat uneia dintre aceste națiuni o poziție deosebită timp de două mii de ani, după care această națiune privilegiată a fost dată la o parte, pentru că L-a lepădat pe El și ceva nou i-a luat locul, care, de asemenea, pare să dureze două mii de ani pe pământ (am menționat deja 1 Cronici 29, unde citim că scaunul de domnie al lui Dumnezeu era la Ierusalim). El a cărmuit lumea din locul Lui din Ierusalim și Domnul va face aceasta și în timpul Împărăției milenare. Dar acum El a fost lepădat și a trebuit să găsească un loc nou unde să-Și așeze domnia, un loc unde vor sta scaunele de judecată (Psalmul 122), unde El își va pecetlui autoritatea asupra deciziilor luate. În Vechiul Testament acest loc era în Ierusalim. În Matei 18 găsim o tranziție. Motivul acestei învățături este: „dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta”. Domnul folosește o ilustrare pentru a explica poziția Adunării pe pământ.

Mai întâi trebuie să mergem la fratele nostru singuri. Acesta este duhul împărăției cerurilor, după cum citim în capitolul 5, „Ferice de cei milostivi”, „ferice de cei împăciuitori”. Caracteristic pentru o persoană din această Împărăție nu este doar să caute să-și redobândească onoarea, ci să încerce să-i ajute și să-i câștige pe ceilalți în har. Astfel citim: „Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău” (Matei 18.15). „Ai câștigat pe fratele tău” aceasta este atitudinea corectă în Împărăția cerurilor, nu că „te-ai îndreptățit pe tine însuși” sau că „ți-ai redobândit onoarea”.

Domnul folosește această ilustrație pentru a explica unele lucruri referitoare la Adunare. El continuă: „Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi frați, pentru ca orice cuvânt să fie sprijinit pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Adunării; și dacă nu va vrea să

asculte nici de Adunare, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș" (versetele 16-17). Aceasta înseamnă că Adunarea a devenit autoritatea cea mai înaltă în materie de judecată pe acest pământ, astfel că orice poate fi adus în fața ei. Dar dacă cineva nu recunoaște judecata Adunării, nu mai există o altă posibilitate la care să se apeleze. El trebuie atunci să fie privit ca un păgân sau ca un vameș, deci ca cineva care nu este în legătură cu Dumnezeu. Domnul leagă Numele Lui de Adunare și spune că ea este autoritatea ultimă pe pământ. Aceasta ne arată poziția Adunării și valoarea pe care Domnul i-o dă, nu pentru veșnicie, ci pentru perioada existenței ei pe pământ.

Domnul continuă spunând că o hotărâre a Adunării este valabilă chiar dacă este luată numai de doi sau trei oameni. La început se pare că în anumite locuri erau numai doi sau trei oameni care L-au primit pe Domnul Isus. Astăzi, în vremea ruinei, este posibil ca undeva să existe doar doi sau trei credincioși. Și câți credincioși sunt care nu realizează faptul că sunt membrii ai acestei Adunări și nu se adună ca atare! Apoi Domnul spune de ce hotărârea a „doi sau trei” are așa mare greutate: „Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer” (versetul 18). Nu este minunată această autoritate pe care Domnul o dă Adunării? Când ea ia o hotărâre, El spune: recunosc această hotărâre. Este posibil să se facă recurs, dar aceasta nu înseamnă că hotărârea ei nu este recunoscută. Când problema a fost adusă în fața celei mai înalte instanțe, judecata va fi dusă la îndeplinire și nu se poate face nimic împotriva ei, chiar dacă există impresia că judecata este greșită sau că judecătorul a făcut o greșeală. Judecata este validată și va fi aplicată. Ea are autoritatea întregii țări, fie aceasta Olanda, Statele Unite sau oricare alta. Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, spune aici că oriunde Adunarea va lua o hotărâre pe pământ, chiar dacă ea este formată doar din doi sau trei oameni, Dumnezeu îi recunoaște judecata și orice a legat ea este legat în cer și orice a dezlegat ea este dezlegat în cer. Am putea fi tentați să spunem: „Aceasta este imposibil! Sunt acești bărbați și aceste femei așa de înțelepți? Consideră oare Dumnezeu că ei sunt dotați cu o așa înțelepciune, încât promite anticipat că va accepta judecata lor?” Domnul spune: „Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri” (versetul 19). Întrebarea nu este dacă hotărârea este înțeleaptă și în concordanță cu ceea ce dorește Tatăl, ci „dacă doi dintre voi se învoiesc”. El spune aceasta însă în legătură cu Adunarea, deci promisiunea Lui nu este valabilă când doi sau trei vin împreună și se învoiesc asupra unui lucru, considerând că Tatăl li-l va da, ci doar dacă se unesc ca Adunare; și atunci, chiar dacă Adunarea este formată doar din doi sau trei oameni, Tatăl le va asculta cererea.

Cum este posibil aceasta? Domnul Însuși dă răspunsul: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați

în (pentru) Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor" (versetul 20). Cuvântul „pentru” (în engleză „unto”=înspre; în greacă „eis”) subliniază direcția unei mișcări. Vechiul Testament ne ajută să înțelegem mai clar textul acesta. În Deuteronom, Domnul vorbește în repetate rânduri despre un loc pe care îl va alege, unde va face să locuiască Numele Lui. El spune că poporul Său va trebui să meargă în acel loc pentru a aduce jertfe și pentru a celebra sărbătorile Lui. Expresia „locul pe care-l va alege Domnul ca să-Și așeze acolo Numele Lui” este folosită de douăzeci și unu de ori în Deuteronom. Și Domnul Isus spunea acest lucru ucenici lor, care cunoșteau bine locul pe care Dumnezeu Îl alesese ca să-Și așeze acolo Numele Lui. În Psalmul 132, Dumnezeu vorbește despre Ierusalim, cetatea Sionului: „Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; aici voi locui, căci L-am dorit” (versetul 14). Domnul Isus pare a spune: „Va fi un loc pe pământ unde oamenii se vor aduna pentru Numele Meu. Ei vor veni la locul pe care L-am ales Eu, ca să-Mi așez acolo Numele Meu. Hotărârile care vor fi luate acolo vor fi recunoscute în cer, pentru că ei sunt înzestrați cu autoritatea Mea și sunt adeveriți de Mine, Fiul Dumnezeului Celui viu, chiar dacă sunt numai doi sau trei și chiar dacă sunt cei mai slabi și cei mai nepricepuți oameni de pe pământ. Și aceasta întrucât sunt copiii lui Dumnezeu, care se adună în locul unde Eu sunt în mijlocul lor”. Noi putem să înțelegem ușor aceasta acum, după ce am văzut că Adunarea este legată de Domnul Isus ca Fiu al Dumnezeului Celui viu. Ar putea cerul să refuze o hotărâre care a fost luată în Numele Fiului lui Dumnezeu? Cu siguranță că nu! Cât de prețioasă este Adunarea în ochii Domnului Isus și ce privilegiu minunat este să fii membru al acestei Adunări! Toți credincioșii adevărați, care L-au primit pe Domnul Isus prin credință, aparțin Adunării lui Dumnezeu. Crezul bisericii reformate din Olanda conține, printre altele, expresia: „o Adunare sfântă a credincioșilor adevărați în Hristos”. Aceasta este Adunarea despre care vorbește aici Cuvântul lui Dumnezeu și căreia El i-a dat autoritatea Lui.

Găsim aici prima proclamare a Adunării de către Domnul Isus și marea importanță pe care El i-o acordă. Locul de care El Se leagă pe Sine și leagă autoritatea Sa ca Dumnezeu Fiul este locul unde El vrea să fie în centru când credincioșii se adună pentru Numele Lui, pentru El, ca Fiu al Dumnezeului Celui viu. Dacă cei adunați împreună se învoiesc asupra unui lucru, acesta le va fi dat de Tatăl, pentru că El este în mijlocul lor, iar cererile și hotărârile lor sunt înzestrate cu autoritatea Lui. Acesta este înțelesul „adunării”. Ce privilegiu minunat este să fii membru al acestei Adunări, care la acea dată încă nu exista! Uneori oamenii pretind că biserica exista încă de la Adam. Dar în Matei 16, Domnul Isus spune: „Voi zidi Adunarea Mea”, Adunare care a luat ființă în ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt S-a coborât și a botezat într-un singur Trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți. Citim în 1 Corinteni 12.13 și

în Ioan 11.52 că Hristos va muri nu numai pentru poporul evreu, ci că va aduna „într-un singur Trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți”. Cunoaștem din Cuvânt cum au fost risipiți credincioșii din Vechiul Testament. Înainte de Avraam au fost credincioși precum Enoh, Abel, Iov (probabil Iov a trăit în aceeași perioadă cu Avraam), dar aceștia nu se cunoșteau unul cu altul. În Israel au trăit atât credincioși adevărați, cât și dintre aceia care mărturiseau doar cu buzele. Nu toți israeliții erau credincioși, pentru că citim despre închinători la idoli și despre alți oameni fără evlavie. Dar erau și oameni ca David și ca mulți alții care au rămas necunoscuți. Numai Dumnezeu îi cunoaște, după cum i-a spus lui Ilie: „Mi-am păstrat în Israel șapte mii de bărbați și anume pe toți cei ce nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal” (1 Împărați 19.18). Toți aceștia erau cunoscuți de Dumnezeu, dar nu erau legați unul de celălalt ca credincioși. Exista o legătură între ei ca aparținând unui singur popor, dar nu ca adevărați credincioși. Aceasta ne arată cât de măreață este Adunarea în gândurile lui Dumnezeu, din moment ce scopul lucrării Domnului este caracterizat prin aceste două lucruri: întâi moartea Lui pentru popor; apoi strângerea în unul a copiilor lui Dumnezeu cei risipiți, astfel că Biblia poate spune despre ei: „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur Trup” (vezi 1 Corinteni 12.13).

2. MIREASA LUI HRISTOS

„Soților, iubiți-vă soțiile cum a iubit și Hristos Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea, ca să-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Adunare slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană ... Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Adunarea; pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui” (Efeseni 5.25-30).

Trebuie să subliniez cu toată tăria minunea adevărului lui Dumnezeu referitor la Adunarea Lui, la gloria și poziția ei! Acest pasaj atinge în mod deosebit inimile noastre. Ce cuvinte extraordinare! Ele fac clară relația minunată a Adunării cu Hristos. Multora s-ar putea să le pară ciudat, dar Cuvântul lui Dumnezeu nu spune niciodată că Domnul Isus iubește pe păcătoși; citim însă că El iubește Adunarea. Doar o singură dată apare în evanghelii că Domnul Isus a iubit un om neconvertit, tânărul bogat din Marcu 10.21, despre care se spune că Domnul „S-a uitat la el și l-a iubit”. În Ioan 3.16 citim: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiul, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Dar acum lumea zace în cel Rău (1 Ioan 5.19), arătându-și pe deplin

starea ei în omorârea deliberată a Fiului lui Dumnezeu pe cruce. Cuvântul lui Dumnezeu arată clar că pentru lume - adică omenirea ca întreg - nu mai există har, ci judecată. Dumnezeu iubește fiecare persoană pe care a creat-o, ca individ. „Dumnezeu, Mântuitorul nostru, voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2.3-4), dar El nu iubește societatea umană ca sistem, pe care omul l-a creat și care îl are pe Satan ca dumnezeu și conducător. Totuși nu citim că Domnul Isus a iubit vreodată lumea (cu excepția Marcu 10), deși aceasta se susține adesea în evanghelizare. Dar este minunat că Domnul a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine însuși pentru ea (Efeseni 5.2). Mai găsim afirmația care are ecou în inima fiecărui om care aparține Domnului Isus: „Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2.20). Acesta este un fapt plin de putere.

Cuvântul lui Dumnezeu spune că Domnul Isus a iubit pe Tatăl și pe ucenici, că mă iubește pe mine și pe noi toți, adică Adunarea Lui. El iubește Adunarea și pe fiecare persoană care aparține acesteia, după cum a dovedit-o prin faptul că S-a dat pe Sine Însuși pentru ea. Aceasta ne arată relația minunată la care a fost adusă Adunarea față de Domnul Isus. Adunarea este mai mult decât suma indivizilor care o alcătuiesc. La fel este și în viața de fiecare zi. Există ceva aparte într-o mulțime - este mai mult decât suma indivizilor din ea. După ce în Efeseni 5.2 se spune că Domnul Isus ne iubește, adică pe toți indivizii împreună, totuși Duhul Sfânt găsește necesar să spună că Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea. Este o strădanie prețioasă în a ajunge să apreciezi acest adevăr.

După ce citim că „Dumnezeu Mântuitorul voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să ajungă la cunoștința adevărului”, aflăm apoi că „este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți” (1 Timotei 2.5). Este absolut adevărat, după cum este scris în Cuvântul lui Dumnezeu, că fiecare păcătos care vine la Dumnezeu poate fi mântuit prin credința în Domnul Isus, ca rezultat al lucrării Lui de la cruce. Sângele Domnului Isus care a fost vărsat pe cruce are o putere așa de mare, încât fiecare om din lume, de la Adam și până la sfârșitul veacului, dacă ar veni la El, poate fi curățit de păcatele lui. „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împăce totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1.19-20). Prin sângele Domnului Isus, toți cei din ceruri și de pe pământ vor fi, într-o zi, aduși înapoi la Dumnezeu și împăcați cu El. Pe pământul și în cerul cel nou va fi armonie divină. Nu va mai fi nimic rău, căci orice rău va fi în iazul de foc, ceata diavolului și a îngerilor lui, împreună cu toți cei care au iubit pe Satan și nu s-au smerit înaintea Domnului Isus.

Chiar rezultatele păcatului, moartea și împărăția morții, hadesul, vor fi ținute captive acolo pentru toate veacurile. Nici un păcătos care vine la Domnul Isus nu este vreodată izgonit, ci primit. Dar Domnul Isus, care este și Dumnezeu, știa dinainte cine va crede în El și astfel El i-a iubit doar pe aceia despre care știa că vor veni la El și-L vor primi ca Domn și Mântuitor al lor. El nu iubește niciodată pe cei care Îl resping și nu vor să se pocăiască și care rămân vrăjmașii Săi până la sfârșitul vieții. Dar prin lucrarea Domnului Isus, milioane de oameni au fost și vor fi mântuiți, chiar dacă nu citim că Domnul Isus îi iubește. Nu citim niciodată în Cuvântul lui Dumnezeu că Domnul Isus a iubit pe credincioșii Vechiului Testament în acest fel; nici pe cei care se vor întoarce la Domnul după răpirea Adunării, rămășița credincioasă a lui Israel și „mulțimea cea mare” (din Apocalipsa 7.9) care nu poate fi numărată; nici pe cei care vor crede în timpul mileniului. Ei toți vor primi iertarea păcate și vor scăpa de osândă pe temeiul lucrării Domnului Isus. Dar citim că Domnul Isus Își iubeste Adunarea și pe toți cei care aparțin ei, adică pe 36 toți aceia care au fost născuți din nou începând de la Rusalii până în clipa în care Domnul Isus va veni să-Și ia acasă Adunarea.

Aceste fapte ne fac conștienți de măsura de har care ne-a fost dată ca să putem aparține acestei Adunări și de aprecierea de care se bucură înaintea Domnului Isus. Aș aminti întâmplarea cu vaporul aflat în primejdie pe coasta olandeză. Oamenii stăteau pe țărm și priveau la vaporul lovit de valuri așa de înalte, că nimeni nu îndrăznea să urce într-o barcă de salvare pentru a încerca să salveze echi pajul. Deodată, un om a alergat strigând: „Fiul meu este pe vaporul acela! Trebuie să-l salvez! Cine vine cu mine?” Deoarece mulți îl cunoșteau și-l respectau, au mers cu el și au reușit să-i salveze pe toți cei ce se aflau pe vapor. Ei s-au aventurat la aceasta numai din cauza tânărului pe care îl iubea tatăl lui. Dacă băiatul nu ar fi fost la bordul vaporului, probabil că tatăl nu ar fi îndrăznit să înfrunte valurile. Nu este aceasta o imagine sugestivă? Oricine a fost mântuit în vremea Vechiului Testament a fost mântuit prin lucrarea Domnului Isus, căci numai în acest Nume poate cineva să fie mântuit (Fapte 4.12). Același lucru este adevărat pentru toți cei ce vor fi mântuiți după răpirea Adunării; ei vor putea fi izbăviți de chinurile iad doar prin sângele Domnului Isus.

Cuvântul lui Dumnezeu spune că „Mielul lui Dumnezeu ridică păcatul lumii” (Ioan 1.29; Coloseni 1.20). Aceasta înseamnă că prin moartea ca jertfă a Domnului Isus, întregul univers poate fi curățat, tot răul poate fi îndepărtat, astfel încât totul să poată fi adus în armonie divină. Dar Domnul a murit la cruce pentru că m-a iubit pe mine, pentru că a iubit Adunarea. Aceasta ne arată măreția dragostei Domnului pentru Adunarea Sa. La Matei 13.45 găsim această dragoste exprimată astfel: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Și când găsește un mărgăritar de

mare preț, se duce și vinde tot ce are și-l cumpără". Cât de prețios trebuie să fi fost acest mărgăritar pentru negustor, încât și-a vândut totul pentru a-l cumpăra! Puteți înțelege simțămintele negustorului în legătură cu mărgăritarul? Imaginați-vă un om care este gata să vândă tot ce are pentru a cumpăra această perlă unică! În această imagine a negustorului și a mărgăritarului vedem pe Domnul Isus și Adunarea Sa. Aceasta ne amintește de versetul: „Căci cunoașteri harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți" (2 Corinteni 8.9). Iar în Efeseni 5 citim nu numai că Domnul Isus a fost gata să vândă tot ce avea pentru a intra în stăpânirea Adunării, dar și că „Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea". Aceasta înseamnă mai mult decât a vinde tot ce ai.

O întâmplare care se presupune că ar fi avut loc acum două mii cinci sute de ani spune că Xerxe, împăratul Persiei, a purtat război împotriva unei țări vecine, a cucerit-o și a luat prizonier pe domnitorul ei, împreună cu soția și copiii acestuia. După un timp a cerut să fie aduși în fața lui și l-a întrebat pe domnitor care îi erau averile. Domnitorul le-a înșirat pe toate. Atunci Xerxe i-a spus: „Iată, aici sunt copiii tăi. Ei sunt prizonierii mei. Pot să-i vând ca sclavi. Ce-mi vei da în schimbul eliberării copiilor lor?" Domnitorul a răspuns: „Tot ce am". „Foarte bine", a răspuns Xerxe, copiii tăi pot să plece liberi. Tot ce ai îmi aparține acum. Aici este soția ta. Ea este prizoniera mea. Pot să o vând ca sclavă. Ce îmi vei da în schimbul eliberării soției tale?" Domnitorul a răspuns din nou: „Tot ce am". Xerxe i-a replicat: „Nu, nu poți face asta. Tot ce ai îmi aparține mie acum, pentru că le-ai dat ca preț pentru eliberarea copiilor tăi. Nu ți-a mai rămas nimic". Domnitorul a răspuns: „Voi da viața mea pentru ea. Ia-mi viața și las-o pe ea să plece liberă!" Atunci Xerxe a lăsat ca întreaga familie să plece liberă, fără să plătească ceva. Când s-au întors în țara lor, s-au întâlnit cu prietenii lor și, în mod normal, au vorbit despre Xerxe. Toți i-au laudat îndrăzneala, bogățiile, noblețea, dar în special comportarea lui plină de milă față de domnitor și familia lui. Numai soția domnitorului tăcea. În cele din urmă, domnitorul a întrebat-o: „Nu ai remarcat nimic deosebit în legătură cu acel om?" Ea a răspuns: „Nu". El a rămas uimit. „Nu poți să spui nimic despre acel om care a fost așa de bun față de noi?" Ea a răspuns: „Cum aș putea să mă gândesc la alt om în afară de cel ce a fost gata să-și dea viața pentru a nu deveni sclavă? Nu mă pot gândi la nimeni altcineva".

A-ți da viața este mai mult decât a renunța la toate averile. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că Domnul Isus a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea, aceasta este cu mult mai mult decât ceea ce găsim în ilustrarea din Matei 13. Este un preț nemăsurat de mare cel pe care acest negustor, Domnul Isus, l-a plătit. Cât de bogat era El ca Fiu în casa Tatălui! Și, „bogat fiind, S-a făcut sărac pentru noi" (2

Corinteni 8.9). Putem noi să apreciem cât de bogat a fost Domnul Isus și ce sărac a devenit pentru a ne obține pe noi, Adunarea Lui? El era centrul întregii glorii în cer și pe pământ, era subiectul dragostei Tatălui în întreaga veșnicie. El a fost „singurul Fiul, care este în sânul Tatălui” (Ioan 1.18). „În sânul Tatălui” înseamnă foarte aproape de inima Lui. Domnul Isus a fost totdeauna subiectul dragostei și a desfătării Tatălui. La Proverbe 8.30 citim că El avea acest loc împreună cu Tatăl. Când S-a născut, mulțimea de oști cerești a spus: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preainalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui” (Luca 2.14). Dumnezeu Își putea găsi plăcerea numai într-un singur Om, pentru că referitor la oameni se spune că toate întocmirile gândurilor din inima lor sunt îndreptate în fiecare zi numai spre rău (Geneza 6.5).

Circa treizeci de ani mai târziu, când Domnul Și-a început lucrarea publică, cerul s-a deschis și s-a auzit glasul Tatălui: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3.17). Peste trei ani, pe muntele transfigurării, cerul s-a deschis din nou și Tatăl a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 17.5). Vedem dar ce era Domnul Isus pentru inima Tatălui. Și El, care era subiectul dragostei Tatălui în cer și care a spus despre Sine că Tatăl I-a dat totul (Ioan 3.35; 13.3), a venit pe pământ. El era Cel înaintea Căruia se închinau îngerii (Evrei 1.6) și care, ca Om, avea dreptul la cea mai înaltă poziție pe pământ, fiind cel întâi născut din toată creația (Coloseni 1.15). Dacă Creatorul vine în propria Lui creație, nu este dreptul Lui să dețină poziția supremă? Dar, când a venit El, nu a fost primit într-un palat, ci „într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei” (Luca 2.7). Câtă umilință! Însă pără sirea locului Său din glorie a fost doar o parte a prețului. Cuvântul spune că „S-a dezbrăcat pe Sine însuși” (Filipeni 2.7), S-a lipsit pe Sine Însuși de toate, ca să ia acest loc. Abia Se născuse când a trebuit să fugă din țara lui Emanuel, care-L apar ținea de drept, și să-Și găsească refugiul în Egipt, o imagine a lumii ostile. La reîntoarcere a trebuit să locuiască în Nazaret, o cetate disprețuită, despre care Natanael a spus: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” (Ioan 1.46). Creatorul cerului și al pământului a trebuit să locuiască acolo timp de treizeci de ani ca fiu al tâmplarului - probabil El Însuși ca tâmplar - în mijlocul oamenilor fără evlavie, despre care citim mai târziu că au vrut să-L omoare.

În decursul slujbei Sale a venit în contact cu vameșii și cu păcătoșii. A acceptat botezul pocăinței pentru iertarea păcatelor, pentru că aceasta era singura cale prin care se putea face una cu păcătoșii pierduți. Apoi Îl vedem în drumul Său prin această lume. El, Cel care a creat cerul și pământul, nu avea un loc unde să-Și pună capul (Matei 8.20). A trăit din ceea ce femeile din Galileea I-au dat din bunurile lor. Și atunci când a fost răstignit, S-a dovedit că hainele pe care le purtase erau tot ceea ce

avea. Aceasta ne arată sărăcia Lui. Mergea pe calea Lui, bucurându-Se întotdeauna de părtășia minunată cu Tatăl. Îl vedem plângând în psalmi: „Semăn cu pelicanul din pustie” (Psalmul 102.6). Aceasta vrea să spună, ca o pasăre de apă în deșert. Ce mediu străin! Cum poate o pasăre de apă să fie la ea acasă într-un desert? Într-un alt loc citim: „Pe când Eu îi iubesc, ei Îmi sunt potrivnici ... Ei Îmi întorc rău pentru bine și ură pentru dragostea Mea” (Psalmul 109.4- 5). „Mă afund în noroi și nu Mă pot ținea; am căzut în prăpastie și dau apele peste Mine” (Psalmul 69.2). Aceasta a fost parte din prețul pe care Domnul Isus L-a plătit pentru Adunarea Sa. Apoi a mers la cruce, unde a trebuit să moară pentru ea. Nu era altă cale. După cum am văzut în Ioan 11.52, Domnul Isus avea să moară „nu numai pentru neamul acesta, ci și ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți”, adică să zidească Adunarea. Moartea Lui nu a fost numai pentru păcatele fiecăruia dintre noi, luat individual. Este adevărat că oricine dintre noi, aparținând Domnului Isus, este mântuit prin faptul că El a purtat păcatele noastre în trupul Lui. Dar aceasta nu e totul. El a trebuit să moară pentru a ne aduce împreună, pentru „a ne strânge în unul singur”, astfel încât să alcătuim această Adunare, care este prezentată ca mireasa Lui. Ce preț a trebuit să plătească El pentru ea! Îl vedem mergând la cruce pentru a Se jertfi; a fost legat, lovit cu pumnii și scuipat; I-au fost luate hainele, dar El nu S-a împotrivit. Aceasta a fost parte din prețul pe care L-a plătit pentru Adunarea Sa. Apoi a fost pironit pe cruce, umilit în întregime. Oamenii nu I-au dat nici măcar un loc pentru a-Și pune picioarele pe pământ. În timp ce era pironit, trecătorii Îl batjocureau. Dar chiar în acele clipe când a suferit și apoi a murit, El „a trebuit să dea lemnului puterea de a-L susține”, după cum spune un poem olandez, întrucât era Veșnicul Fiu al lui Dumnezeu, care ține toate lucrurile prin puterea Cuvântului Său (Evrei 1.3). Apoi El a trebuit să ia asupra Lui păcatele tuturor acelor care vor aparține Adunării. Ne putem imagina ce a însemnat aceasta pentru El? El, care este preasfânt pentru a privi păcatul (pentru că El nu numai că nu a păcătuit niciodată, dar nici nu a cunoscut păcatul), El, care a venit să înlăture păcatul (Evrei 9.26), a trebuit „să poarte păcatele noastre în trupul Său pe lemn” (1 Petru 2.24). El Și-a iubit Adunarea așa de mult, încât de bunăvoie a luat toate aceste păcate asupra Sa. Ce trebuie să fi însemnat pentru sufletul Său sfânt să poarte toate aceste păcate în trupul Său? Versiunea greacă originală a Noului Testament, inspirată de Duhul Sfânt, spune „în trupul Său”. Nu a fost doar ceva exterior, ci ceva care L-a afectat în adâncul ființei Lui, după cum citim: „... M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele... Sunt mai multe decât perii capului meu” (Psalmul 40.12). Acolo erau nelegiuirile noastre, dar El le-a luat asupra Lui, S-a făcut una cu noi și cu starea noastră păcătoasă, pentru a ne mântui.

„Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi” (2 Corinteni 5.21), ca și cum El ar fi rădăcina tuturor

faptelor noastre păcătoase, sursa din care vine tot răul. Iar El S-a lăsat să fie făcut păcat, pentru că Și-a iubit Adunarea și a vrut să Se dea pe Sine pentru ea. Apoi a venit asupra Lui judecata teribilă a lui Dumnezeu și El a trebuit să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai pă răsit? Pentru ce Te depărtezi fără să-Mi ajuți?” (Psalmul 22.1). „Mă afund în noroi” (Psalmul 69.2). Ce a trebuit să însemne aceasta pentru El! El atârna acolo pe cruce. Oamenii îi spuneau să Se întoarcă de unde a venit. Nimeni nu-L voia. Pă mântul L-a lepădat, iar cerul nu-L primea. El atâr na între cer și pământ, în timp ce oamenii se uneau împotriva Lui cu ură, iar toate puterile întunericului, Satan și îngerii săi s-au dezlănțuit împotriva-I. Satan a dovedit în această oră că El era stăpânitorul lumii. Tată creația s-a ridicat împotriva Domnului Isus; nu numai oamenii, ci și materia moartă, chiar lemnul și fierul pe care El le-a creat au fost folosite pentru crucificarea Stăpânului lor. Cerul s-a închis deasupra Lui și El a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” El atârna singur în univers și purta judecata pentru păcatele noastre, fiind făcut păcat pentru noi.

Ce preț a plătit Domnul Isus pentru Adunarea Sa! Suferința Lui de nedescris arată cât de mult a iubit El Adunarea și cât de prețioasă era ea pentru El! Nu numai că a vândut tot ce a avut pentru a o obține, dar S-a dat pe Sine pentru ea. Cine ar putea măsura bogățiile care erau partea Lui și pe care acum le-a câștigat pentru noi? Noi putem deja să intrăm în posesia lor, dar ne va trebui întreaga veșnicie pentru a ne bucura de ele. El a fost gata să plătească acest preț din dragoste pentru Adunare.

Dar aceasta înseamnă mult mai mult decât că „S-a dat pe Sine pentru ea”. Citim: „Dar El, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să fie făcuți așternut al picioarelor Lui” (Evrei 10.12-13). S-a așezat la odihnă Domnul? A încetat de a mai lucra, după ce Și-a împlinit lucrarea pe cruce, prin care am fost mântuiți? Se spune despre El că „mijlocește pentru noi” (Evrei 7.25; Romani 8.34). Aceasta înseamnă că Domnul Isus nu Se odihnește, ci este activ în cer pentru Adunarea Sa, activ zi și noapte, „ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt” (Efeseni 5.26). Domnul face aceasta de mai bine de o mie nouă sute de ani și va continua până ce nu vom mai avea nevoie de ajutorul Lui. Când vom fi luați de pe pământ, când El Își va lua Adunarea acolo unde nu mai este păcat, unde carnea și slăbiciunea sunt necunoscute, atunci nu vom mai avea nevoie de harul și mila Lui, pentru că vom fi cu El. Dar până atunci, El va continua să mijlocească pentru noi. Când vom fi cu El și ne va conduce în casa Tatălui, va înceta să ne slujească? Răspunsul îl găsim în ilustrarea de la Exod 21.5, când citim că după ce un rob evreu ar fi slujit șase ani la un stăpân, trebuia să fie eliberat, având dreptul să meargă unde voia. Dar robul putea să spună: „Îmi iubesc stăpânul, soția și copiii și nu vreau să fiu liber”,

arătând astfel că dorea să rămână rob pentru totdeauna. Atunci stăpânul îl ducea la stâlpul ușii și îi străpungea urechea, ca dovadă că el urma să rămână rob pentru totdeauna. Pentru că își iubea soția, robul s-a hotărât să rămână la acel stăpân. Și acesta este adevărul cu privire la Domnul Isus: chiar în casa Tatălui, El nu va fi liber, căci I s-a străpuns urechea. Atunci când vom fi în glorie, El Se va încinge ca să ne slujească (Luca 12.37). Din cauza soției Lui, El va fi întotdeauna rob și-i va sluji ei, astfel încât ea să se poată bucura de tot ce El a pregătit pentru ea în casa Tatălui. Gloria de care El Se bucură pentru veșnicie va fi împărțită cu ea. El Se va încinge și va veni să-i slujească.

Putem să măsurăm dragostea pe care Dumnezeu Fiul, Creatorul cerului și al pământului, o are față de noi? Noi eram complet fără valoare în noi înșine, dar El a avut dragoste pentru noi. Aceasta ne oferă o slabă idee despre ceea ce înseamnă Adunarea pentru Domnul. „Hristos a iubit Adunarea”. De ce? A vrut să ne salveze de la pieire? Acesta a fost scopul dragostei Sale?

Este adevărat că El m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine. El nu a vrut ca eu să petrec veșnicia în iad. Oricine aparține Domnului Isus poate să spună: „Fiul lui Dumnezeu m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine” (Galateni 2.20). Dar aceasta nu este totul. Citim, „ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt”. Avem aici slujba care este descrisă la Evrei 7, Romani 8 și 1 Ioan 2. El este Avocatul nostru: „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor (avocat), pe Isus Hristos Cel neprihănit (drept) (1 Ioan 2.1). Hristos locuiește acum în glorie pentru „ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt”. Aceasta găsim și la Ioan 13, când Domnul Se ridică de la masă, simbol al părtășiei și al primirii binecuvântate, și Se încinge pentru a spăla picioarele ucenicilor. Și acum, ce face El? Sfințește și curăță. Sfințire înseamnă separare de tot ce nu este de la Dumnezeu. El „ne curățește de orice nelegiuire (nedreptate)” (1 Ioan 1.9). Dar ținta finală a eforturilor Lui pentru noi nu este să ne ducă în cer, ci „ca să înfățișeze înaintea Sa această Adunare slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără defect”. Aceasta ne arată până unde a mers dragostea Domnului Isus. Robul evreu din Exod 21.5 a spus: „Îmi iubesc soția” și a fost gata să rămână rob din dragoste. Și Domnul Isus ne iubește așa de mult, încât vrea să aibă Adunarea pentru El Însuși - nu numai ca noi să Îi datorăm Lui totul. Inima Lui tânjește să ne obțină și dragostea Lui merită un răspuns. El face totul „ca să înfățișeze înaintea Sa această Adunare slăvită, fără pată, fără încrețitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără defect”. El vrea ca Adunarea să fie sfântă și fără defect, complet separată de lume, așa ca atunci când va veni timpul să-Și ducă mireasa în glorie pentru nunta Mielului (Apocalipsa 19), îngerii să nu poată spune că ea nu este vrednică să fie soția Domnului lor: Tatăl va confirma că ea este vrednică să fie soția Fiului Său preaiubit și să 48 alcătuiască împreună cu El centrul

gloriei. Și totu și, nici măcar acesta nu este scopul Lui suprem. Citim, „ca să înfățișeze înaintea Sa această Adunare slăvită”, dar aceasta nu este același lucru cu ceea ce citim: „Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu” (Evrei 2.13). Nu mă îndoiesc că Domnul va spune aceasta când ne va conduce în casa Tatălui, chiar dacă va fi într-un context diferit. El folosește cuvinte similare și în alt loc: „Ai Tăi erau și Tu Mi i-ai dat; ... am păzit pe aceia pe care Mi i-ai dat” (Ioan 17.6, 12). Acestea vor fi cuvintele Domnului când ne va conduce în casa Tatălui. Nu proprii Lui copii, ci copiii Tatălui, frații Săi. Noi suntem frații Lui. El ne va înfățișa Tatălui ca rezultat al lucrării Lui, nu numai al aceleia de pe cruce, ci și ale celei de după aceea, cum citim în Isaia 53.11: „rodul muncii sufletului Lui”; El ne va înfățișa Tatălui și va spune: Iată copiii pe care Mi i-ai dat. Ei sunt pentru Tine. Nu sunt ei conform dorinței Tale? Nu sunt ei în starea în care Îi vrei? Dar nu aceasta avem în cuvintele „ca să înfățișeze înaintea Sa această Adunare slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta”. Să ne întoarcem la Matei 13. Citim despre un negustor care era în căutare de mărgăritare frumoase și care, în cele din urmă, a găsit un mărgăritar atât de prețios, încât a fost gata să dea totul pentru el. „Hristos a iubit Adunarea” este în trecut; „S-a dat pe Sine pentru ea” este o acțiune trecută, dar cu consecințe în prezent. El a văzut-o și a iubit-o înainte de a veni pe pământ, chiar dacă ea nu exista încă; ea era ascunsă în Dumnezeu (Coloseni 1.26 și Efeseni 3.9). Ea era așa de minunată, încât El a fost gata să renunțe la tot ce avea, chiar la Sine Însuși, pentru a o obține. Cred că bărbații, în special cei tineri, pot să înțeleagă acest lucru. V-ați format vreodată vreo imagine despre cum sperați să fie soția voastră? Si cred că cele mai multe tinere au o imagine anume despre soțul lor. Acesta a fost cazul cu Hristos și, întrucât era Dumnezeu, El a văzut o mireasă vrednică de El Însuși. Cât de glorioasă trebuie să fie o mireasă pentru a fi vrednică de Fiul lui Dumnezeu! Cât de glorioasă trebuie să fi apărut mireasa în ochii Aceluia care este în casa Tatălui! El S-a bucurat de dragostea Tatălui și de toate binecuvântările cerului, dar inima Lui a fost atât de captivată de ea, încât a devenit sărac pentru ea, a vândut tot ce avea și a acceptat poziția de rob ca să o câștige.

Întocmai cum un tânăr cere unei fete să devină soția lui pentru că vrea să fie a lui în întregime, la fel citim despre dorința Domnului Hristos: „ca să înfățișeze înaintea Lui această Adunare slăvită”.

Nu ne-am simțit mișcați niciodată când am citit că „la venirea Lui, glasul Lui va răsună și noi vom fi răpiți ca să-L întâmpinăm în văzduh” (1 Corinteni 15 și 1 Tesaloniceni 4)? Acum El este în cer, dar când va lua la Sine mireasa Sa, nu va sta în cer. El va merge să o întâlnească în văzduh, nu pe pământ. Ne-am gândit vreodată că nu există în Biblie nici măcar un cuvânt despre modul în care El o va întâmpina în văzduh, nevăzut de îngeri și de oameni, ci complet singur? Ați auzit vreodată ca un

tânăr și o tânără care s-au iubit să spună altora cum s-au întâlnit prima oară? Eu nu am auzit și cred că nici altcineva. Domnul Isus nu ne spune cum va fi. Inima Lui dorește ca mireasa să fie a Lui, dar nu poate să existe nici un martor. El vine la ea; ea merge la El. Ei se vor întâlni între cer și pământ. El Își va lua mireasa și atunci așteptarea va deveni realitate. Ea va fi întocmai cum El Si-a dorit-o, cum inima Lui a văzut-o și cum a vrut-o. Ea va fi atât aptă, cât și vrednică de a primi dragostea Lui. Ea va fi tot ce inima Lui dorește de la ea. Va fi vrednică să devină soția Lui. El o va putea conduce în casa Tatălui, o va putea conduce cu El la locul Lui de Domn al Domnilor și împărat al împărățiilor, ca pe o mireasă vrednică de El, de care Lui să nu-I fie rușine, de care - vorbind omenește - să poată fi mândru și în care inima Lui să poată găsi deplină mulțumire.

Avem noi vreo idee despre ce înseamnă Adunarea pentru Hristos? Înțelegem noi ce privilegiu este să-I aparținem? Tânjește inima noastră de a fi într-o stare potrivită cu acel loc minunat, binecuvântat, la care vom fi chemați? În alt loc citim: „sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată” (2 Corinteni 11.2). Putem noi înțelege că Hristos, care își iubește mireasa așa de mult și S-a dat pe Sine pentru a o curăți și a o sfinți, dorește ca inima ei să se îndrepte spre El și să-L iubească numai pe El, întocmai cum și El o iubește numai pe ea? „V-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată”. Dar apostolul adaugă: „Dar mă tem ca nu cumva, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu viclenia lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credințioșia care este fată de Hristos”. Vedem aici de ce s-a temut apostolul Pavel și ce s-a întâmplat. Trebuie să ne întrebăm ce înseamnă Hristos pentru noi și cât de important este să fim mireasa Lui aici pe pământ!

Cu șapte ani în urmă am fost în S.U.A. și am vorbit cu un frate tânăr din New Mexico. Își împlinea stagiul militar și amândoi frecventam aceeași adunare. Am văzut că era foarte frământat și l-am întrebat care este cauza. Mi-a spus că era logodit de când a fost încorporat și că a trebuit să plece de acasă pentru vreo doi ani; iar logodnica i-a scris că, în timpul cât el va lipsi, ea vrea libertatea de a-și petrece timpul liber cu alți bărbați. Putem noi înțelege ce a simțit acel tânăr? Desigur că a rupt logodna. Dar vă puteți imagina ce înseamnă pentru cineva care este îndrăgostit să audă o astfel de cerere? Ar putea o soție să fie fericită dacă împarte pe bărbatul ei cu alte femei? Sau ar putea un bărbat să fie fericit dacă soția lui ar iubi și pe alții pe lângă el?

Vedeți acum că, dacă Domnul Își iubește Adunarea așa de mult, El trebuie să fie profund îndurerat dacă afecțiunea noastră nu este în exclusivitate acordată Lui.

Am văzut cum L-a tratat lumea pe Domnul Isus. La Galateni 1.4 citim că „S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău”. În Ioan 17.16, El spune Tatălui: „ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume”, iar în Ioan 15.18, 23, El ne spune: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră; ... cine Mă urăște pe Mine, urăște și pe Tatăl Meu”. Ce poate să însemne pentru Domnul Isus dacă mireasa Lui are legătură cu lumea, cu vrăjmașii Săi, dacă nu este sfântă, întrucât am citit că El trăiește ca să o sfințească? Aflăm din cartea Apocalipsa 17 despre un mare sistem numit „cur va”. Este ceea ce se consideră „adunarea” aici, pe pământ. În Apocalipsa 2 o vedem în imaginea Tiatirei, iar în capitolul 17.5 este numită „mama curvelor”, care își seduce slujitorii ca să comită curvie. Va veni ziua când ea va domni asupra imperiului roman restabilit, dar, potrivit sfatului și providenței lui Dumnezeu, ea va fi distrusă de acesta (Apocalipsa 18). Dumnezeu urăște această curvă și Domnul Isus o urăște, întrucât ea pretinde că aparține Lui, dar în realitate are legătură cu lumea și aparține vrăjmașilor Lui. Nunta Mielului nu va avea loc până ce ea nu va fi dată pe față și judecată pentru ceea ce este în adevăr.

La Apocalipsa 19.6 citim: „Și am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, zicând: „Aliluia! Domnul, Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic, a început să împărătească”. Acesta este Domnul Isus luând în stăpânire Împărăția milenară, pentru a domni ca Împărat. Apoi urmează: „Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului, soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu în subțire, strălucitor și curat. (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților)”. Aceasta este nunta Mielului. După ce curva a fost judecată, poate să apară mireasa. Este clar deci că ea singură, „care s-a pregătit”, poate fi mireasa Lui. În acest moment ea se află în cer și nunta Mielului poate să aibă loc. Cel care urmează să-și ia în stăpânire domnia o conduce în gloria Lui. A sosit momentul când Tatăl Îi spune: „Am pus pe toți vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale. Totul Îți este supus”. Atunci El va fi unit cu Adunarea ca și Cap peste toate lucrurile (Efeseni 1.22). Când El este pe punctul de a-și lua domnia în stăpânire, Își aduce Adunarea la Sine pentru a deveni soția Lui.

Și apoi citim: „soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu în subțire, strălucitor și curat”. Acesta este un fapt minunat! Nunta Mielului a sosit și mireasa este în rochia de nuntă. Cum știm, rochia de nuntă este foarte importantă pentru mireasă în ziua nuntii ei; așa este și aici.

Mireasa este în cer, unde o așteaptă toate bogățiile Mirelui. Când slujitorul din Geneza 24 a recunoscut în Rebeca pe soția lui Isaac, i-a dat podoabe din argint, aur și haine. Împodobită cu podoabele lui Isaac, care mărturiseau despre averea lui, ea era o mireasă vrednică de el.

Dar cum este îmbrăcată mireasa în cer? Pe pământ noi suntem îmbrăcați cu Hristos. La Efe- seni 1.6 citim că am devenit plăcuți în Preaiubitul Său, adică am fost împodobiți cu toată gloria Persoanei Sale, astfel încât Tatăl ne vede în Hristos, împodobiți cu gloria și onorurile Sale. Dar lucrul minunat este că în cer, mireasa este văzută într-o rochie pe care și-a pregătit-o ea însăși, despre care citim că este strălucitoare și curată. Această rochie este potrivită pentru mireasa cerească și pentru cer. Din ce este ea făcută? Din neprihănirea sfinților, adică din faptele neprihăni te pe care aceștia le-au făcut pe pământ. Pentru nunta Mielului, mireasa va purta rochia pe care ea și-o țese acum pe pământ. Ce sunt faptele neprihă nite pentru o mireasă logodită cu un mire aflat departe? Aceasta înseamnă că ea se comportă într-un mod demn de o mireasă. Si ce trebuie să facă mireasa logodită cu Domnul gloriei? Ea trebuie să fie conștientă de faptul că nu-i este îngă duit să aibă vreo legătură cu vrăjmașii Lui, trebuie să cunoască că este o călătoare aici, despărțită de această lume. Aceasta este ceea ce se așteaptă de la ea. Din moment ce lumea L-a lepădat pe Domnul Isus și a avut pentru El doar o cruce și un mormânt, are oare mireasa vreun motiv de a nu se simți străină față de lume? Cum ar putea ea să aibă prieteni aici? Putem să-l înțelegem pe apostolul Iacov care spune: „Prietenia cu lumea este vrăj mășie cu Dumnezeu” (4.4). Neprihănirea Adunării pe pământ înseamnă a trăi așa cum se cuvine miresei Mirelui ceresc, conștientă de legătura ei cu Domnul cel lepădat de lume și încercând ca întreaga viață să fie în concordanță cu această relație.

Acest fapt este important pentru fiecare dintre noi, care aparținem acestei Adunări. Adunarea lui Dumnezeu, căreia îi aparțin toți credincioșii adevărați de pe pământ, trebuie să arate ea însăși că este mireasa Mielului. Trebuie să fie evident că ea nu este din această lume, ci legată de El și în așteptarea clipei unirii cu El, după cum citim despre tesalonicenii care s-au întors de la idoli pentru a sluji Dumnezeului Celui viu și adevărat și pentru a-L aștepta pe Fiul Său din ceruri (1 Tesaloniceni 1.9-10). Ce fapt măreț! O vedem pe mireasă în glorie, în cer, purtând rochia pe care ea însăși și-a țesut-o.

O istorioară spune despre un credincios, a cărui conștiință a fost mișcată printr-un vis, că a visat că era în cer, privind la nunta Mielului. A rămas surprins văzând o mare gaură în rochia miresei. A întrebat pe un înger ce s-a întâmplat.

Acesta i-a răspuns că acolo ar fi trebuit să fie partea lui, dar pe pământ el nu a trăit pentru Domnul. Nu a arătat prin viața lui caracterul unei mirese. Desigur, acesta a fost doar un vis. Rochia de nuntă a miresei va fi desăvârșită și mireasa va fi fără pată, fără zbârcitură, dar s-ar putea ca în mine să nu existe fapte neprihănite care să poată fi folosite pentru rochie. Ar trebui să ne punem toți această întrebare: comportarea noastră, atât personală cât și împreună, se potrivește cu starea de mireasă a Mielului?

Aș dori să menționez ceva în trecere. Cuvântul „Miel” din Apocalipsa nu este același cu cel folosit în oricare altă parte, de pildă în Ioan 1.29. În mod obișnuit se folosește cuvântul grecesc „amos”, în timp ce în Apocalipsa găsim „arnion”. Acesta este un diminutiv, însemnând „mielul cel mic”. Este o expresie de desconsiderare, este numele pe care Domnul Isus îl folosește pentru a Se prezenta pe Sine însuși. Adunarea este mireasa Celui disprețuit și lepădat, care a avut pe pământ doar o cruce și un mormânt. În această lume nu este o onoare să fii legat de un Hristos lepădat. S-ar putea să fie o onoare să fii religios. Dar a fi credincios Domnului cel crucificat, aceasta nu este o onoare. Încercați numai. Aceia dintre noi care au încercat știu că trebuie să fim părtași Lui pe calea lepădării de către oameni.

Vedem pe micul miel disprețuit stând în picioare, despre care se spune: „Domnul, Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic, a început să împă-rătească”. În acele clipe, noi, Adunarea, vom fi alături de El, împodobiți cu rochia de nuntă. Cu ce a contribuit fiecare dintre noi la această rochie?

În Apocalipsa 21.9 găsim poziția Adunării - văzută ca o cetate - și binecuvântările ei în Împă-răția milenară. „Și am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim” (21.2). Apoi: „Vino să-ți arăt mireasa, soția Mielului! Si mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, coborând din cer de la Dumnezeu” (ver setele 9-10). Aici Adunarea este văzută ca cetatea sfântă, Noul Ierusalim, nu ca mireasă, soția Mielului. Ea coboară „din cer, de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei” (versetul 2).

O mie de ani după căsătoria ei cu Mielul ea încă va fi ca o mireasă gătită pentru soțul ei, purtând rochia de nuntă țesută pe pământ. Nu este aceasta minunat? Cât de importantă este umblarea noastră practică aici, pe pământ; nu doar pentru pământ, ci pentru întreaga veșnicie! În veșnicie se va vedea cât de mult L-am cinstit pe El și în ce măsură am trăit „ca o fecioară curată logodită cu un bărbat”. Nu sunt minunate binecuvântările pe care le vom primi? Dar ce simțim noi când vedem dragostea Domnului, prețul pe care El l-a plătit ca să ne obțină, când vedem cum inima Lui dorește ca noi să fim sfinți și fără vină, așa încât să poată înfățișa „înaintea Sa această Adunare slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta”? Produce această dragoste un răspuns în inimile noastre? Pot oare inimile noastre să rămână reci? Putem rămâne indiferenți față de faptul că suntem mădulare ale acestei Adunări și suntem iubiți de Domnul Isus? Este posibil ca cineva, care îl cunoaște pe Domnul Isus, care îi aparține, care a văzut de acum ceva din dragostea Lui, să aibă o inimă rece? Este oare posibil? Eu cred că nu. Când vedem această dragoste, nu se naște în noi dorința de a-L iubi și de a trăi pentru El, ca răspuns la dragostea Lui? Putem fi noi mulțumiți ca Cel care este și a făcut totul pentru noi, să nu primească nimic de la noi? Nu ar trebui să fie un ecou pentru El în inimile noastre? Nu este acesta

răspunsul nostru: „Doamne Isuse, vreau să trăiesc pentru Tine. Îți aparțin Ție. Tu mă iubești și eu Te iubesc. Ia-mă în mâinile Tale: tot ce sunt și tot ce am este numai pentru Tine”? Este oare posibil un alt răspuns? Nu cred! Să ne gândim la dragostea minunată a Domnului și să-I îngăduim să ne atingă inimile. Rezultatul va fi că inimile noastre vor arde pentru El și că vom dori să trăim pentru El.

Să punem în practică aceste lucruri, atât individual, cât și în părtășia creștină. Dacă, în adevăr, sunt conștient de dragostea Lui față de mine, atunci trebuie să o măsoar în inima mea, astfel încât, într-un anumit sens vorbind, voi ajunge uimit de dragostea Lui din nou și din nou. Citim că Hristos ne iubește pe toți, fie ca indivizi, fie ca Adunare. Să nu ne dăm silința de a fi vrednici de El, țesând împreună rochia de nuntă a miresei în care El Își găsește atâta plăcere, astfel încât, atunci când ne va avea alături de El, inima Lui să fie pe deplin satisfăcută?

3. TRUPUL LUI HRISTOS

„De aceea și eu, de când am auzit despre credința în Domnul Isus care este în voi și despre dragostea voastră pentru toți sfinții, nu încetez să aduc mulțumiri pentru voi, când vă pomenesc în rugăciunile mele. Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să stea la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El l-a pus totul sub picioare și l-a dat căpetenie peste toate lucrurile Adunării, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce împlinește totul în toți” (Efeseni 1.15-23).

În aceste versete găsim o rugăciune a apostolului Pavel. El auzise despre credința efesenilor în Domnul Isus și despre dragostea lor față de toți sfinții și acum s-a simțit obligat să aducă neîncetat mulțumiri pentru ei și să se roage ca „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei”, să le dea „un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui”. Trebuia ca ei să învețe să-L cunoască pe Dumnezeul Domnului Isus Hristos, Tatăl slavei („să vă lumineze ochii inimii, ca să cunoașteți”) și apoi sunt prezentate trei lucruri în care este descoperită dragostea Tatălui.

Merită subliniat faptul că aici Dumnezeu este numit „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos”,

ceea ce înseamnă că Domnul este văzut ca OMUL Isus Hristos. După cum am remarcat, Adunarea este zidită pe stânca Domnul Isus, Fiul Dumnezeului celui viu. Aceasta este poziția Lui ca temelie a Adunării, dar, în legătura Lui cu Adunarea, El este Fiul lui Dumnezeu care a devenit Om. Noi puteam fi uniți cu El numai ca Om. În Ioan 14, într-un context diferit, vedem că suntem legați de Domnul Isus. Aici nu este nici o referire la Adunare, de vreme ce nu găsim Adunarea în Evanghelia lui Ioan. La versetul 20 citim: „În ziua aceea” - adică atunci când Se va coborî Duhul Sfânt, ceea ce deja s-a întâmplat - „veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu”. Din aceasta vedem că Domnul Isus este în chip desăvârșit una cu Tatăl - nu doar Tatăl în El, ci El în Tatăl; Dumnezeu Fiul desăvârșit unit cu Dumnezeu Tatăl.

Apoi Domnul adaugă: „voi în Mine și Eu în voi”. Aceasta înseamnă că noi de asemenea suntem deplin uniți în El. Nu numai El este în noi, ci și noi suntem în El. Noi suntem pe deplin încorporați în Omul Isus Hristos, care este Veșnicul Fiu al lui Dumnezeu și astfel suntem încorporați în Dumnezeu Tatăl. Nici o ființă nu ar fi putut ajunge vreodată la divinitate. Aceasta ar fi fost imposibil. Dar cred că nici o legătură nu ar putea fi mai apropiată decât aceasta: a fi uniți cu El, Cel care este una cu Tatăl. Si astfel Adunarea, mireasa lui Hristos, este legată de Hristos ca Om, de Fiul lui Dumnezeu care a devenit Om, nu de El ca Dumnezeu veșnic. Acest Om este Dumnezeul cel veșnic, nu trebuie să uităm niciodată aceasta. Dar, când în Efeseni 1 se vorbește despre legătura dintre Hristos și Adunare, îl vedem pe Hristos ca Om, chiar dacă El este, de asemenea, Dumnezeul cel veșnic. La Ioan 14 suntem uniți cu El individual, după ce L-am primit pe El ca viață a noastră; la Efeseni 1 vedem unitatea noastră desăvârșită cu El în poziția noastră, în tot ceea ce El a primit de la Dumnezeu ca Om.

Pavel se roagă ca efesenii să poată cunoaște cât de bun este Dumnezeu și cât de mare este dragostea Lui. Dar cum aș putea afla cum este cineva? Numai dacă acesta singur mi se dezvăluie. Acesta este, în mod deosebit, cazul și cu Dumnezeu. El, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia (1 Timotei 6.16), poate fi cunoscut numai prin revelație. Chiar dacă nu ar fi într-o lumină de care nu te poți apropia, faptele Lui L-ar putea cunoaște tot numai în măsura în care El li Se descoperă. Ni se spune aici cum El Se revelează pe Sine Însuși, astfel încât să-L putem cunoaște.

Care este „NĂDEJDEA CHEMĂRII LUI”? Răspunsul îl găsim la Efeseni 1.3-6: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului

Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui". Aceasta este „nădejdea chemării". Nu este o chemare minunată faptul că Dumnezeu ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești în locurile cerești și că ne-a ales înainte de întemeierea lumii ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste, și că ne-a rânduit mai dinainte pentru înfiere? Aceasta înseamnă că Dumnezeu S-a gândit la noi înainte de a exista lumea și că El a vrut ca noi să fim așa cum este El, („sfinți și fără pată"). înainte de întemeierea lumii, El a vrut ca noi să fim copiii Lui și să împărtășim orice binecuvântare din locurile cerești. înainte de a crea omul, Dumnezeu luase această hotărâre „după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său". Nu pentru că El ar fi fost, în vreun fel, obligat să acționeze astfel, ci din libertatea propriei Lui voințe. Ce revelație a faptului că Dumnezeu este dragoste! Cât de bun este El!

Noi trebuie să fim sfinți și fără pată înaintea Lui. Aceasta înseamnă că trebuie să fim oameni care pot să stea în prezența Lui, după cum se spune la Coloseni 1.12, învredniciți de a avea parte de moștenirea sfinților în lumină. În versetul următor citim că „am fost strămutați în Împărăția Fiului dragostei Lui". Dumnezeu este lumină și dragoste și El a hotărât ca noi să fim vrednici de El. Trebuie să fim sfinți și fără pată în dragoste, ceea ce ne va face vrednici de a sta în prezența Lui.

Dar El nu vrea ca noi să fim sclavi sau slujitori, ca îngerii care stau înaintea Lui. Noi suntem chemați să fim copiii Lui, dar nu niște copii mici, cărora li se poruncește să facă cutare sau cutare lucru, ci fii, oameni care au dreptul de a sta în prezența Lui, oameni cu care Tatăl să poată discuta gândurile și planurile Lui. El ne-a ales să fim „asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mai mulți frați" (Romani 8.29).

Locul nostru este descris prin cuvintele: „binecuvântați cu orice binecuvântări duhovnicești în locurile cerești, în Hristos". Aceasta este o stare minunată - orice binecuvântări duhovnicești în cer! Să cugetăm puțin asupra acestui fapt.

Nu există nici măcar o binecuvântare în cer pe care Dumnezeu să ne-o fi refuzat. Noi nu avem doar o parte din binecuvântările cerești, nu, ci Dumnezeu ne-a dat tot ce se află acolo. Noi am primit mult mai mult decât îngerii. Oricât de feri ci și ar fi îngerii, ei sunt numai slujitori și sunt lucruri în cer de care ei, nefiind pentru ei, nu se pot bucura.

Ce fel de binecuvântări am primit noi? Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că suntem binecuvântări cu orice binecuvântare duhovnicească, aceasta înseamnă că Dumnezeu ne-a dat aceeași parte ca și Domnului Isus, pentru că El Se bucură de toate binecuvântările spirituale. Tot ceea ce este în cer este bun, plăcut și glorios și Îi aparține Lui, Fiului lui Dumnezeu. Iar acum citim că El ne-a dat totul, pentru a lua parte, împreună cu Domnul Isus, la tot ce este în cer. Cât de bun și de plin de har este

Dumnezeu, încât să dea toate acestea unor fapte neînsemnate ca noi, cu toate că știuse că vom deveni păcătoși!

Dar se ridică întrebarea: cum este posibil aceasta? Omul a fost creat pentru a locui pe pământ. „Cerurile sunt cerurile Domnului, dar pământul I-a dat fiilor oamenilor” (Psalmul 115.16). Noi nici măcar nu suntem în stare să părăsim acest pământ. Dacă vom încerca aceasta fără a lua măsurile necesare, vom muri. Cum ar putea Dumnezeu să ne dea un loc în cer? Cum poate El să facă pe oameni ca noi asemenea chi pului Fiului Său? Cum poate El să ne facă „sfinți și fără pată” în dragoste, pentru a ne da această stare de fii? Cum putem noi să luăm parte la binecuvântările din cer, de care până acum s-au bucurat doar Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt? Acestea sunt întrebări la care trebuie dat răspuns și asupra cărora vom reveni mai târziu. Deocamdată vreau să arăt doar că acestea sunt binecuvântările pe care ni le-a dat Tatăl.

"BOGĂȚIA GLORIEI MOȘTENIRII LUI ÎN SFINȚI" (Efeseni 1.18) este dată „pentru administrarea plinătății vremurilor, spre a-Și uni în Hristos toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ”. „Plinătatea vremurilor” arată că este vorba de pământ, întrucât în cer, în veșnicie, nu există timp. Și apoi urmează ceva minunat. După ce spusese că vrea să aducă toate lucrurile împreună cu Hristos, pentru că El va domni peste toate, Dumnezeu adaugă: „în El am primit și o moștenire, fiind rânduți mai dinainte, după hotărârea Aceluia care lucrează toate după sfatul voii Sale, ca să fim spre lauda slavei Sale”. Cum este posibil aceasta? Cheia se află în Psalmul 8. Dumnezeu spune despre Domnul Isus: „Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut”; „Eu am uns pe Împăratul Meu peste Sion, muntele sfințeniei Mele” (Psalmul 2). Dar împărații pământului și domnitorii lui Israel îl leapădă pe Domnul Isus și rezultatul este că lumea Îl leapădă și Hristos suferă, chiar dacă Cel care locuiește în ceruri Își bate joc de ei. În Psalmii 3-7 citim despre suferințele pe care le au de îndurat cei din rămășița credincioasă a lui Israel, ca rezultat al legăturii lor cu Hristosul cel lepădat. Dar urmează Psalmul 8, care spune că, dacă Domnul Isus va fi lepădat și ca împărat al lui Israel, Dumnezeu îi va da o nouă stare, cea de Fiu al Omului, adică o stare care nu este legată numai de poporul Israel. El este totuși Împărat al lui Israel, dar, ca Fiu al Omului, este legat de toți oamenii, astfel încât să poată domni asupra întregului univers. „Ce este omul, ca să Te gândești la El, și fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii și L-ai încununat cu slavă și cu cinste, I-ai dat stăpânire peste lucrările mâinilor Tale; toate le-ai pus sub picioarele Lui”. Acest psalm este citat de trei ori în Noul Testament și de fiecare dată referitor la Domnul Isus. Evrei 3.8 spune că totul este pus la picioarele Domnului Isus, „totul” însemnând nu numai pământul, ci și cerul. „Dar când zice că totul I-a fost

supus, se înțelege că afară de Cel care I-a supus totul" (1 Corinteni 15.27). Tatăl, care a pus toate lucrurile la picioarele Lui, nu va fi supus Lui. Cer și pământ, oameni, îngeri, întreaga creație, totul va fi sub picioarele Lui, cu excepția Tatălui care I-a dat totul. Ca Fiu al Omului, Domnul va împărăți peste tot. Al treilea pasaj este la Efeseni 1.22: „I-a pus totul sub picioare și L-a dat să fie Cap peste toate lucrurile Adunării". Dacă este adevărat că totul, cu excepția Tatălui, este supus Lui, cum am putea noi să primim o moștenire și să nu fim supuși Lui? Dacă sunt moștenitor, sunt la același nivel cu ceilalți moștenitori, nu sub ei; noi suntem împreună cu moștenitori cu Hristos (Romani 8.17). Cuvântul lui Dumnezeu nu ne lasă nici o îndoială că, atunci când Hristos va domni asupra lumii, noi vom domni împreună cu El. Cum se poate explica aceasta? Este cea de-a doua întrebare în legătură cu binecuvântarea noastră cerească, la care trebuie să răspundem.

„NEMĂRGINITA MĂRIME A PUTERII SALE, POTRIVIT LUCRĂRII PUTERII TĂRIEI LUI". Ce este aceasta? În Efeseni 2.5 citim: „Dumnezeu ... (măcar că eram morți în păcatele noastre) ne-a adus la viață împreună cu Hristos. Prin har sunteți mântuiți. El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus". Cum a putut Dumnezeu face aceasta? Cum a putut Dumnezeu să învieze oameni ca noi, morți în greșeli și păcate, și să ne așeze în locurile cerești? Aceasta este cea de-a treia întrebare și răspunsul urmează îndată: „... să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine ascunse de veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile; pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Adunare, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru" (Efeseni 3.11). Aici se spune că planul lui Dumnezeu are în vedere temelia Adunării și poziția pe care aceasta o ocupă. Prin toate binecuvântările date Adunării, îngerii pot să afle cât de înțelept este Dumnezeu. Îngerii sunt în prezența lui Dumnezeu de mii, poate chiar milioane de ani. Ei au scos strigăte de bucurie când Dumnezeu a creat lumea (Iov 38.7), dar nu au cunoscut în întregime înțelepciunea lui Dumnezeu. Ei au putut să vadă înțelepciunea Lui numai în Adunare și în ceea ce Dumnezeu dă Adunării.

La Efeseni 1 citim că Dumnezeu a făcut posibil aceasta. Cine nu ar fi uimit citind aceste cuvinte: „care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, potrivit lucrării puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat dintre cei morți și L-a pus să stea la dreapta Sa în locurile cerești".

Dumnezeu ne spune: „Vrei să știi cum Îmi voi aduce la îndeplinire planurile și cum voi da binecuvântările pe care le-am rânduit? Privește la Hristos! Puterea care era în El atunci când a înviat

din morți lucrează în tine. Puterea care L-a înviat din morți, care I-a dat un loc la dreapta Mea și I-a pus totul sub picioare, te învie și pe tine din morți". Efeseni 2 spune că noi, care eram morți în greșelile și în păcatele noastre, am fost aduși la viață, am fost înviați și am fost puși să stăm în locurile cerești în Hristos Isus, în poziția în care este El. În Efeseni 1.20-22 citim care este această poziție a Lui: „... L-a pus să stea la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice autoritate și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare". Apoi citim un adevăr minunat: „și L-a dat să fie Cap peste toate lucrurile Adunării, care este trupul Lui, plinătatea Celui care umple totul în toți". Acesta este răspunsul. Hristos este Capul Adunării, iar Adunarea este trupul lui Hristos. Acesta este modul în care El își poate împlini toate scopurile. Hristos va domni peste univers. Totul va fi supus Lui. Dar trupul Lui Îi va fi supus? Dacă un împărat domnește asupra unei țări, ar fi un nonsens să spunem că doar capul lui domnește, nu și trupul lui.

Dacă avem în față imaginea lui Hristos și a Adunării ca mire și mireasă, am putea să presupunem așa ceva. De exemplu, Anglia are regină, dar soțul ei nu este rege și nu are aceeași poziție ca și ea. La Efeseni 5 se prezintă imaginea unui bărbat și a soției sale, pentru că Duhul Sfânt vrea să ne explice relația de dragoste dintre Hristos și Adunarea Lui. Dar când se pune problema locului nostru și a privilegiilor noastre ca Adunare, Duhul Sfânt trebuie să folosească o altă imagine: cea a unui trup cu cap. În modul acesta se rezolvă problemele noastre. Dacă Hristos domnește peste tot, și trupul Lui domnește. Dacă Hristos are parte de toate binecuvântările din locurile cerești, la fel are și Adunarea, întrucât este trupul Lui. Dacă Hristos este Fiul lui Dumnezeu, și Adunarea trebuie să fie părtaşă la această stare. Poate oare Capul, Hristos, să posede ceva fără ca și trupul să ia parte la aceasta? Hristos, Capul, este deplin unit cu trupul Său, Adunarea, astfel încât nu poate exista nici cea mai mică despărțire între ei. Dacă îmi este capul despărțit de trup cu un milimetru sau chiar cu o miime dintr-un milimetru, nu mai sunt o ființă vie; sunt mort. Nu poate fi nici cea mai ne semnificativă despărțire. Cu această imagine Dumnezeu explică unitatea lui Hristos și a Adunării. În acest mod El și-a dus la îndeplinire minunatele Sale planuri de dragoste și de bunătate prin care noi, păcătoși nenorociți, să putem lua parte la binecuvântările duhovnicești din locurile cerești ale Domnului Isus. Nu este acesta un fapt minunat? El ne arată ce loc are Adunarea în inima lui Dumnezeu. În ultimul capitol am văzut dragostea Domnului Isus pentru Adunare. Aici găsim dragostea Tatălui. El a hotărât ca Adunarea să fie părtaşă la tot ce are Domnul Isus, la orice comoară pe care El a dat-o lui Hristos, adică să se bucure de toate binecuvântările duhovnicești, încât să fie în stare să domnească asupra universului împreună cu El.

Chiar și îngerii vor fi supuși Lui. Când citim Apocalipsa 4 și 5, acest lucru devine evident.

Încă din primele capitole ale Cuvântului lui Dumnezeu vedem că a existat o ordine anumită în creație. Iov 38.7 spune că fiii lui Dumnezeu, îngerii, au cântat de bucurie când Domnul a creat pământul, deci ei existau dinainte. La Coloseni 1.16 citim că Domnul a creat scaunele de domnie, domniile, căpeteniile și autoritățile din cer. În Vechiul Testament citim adesea că, atunci când Dumnezeu avea nevoie să trimită vreun mesaj omului, folosea ca intermediar un înger. La Fapte 7.38, Ștefan spune că legea a fost dată de Dumnezeu printr-un înger. Îngerii erau făpturile care veneau la om în numele lui Dumnezeu, executând judecată asupra omului, păzind intrarea în grădina Edenului, pentru a-l opri să se reîntoarcă acolo. În Apocalipsa 4, Dumnezeu stă pe tronul Său ca și Creatorul în legătură cu pământul (după cum vedem din curcubeu). El este înconjurat de făpturi vii, asemănătoare serafimilor din Isaia 6 și heruvimilor din Ezechiel 1 și 10. Aici nu mai este nici o mențiune referitoare la îngeri. În mijloc este tronul, apoi sunt cele patru făpturi vii și, în cercul din afară, douăzeci și patru de tronuri pe care stau bătrânii (imagini ale credincioșilor glorioși ai dispensațiilor Vechiului și Noului Testament după răpire). În creație, îngerii au cea mai înaltă poziție; sunt mai presus de om și în legătură strânsă cu Dumnezeu. La Exod 25 vedem doi heruvimi deasupra chivotului. În Ezechiel 1.26, heruvimii apar în legătură cu tronul. În adevăr, în cort ei erau de fapt parte din tron. Dar în Apocalipsa 5, unde Domnul Isus nu este văzut ca și Creator, ci ca Răscumpărător, „Miel ... înjunghiat”, este o ordine complet diferită. Există și aici tronul și cele patru făpturi vii în jurul lui, dar ei nu sunt îngeri. La versetul 11 vedem pe îngeri ca un grup separat în jurul tronului. Cele patru făpturi vii sunt unite cu cei douăzeci și patru de bătrâni: fiecare are o harfă și potire de aur pline cu tămâie. Din acest moment sunt uniți și cei douăzeci și patru de bătrâni sunt în legătură directă cu tronul. Îngerii sunt în cercul exterior.

Ca rezultat al lucrării de mântuire împlinite de Domnul, oamenii au dobândit poziția cea mai privilegiată, alături de tron. Nu este acesta un fapt minunat, că Dumnezeu a schimbat ordinea de la creație în favoarea noastră? La Coloseni 1 se spune că Domnul Isus este Creatorul tuturor lucrurilor și că atunci când a venit pe pământ, El era întâiul născut din toată creația. Trebuia să fie așa. Când Domnul Isus a venit pe pământ, putea să fie mai prejos decât îngerii, chiar copilăș fiind? Putea, Cel care a creat universul, să fie făcut mai prejos decât îngerii? Imposibil! Dacă Creatorul vine în propria-I creație, trebuie să aibă cel mai înalt loc. Să ne imaginăm că un grup de oameni de afaceri ar fi la o reuniune în Anglia și, dintr-o dată, ar intra primul ministru. Nu i s-ar da acestuia locul de onoare, chiar dacă nu este un om de afaceri? Nici nu s-ar putea altfel! Chiar dacă Creatorul Se umi lește, devenind Om, trebuie să aibă primul loc. Coloseni 1.15 spune că El are cea mai înaltă poziție în creație. Când a

venit pe pământ, era superior îngerilor, ca Om. Acum, după ce Și-a încheiat lucrarea, suntem uniți cu El. Dacă este superior îngerilor, la fel suntem și noi. Dacă eu am o fabrică, ar putea capul meu să fie director, iar trupul meu să lucreze la compartimentul desfacere? Dacă Hristos este întâiul născut din toată creația, Adunarea împărtășește cu El această poziție, întrucât este trupul Lui. Astfel vedem la Efeseni 1 că Hristos este Cap peste toate lucrurile și că în această poziție, Dumnezeu L-a dat Adunării, „care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți”.

HRISTOS ESTE CAP PESTE TOATE LUCRURILE. Cer și pământ, îngeri, omenire - totul, cu excepția Tatălui, este supus Lui. Fiind Cap peste toate lucrurile, Dumnezeu L-a dat Adunării, „care este trupul Lui”, și apoi se continuă: „plinătatea Celui care umple totul în toți”. Îl vedem pe Domnul gloriei, care a împlinit lucrarea de pe cruce, care a creat cerul și pământul, care a chemat totul la viață prin Cuvântul Său, devenit Om. Dar, chiar Om fiind, ține toate lucrurile prin puterea Cuvântului Său și totul este sub picioarele Sale. El umple totul în toți. Totuși citim că El nu este complet fără Adunare. Este un cap complet prin el însuși? Nu, el trebuie să aibă un trup. Astfel, găsim aici minunatele cuvinte că Adunarea este necesară pentru a-L face pe Hristos un Om complet, „plinătatea Celui care umple totul în toți”. Ar fi putut cineva să se gândească la așa ceva? Ce înțelepciune! Ar fi putut gândul omenesc să se oprească asupra ideii de a ne da un astfel de loc? Dar am citit cu atenție pasajul menționat? Nu se spune că Dumnezeu a dat Adunarea lui Hristos; cu siguranță că am fi uimiți la gândul că Dumnezeu ne consideră suficient de buni pentru a ne da Fiului Său ca dar. Dacă ne uităm la noi înșine, am putea foarte bine să ne întrebăm cum este posibil ca Dumnezeu să ne considere un dar potrivit pentru Preaiubitul Său Fiu, care posedă cerul și pământul și toate bogățiile din cer. Cu toate acestea, citim: „Ai Tăi erau și Tu Mi i-ai dat” (Ioan 17.6). Este minunat să vedem că Tatăl ne prețuiește atât de mult, încât ne consideră ca un dar potrivit pentru Preaiubitul Său Fiu.

Însă pasajul din Efeseni 1 merge mai departe. Nu citim că Tatăl a dat Adunarea Domnului Isus, ci mai degrabă invers, că Dumnezeu L-a dat pe Domnul Isus ca dar Adunării, „L-a dat să fie Cap peste toate lucrurile Adunării”. Putem înțelege aceasta? Dumnezeu vrea ca noi să cunoaștem ce înseamnă Adunarea pentru El. Noi putem cunoaște aceasta dacă ne gândim la ce înseamnă Hristos pentru Dumnezeu. Toată plinătatea dumnezeirii a găsit plăcerea să locuiască în Omul Hristos Isus și să împace toate lucrurile cu Sine prin El. Cum a realizat aceasta Fiul Omului? În timpul vieții Sale El a glorificat pe Dumnezeu prin aceea că întotdeauna a făcut ce-I plăcea Tatălui (Ioan 8.29). În moartea Sa, El S-a dat pe Sine Însuși, fără pată, 76 lui Dumnezeu, prin Duhul cel veșnic (Evrei 9.14) și a împlinit voia lui Dumnezeu. Drept urmare, Dumnezeu L-a înviat din morți și I-a dat un loc la dreapta Sa, peste toate

făpturile Sale. Apoi El a dat această Persoană glorioasă, obiectul dragostei și a plăcerii Sale, să fie Capul Adunării. Vedem aici descoperirea întregă a dragostei lui Dumnezeu. El a vrut să ne facă sfinți și fără vină înaintea Lui, în dragoste. El a vrut să ne facă fii și să ne dea orice binecuvântare duhovnicească, iar pentru aceasta nu era decât o cale - unirea noastră cu Domnul Isus. Pentru a fi sigur că vom primi totul și ne vom bucura de belșugul plinătății Lui, El ni L-a dat pe Hristos ca și Cap al Adunării. Vedem cât de mult iubește Dumnezeu Adunarea! Ne putem face o imagine, cât de slabă, despre privilegiul de a fi membru al Adunării Lui, care este așa de prețioasă în ochii Lui? Dragostea Tatălui față de Adunare a fost atât de mare, încât L-a dat pe Fiul Său ca și Cap al acestei Adunări. Adunarea este trupul lui Hristos; un singur trup, strâns unit cu El.

Dar aceasta nu este totul. Adunarea este necesară pentru a întregi gloria Domnului Isus; ea este „plinătatea Celui care umple totul în toți”. Revenind la Matei 13, ne putem imagina că negustorul care a vândut tot ce a avut pentru a obține acel mărgăritar de mare preț ar fi putut fi vreodată fericit fără el? Ar fi putut Domnul Isus, care a fost gata să renunțe la tot ce avea pentru a obține Adunarea și care S-a făcut pe Sine rob pentru a sluji acesteia, să fie mulțumit fără ea? Imposibil! El nu numai că a împlinit lucrarea pe cruce, dar este acum în cer în folosul Adunării, curățind-o și sfințind-o, în așteptarea clipei când va putea înfățișa înaintea Sa această Adunare glorioasă, pentru că nu ar putea fi fericit fără ea. Vedem că fără Adunare, El nici măcar nu este complet. După cum un cap nu poate trăi fără corp, la fel și Adunarea este împlinirea Lui. Probabil că acum înțelegem cum privește Dumnezeu Adunarea. Desigur, avem binecuvântări personale, individuale. Biserica romano-catolică neagă existența binecuvântărilor personale, pretinzând că toate acestea sunt legate de biserică, în afara acesteia nefiind mântuire. Aceasta este în totală contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare păcătos trebuie să se pocăiască și acest fapt nu are nimic de-a face cu biserica. El trebuie să vină la Domnul Isus cu propriile lui păcate, să creadă în Domnul Isus, să accepte vestea cea bună pentru sine însuși și să găsească pace cu Dumnezeu; trebuie să aibă părtășie personală cu Dumnezeu și cu Domnul Isus. Acestea sunt toate binecuvântări individuale.

Protestantismul merge la cealaltă extremă, afirmând că toate binecuvântările sunt individuale și că modul de a forma o biserică este acela ca persoane având aceleași vederi să se adune împreună. Dacă cineva nu este mulțumit, există întotdeauna un alt loc unde să meargă. Dar și această învățătură este în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu. În Cuvântul lui Dumnezeu găsim că sunt binecuvântări individuale, dar și binecuvântări de care ne putem bucura numai ca parte a Adunării. Adunarea este trupul lui Hristos și mi reasa Lui și ea posedă toate binecuvântările spirituale din locurile cerești, în El.

Eu sunt părtaş la toate aceste binecuvântări, dar numai ca membru al Adunării. Aceasta nu se restrânge doar la vremea noastră pe pământ. Versetele citate nu se referă la pământ. Vedem Adunarea potrivit planului lui Dumnezeu și, în acest mod, ea va fi pe pământ numai pentru o vreme; când Domnul Se va întoarce și va învia pe toți aceia care au murit în El, Adunarea va fi completă. Aceasta este clipa în care ea va fi luată în glorie pentru a fi cu El pentru totdeauna.

Se susține adesea că Adunarea este trupul lui Hristos doar pe pământ. Dar lucrul minunat este că această imagine este corespunzătoare și pentru vremea când vom fi în glorie. Putem domni asupra universului numai datorită faptului că suntem uniți cu Hristos într-un singur trup. Efeseni 1 se referă la viitor, când vom fi luați de pe pământ. Vom fi uniți cu Domnul nu ca indivizi, ci ca Adunare. În împărăția de o mie de ani vom domni împreună cu El și în casa Tatălui vom fi părtași la toate împreună cu El; din moment ce suntem așa de strâns uniți cu El, ar fi imposibil pentru El să posede ceva la care să nu avem și noi parte. Trupul se bucură de tot ceea ce are Capul. Ce gând minunat să fim pentru totdeauna uniți cu El!

Este adevărat că, uneori, Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre Adunare într-un mod care este specific timpului nostru, aici, pe pământ. Citim despre Adunare aflată în diferite împrejurări pe pământ, dar nu la acestea se referă Efeseni 1.

La 1 Corinteni 12.13 aflăm cum a devenit Adunarea trupul lui Hristos: „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh”. Trupul lui Hristos a luat ființă prin botezul Duhului Sfânt. Duhul Sfânt este forța unificatoare a tuturor creștinilor unul cu celălalt și cu Hristos. În ziua Cincizecimii, credincioșii adunați au fost botezați într-un singur Duh și uniți cu Hristos în glorie. Atunci a avut loc instituirea trupului. Ioan Botezătorul profetise că Mesia va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. În Fapte, cu puțin timp înainte ca Domnul să Se reîntoarcă în cer, citim că Isus „le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, pe care, le-a zis El, ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt”. La Fapte 2 citim că Duhul Sfânt coboară din cer și că ucenicii sunt înăuntru (în casă). După aceasta mai citim doar de două ori despre botezul cu Duhul Sfânt. La Fapte 11, când Petru dă socoteală despre botezul cu apă al lui Corneliu și al casei lui, spunând: „Și, cum am început să vorbesc, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei, ca și peste noi la început. Și mi-am adus aminte de Cuvântul Domnului, când a zis: „Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt.

Deci, dacă Dumnezeu le-a dat același dar ca și nouă, care am crezut în Domnul Isus, cine eram eu

ca să mă împotrivesc lui Dumnezeu?" (Fapte 11.15-17). Deci cu prima ocazie după ziua Cincizecimii când este pomenit botezul cu Duhul Sfânt, se amintește și această zi a Cincizecimii. În Cezareea, Petru a ajuns să experimenteze înțelesul deplin al zilei Cincizecimii; ziua Cincizecimii nu se repetă. Iar celălalt pasaj se află la 1 Corinteni 12.13. Putem vedea din acest verset că botezul cu Duhul Sfânt a avut loc în ziua Cincizecimii și nu mai poate avea loc altă dată. Subliniez aceasta, pentru că în ultimii ani s-au ridicat învățători falși, care pretind că flecare trebuie să fie botezat cu Duhul Sfânt. Versetele pe care ei le aduc ca argument arată doar că botezul cu Duhul Sfânt a avut loc pentru a crea Adunarea, prin unirea într-un singur trup a acelor care au crezut. Ioan 11.52 spune că Domnul nu a murit numai pentru poporul Israel, ci și ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți. Aceasta este ce s-a întâmplat în ziua Cincizecimii. Duhul Sfânt S-a coborât după ce Hristos a murit și a fost glorificat: „Duhul încă nu era, pentru că Hristos nu fusese încă proslăvit" (Ioan 7.39). Adunarea s-a format prin botezul cu Duhul Sfânt care S-a coborât peste credincioșii adunați la un loc și care i-a botezat într-un singur trup. Începând din acel moment erau legați de Hristos în glorie. Botezul cu Duhul Sfânt nu s-a repetat niciodată. Dacă o persoană se convertește și crede Evanghelia mântuirii, astfel încât primește pacea cu Dumnezeu, acea persoană primește personal Duhul Sfânt, care va locui în ea și va fi adăugată trupului, fiind legată de Hristos.

Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu numește aceasta botezul cu Duhul Sfânt. Voi încerca să explic aceasta printr-un exemplu. Se formează un regiment și i se dă un nume. Dacă zece ani mai târziu un tânăr intră în acest regiment, el devine parte a lui, fără ca acest regiment să ia ființă din nou. Așa este și cu Adunarea lui Dumnezeu.

Dar sunt și alte locuri în Cuvântul lui Dumnezeu care vorbesc despre trupul lui Hristos în starea lui actuală pe pământ. Nu este uimitor cât de precis este Cuvântul lui Dumnezeu? Nu există nici măcar o singură contradicție, ci o armonie deplină, un cuvânt completând și clarificând pe altul. Auzim adesea spunându-se că Adunarea nu este completă. Mulți creștini au murit, iar alții nu s-au convertit încă. Argumente ca acestea sunt folosite pentru a anula adevărurile practice și îndemnurile din Cuvântul lui Dumnezeu.

În Cuvântul lui Dumnezeu, Adunarea pe pământ este privită întotdeauna ca fiind completă. Trupul lui Hristos nu este niciodată într-o stare „mutilată". Dacă ar fi așa, ar trebui să fie deformat de când a luat ființă și până va fi răpit. Dar trupul lui Hristos nu este unul „invalid" - el este desăvârșit și rămâne desăvârșit, pentru că Hristos, ca și Cap, nu ar putea fi niciodată parte a ceva imperfect.

Dar cum este posibil aceasta, dacă așa de mulți din cei care au aparținut trupului sunt acum morți?

Dacă citim cu atenție, Cuvântul lui Dumnezeu ne dă răspunsul. Nu mă îndoiesc că cei mai mulți dintre cei credincioși, dacă ar fi întrebați unde locuiește Duhul Sfânt, ar răspunde că în inimă sau în suflet. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu spune așa. La 1 Corinteni 6.19 citim: „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care este în voi?” Trupul meu este templul Duhului Sfânt și locuirea Duhului Sfânt în mine este ceea ce mă face mădular al trupului lui Hristos, legându-mă de toți credincioșii adevărați și de Hristos în glorie. Logica faptului este ușor de înțeles: când un credincios moare, trupul lui este cel care moare; trupul poate muri, dar nu sufletul sau duhul; de vreme ce trupul este templul Duhului Sfânt, când trupul unui credincios moare, el nu mai este parte din trup. Este întocmai ca un regiment, să spunem, de două mii cinci sute de oameni. După optsprezece luni de serviciu militar, cei mai mulți dintre ei sunt trimiși acasă și noi recruți le iau locul. Regimentul este complet, deși mulți nu mai sunt acolo. Cei care au fost eliberați din serviciul militar nu mai sunt în regiment, dar sunt totuși în rezervă. Dacă izbucnește un război, sunt chemați înapoi la regiment. În același mod, trupul lui Hristos este format din toți credincioșii adevărați care sunt pe pământ. La un moment dat, în urmă toarele zece minute, câțiva credincioși s-ar putea să moară, în timp ce alții se convertesc în acest timp. Dar trupul este totdeauna complet. Pentru a folosi exemplul pe care l-am dat, cei care au murit sunt „în rezervă” și așteaptă să fie chemați iarăși. Atunci trupul va fi absolut complet, dar într-un mod diferit. Toți credincioșii, de la ziua Cincizecimii până la răpire, vor fi împreună pentru veșnicie. Dar trupul, pe pământ, nu este niciodată „invalid”. El este complet, după cum citim: „... să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El, tot trupul, bine alcătuit și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți, în măsura ei, și se zidește în dragoste” (Efeseni 4.15-16). Trupul este o unitate bine încheiată, legată prin fiecare încheietură. Prin urmare, trupul este complet pe pământ. În alt loc citim: „... Capul, din care tot trupul, hrănit și strâns unit, prin încheieturi și legături, își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu” (Coloseni 2.19).

Mai citim despre trupul lui Hristos și în Romani 12.1, 1 Corinteni 12, Efeseni 1, Coloseni 2, fiecare din aceste locuri vorbind despre Hristos și Adunare într-un mod diferit. La Efeseni 1 vedem trupul care aparține Capului. Atenția este îndreptată spre trup și gloria lui, trupul este dat lui Hristos ca dar, astfel ca El să-i poată fi Cap. La Coloseni 1 și 2 accentul se pune pe Cap și gloria Lui. Romani 12 spune că fiecare mădular al trupului este legat de celelalte. Noi suntem mădulare unii altora. Există o legătură vitală între mâna mea dreaptă și mâna mea stângă sau chiar între mână și picior. „Noi, care suntem mulți, suntem un singur trup în Hristos” (Romani 12.5). La 1 Corinteni 12 suntem văzuți ca

mădulare ale trupului. Mâna mea este parte din trupul meu, tot așa cum este și ochiul. Capitolul se ocupă de legătura fiecărui mădular cu întreg trupul. Pe de altă parte, 1 Corinteni 12 spune că nu suntem simple mâini sau picioare izolate; suntem părți ale unui trup care este alcătuit din mii de mădulare. Aici referirea se face la legătura noastră cu întreg trupul, nu cu fiecare mădular în parte.

Dumnezeu vrea să ne arate cât de minunat este trupul și ce privilegiu este să aparțină Adunării. În legătură cu acest subiect se aud adesea întrebări de genul: de ce ne sunt date așa de multe binecuvântări, pe care credincioșii Vechiului Testament nu le vor primi niciodată? Suntem mai buni decât Avraam, David sau Ilie? Suntem mai credincioși decât Ioan Botezătorul? Citim că Ioan Botezătorul a fost cel mai mare dintre cei născuți din femeie și totuși cel mai mic din Împărăția cerurilor va fi mai mare decât el (Matei 11.11). De ce să avem o stare mult mai glorioasă decât credinciosul din împărăția de o mie de ani, care va păcătui cu mult mai puțin, pentru că nu va mai fi acolo Satan ca să-l ispitească? Oricât de fericiți ar fi ei pe pământ și în veșnicie, nu vor intra niciodată în casa Tatălui împreună cu noi și nu vor fi uniți cu Domnul Isus. Ei nu vor fi părtași la tot ce are El. De ce nu? Cuvântul lui Dumnezeu ne dă răspunsul.

Dacă ne întoarcem spre Golgota, Îl vedem pe Domnul Isus atârnat pe cruce, pe El, Preaiubitul Tatălui. Îl auzim strigând: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?” Și nu a primit nici un răspuns, pentru că El purta păcatele mele și a fost făcut păcat pentru mine. El a trebuit să fie judecat. Cei ce Îl priveau își băteau joc de El: „Să vedem dacă va veni Ilie să-L mântuiască” (Matei 27.49). „S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește” (Matei 27.43).

Când Dumnezeu Si-a abandonat Fiul, ei erau convinși că aveau dreptate și credeau că Dumnezeu era de partea lor. Omul răstignit striga către Dumnezeu. El pretinsese că Dumnezeu îl ascultă tot deauna. Ei erau siguri că Dumnezeu era de partea lor și împotriva Lui.

Desigur, știm că nu a fost așa, dar așa a apărut acest fapt în ochii lumii. Ar trebui să citim ce se spune în legătură cu strigătul profetic al Domnului din Psalmii 22 și 69. Dumnezeu ar fi putut să le dovedească că nu aveau dreptate. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă El ar fi răspuns atunci Domnului? Vrajmașii Lui ar fi fost nimiciți și lumea ar fi pierit. Dumnezeu ar fi putut să-Și judece pe loc vrajmașii, dar El a vrut să ne mântuiască.

Dumnezeu ar fi putut să-Și trimită Fiul înapoi, pe pământ, după moartea Lui pe cruce, pentru a-Și prelua domnia. Și atunci orice genunchi s-ar fi plecat înaintea Lui și orice limbă ar fi mărturisit că El este Domnul. Toți ar fi văzut că Dumnezeu era de partea Lui, nu de partea iudeilor și a romanilor batjocoritori. Dar noi știm de ce Dumnezeu a zăbovit atunci și zăbovește și astăzi. A vrut ca mulți

oameni să fie mântuiți și să primească această stare minunată și aceste binecuvântări nespuse. Lumea poate încă să-și bată joc de El. Noi cunoaștem adevărul. Va veni în curând ziua când orice genunchi se va pleca înaintea Lui, chiar și cei ce L-au străpuns (Apocalipsa 1.7). Irod, Pilat, Ana, Caiafa, soldații care L-au lovit - toți vor trebui să se înfățișeze înaintea marelui tron alb, pentru a fi judecați de El.

În perioada dintre răstignirea Domnului și revenirea Lui pe pământ, Dumnezeu vrea o mărturie în această lume că El, Dumnezeu, a fost de partea Domnului Isus. Întrucât Dumnezeu L-a pus pe Domnul ca și Cap peste toate lucrurile și I-a pus totul sub picioare, El dorește un semn despre aceasta acum. Este voia Lui ca, într-o zi, orice genunchi să se plece înaintea Lui și orice limbă să mărturisească că Isus Hristos este Domnul. Aceasta este, cu siguranță, mărturia actuală a Adunării. De aceea a lăsat Dumnezeu Adunarea pe pământ. Dar de ce dă El acum acelora care cred în Domnul Isus această stare minunată? Pentru că ei L-au primit când El nu avea nici un loc pe pământ. După cum spune Pavel la Romani 8.17, noi vom domni împreună cu El, pentru că suferim împreună cu El. Suntem părtași acum la lepădarea Lui de către lume, deci vom fi părtași și la gloria Lui. Dacă am fost cu adevărat botezați în moartea Lui și îngropați împreună cu El, dacă ne-am identificat cu moartea și lepădarea Lui, la fel vom fi și părtași cu El la gloria viitoare. Nu este minunat că nu credincioșii Vechiului Testament, nici credincioșii împăraților de o mie de ani, ci noi, credincioșii din perioada harului, avem parte de toate aceste binecuvântări? Mă îndoiesc că există cineva care să se laude că el a făcut o lucrare bună când L-a primit pe Domnul Isus prin credință. Fiecare dintre noi va mulțumi lui Dumnezeu în veșnicie că El ne-a dat posibilitatea de a ne smeri înaintea Domnului și de a scăpa de judecata viitoare. Fiecare dintre noi va mulțumi lui Dumnezeu că ne-a deschis ochii asupra stării noastre pierdute, astfel încât, printr-un har desăvârșit, L-am primit pe Domnul Isus ca Mântuitor. Și totuși, când un om vine la Dumnezeu și își mărturisește păcatele înaintea Lui, Dumnezeu îi spune: „Acesta este primul lucru bun pe care l-am auzit vreodată de la tine. Acum spui adevărul. Acum sunt de acord cu tine. Aceasta este prima ta faptă bună. Tu Îl primești pe Fiul Meu, deși restul lumii L-a lepădat. Vei primi o răsplată de la Mine. Vei fi părtaș cu El la tot ce I-am dat Eu". Acesta este motivul pentru care ni s-a dat o poziție așa de glorioasă și toate aceste binecuvântări, de care nu se va bucura niciodată nici un credincios al Vechiului Testament.

Dumnezeu vrea să aibă o mărturie pe pământ că Fiul Său este Domn. Când Domnul S-a născut, lumea I-a oferit doar un loc într-o iesle. Când a fost mare, n-a avut nici un loc unde să-și pună capul. La sfârșitul vieții a fost atârnat pe o cruce, între cer și pământ. Omul îi spunea: „Du-te înapoi de unde ai venit! Nu avem nevoie de Tine aici, pe pământ! Tu singur ai pretins că nu ești din această lume. Nu

vrem ca Tu să fii împărat peste noi". L-au ridicat pe o cruce și L-au bătut în cuie. Nu I-au dat un loc unde să-Și poată așeza picioarele.

Dar Dumnezeu vrea ca încă de acum, El să fie recunoscut aici pe pământ. Dumnezeu I-a pus totul sub picioare, cer și pământ, întregul univers, dar El nu Și-a început încă domnia, care trebuie să fie inaugurată prin judecată. Dumnezeu vrea să existe o mărturie pentru Domnul pe pământ înainte de acea zi. El este în Adunare. Hristos este acolo unde este trupul Lui. În Efeseni 2 găsim latura cealaltă: Hristos este în cer și noi împreună cu El. Eu sunt oriunde este Capul meu. Dacă stau la o fereastră deschisă și-mi scot capul afară, pot să spun că sunt afară, deoarece capul meu nu este înăuntru. Dar la fel de bine pot să spun că sunt înăuntru, pentru că trupul meu este în casă. Putem spune că Adunarea este în cer, întrucât Capul ei este acolo și că El este prezent pe pământ în trupul Lui. Aceasta este mărturia pentru care Dumnezeu a unit Adunarea cu Hristos.

De asemenea trebuie să luăm în considerare intenția lui Dumnezeu ca Hristos și drepturile Lui să fie văzute în trupul Său pe pământ. Fiecare persoană de pe pământ ar trebui să recunoască, privind Adunarea, că Dumnezeu este de partea lui Hristos și să vadă gloria Lui și propriile Lui drepturi. Aceasta este posibil numai prin intermediul Adunării. Este o mare responsabilitate și care ar trebui bine înțeleasă, din moment ce am primit astfel de privilegii. Trebuie să umblăm în concordanță cu poziția și cu binecuvântările noastre. Domnul nu așteaptă nimic mai puțin decât aceasta de la noi. Hristos este prezent pe pământ în trupul Său. Noi suntem trupul lui Hristos și lumea trebuie să-L vadă pe Hristos în noi. Citim că „noi suntem o epistolă a lui Hristos” (2 Corinteni 3.2-3). Lumea va putea să-L vadă pe Hristos în noi dacă umblăm ca creștini. Când credincioșii se adună ca trup al lui Hristos, este evident că numai Domnul Isus poate exercita autoritatea; El nu este Domnul trupului, ci Capul. El poate fi Domnul fiecăruia dintre noi personal, dar El este Capul Adunării.

Într-un trup fizic, totul este controlat de cap. Creierul meu controlează fiecare mișcare din trupul meu prin sistemul nervos. Când credincioșii se adună împreună, ar trebui să se vadă că toți sunt călăuziți de Capul glorios din cer, de care sunt legați, „din care tot trupul, bine alcătuit și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți, în măsura ei, și se zidește în dragoste” (Efeseni 4.16).

Când ne ocupăm de acest subiect, ar trebui să ne uimească starea noastră de sărăcie, faptul că adesea suferim de foame spirituală. Nu este îngrozitor că sunt așa de mulți copii ai lui Dumnezeu slab dezvoltăți sau credincioși care nu primesc hrană adevărată din Cuvântul lui Dumnezeu, deși El a pregătit totul așa de minunat? Oare această lipsă nu provine din eșecul nostru de a realiza practic că

Hristos este Capul nostru?

Să mai citim încă odată: „din care tot trupul, bine alcătuit”. Este bine alcătuit trupul lui Hristos pe pământ? Da, în Hristos. Noi suntem legați unul de celălalt prin Duhul Sfânt. Dar este acest adevăr pus în practică? „Și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură?” Este așa în practică? Mă comport eu ca mădular al trupului lui Hristos și îndeplinesc eu funcția pe care Domnul mi-a dat-o? Din nefericire, nu este așa. Si totuși, viața de comuniune a Adunării ar trebui să fie astfel încât despre ea să se poată spune: „își primește creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți, în măsura ei, și se zidește în dragoste”. Ce trist că așa puțin se vede din ceea ce am primit în Hristos, din faptul că am fost uniți cu El! Dacă am fi conștienți de aceasta, cât de minunate ar fi rezultatele, acum si în veșnicie! Ce mărturie ar putea fi pentru Domnul Isus! Cum ar fi satisfăcută inima lui Dumnezeu dacă această unitate ar putea fi văzută pe pământ! Dacă am fi întotdeauna conștienți că toți credincioșii adevărați sunt mădulare ale acestui unic trup și sunt legați unul de altul prin Duhul Sfânt, dacă am aștepta să primim totul din mâna Lui, dacă I-am da Lui libertatea de a lucra așa cum dorește, nu am primi noi desăvârșite binecuvântări în El? Atunci foamea noastră spirituală ar dispărea. În acest capitol am văzut câte ceva din responsabilitatea noastră. Să punem în practică ceea ce am învățat în umblarea noastră personală și în mărturia colectivă! Să ne amintim că suntem trupul lui Hristos, căruia Dumnezeu i-a dat binecuvântări așa de minunate! Să ne bucurăm de aceste adevăruri și să căutăm, într-un duh de dependență de Domnul, să trăim practic în locul și în privilegiile pe care ni le-a dat Domnul! Domnul să facă să fie așa.

4. CASA LUI DUMNEZEU

„De aceea voi, care altădată erați neamuri din naștere, numiți netăiați împrejur de către aceia care se cheamă tăiați împrejur și care sunt tăiați împrejur în trup de mâna omului: aduceți-vă a-minte că în vremea aceea erați fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2.11-12). În capitolul 2 am văzut cât de importantă este Adunarea pentru Domnul Isus: „Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea” (Efeseni 5.25). Nu numai că a vândut tot ce a avut pentru a o obține, dar S-a dat pe Sine Însuși, S-a lăsat făcut rob pentru a intra în posesia ei. Ne-am gândit vreodată cât de mare trebuie să fie dragostea Lui? În capitolul 3 am văzut cât de prețioasă este Adunarea în ochii Tatălui, încât L-a dat pe Domnul Isus, acesta fiind singurul mod în care ea se putea bucura de tot ceea ce Tatăl i-a pregătit. Dumnezeu nu ne-a dat pe noi, Adunarea, Fiului Său, ci ni l-a dat pe Domnul Isus nouă. Am văzut binecuvântările pe care le-am

primit. Ni s-a dat tot ceea ce era al Lui: orice binecuvântare spirituală în locurile cerești. Am devenit copii ai lui Dumnezeu, suntem sfinți și fără prihană înaintea Lui în dragoste, adică în deplină concordanță cu ceea ce este El: lumină și dragoste.

În pasajul citat vedem ce înseamnă Adunarea pentru Duhul Sfânt. Chiar dacă nu citim că Duhul Sfânt iubește Adunarea, vedem totuși ce a făcut pentru ea, ce face acum și ce va face; vedem cât de prețioasă este Adunarea pentru El. Aceasta arată o dată în plus ce privilegiu este să fii mădular al acestei Adunări.

Începând cu versetul 11 citim ce este Evanghelia. Noi am fost apropiați de Dumnezeu prin lucrarea Domnului Isus de pe cruce. Eram „păgâni din naștere, numiți netăiați împrejur de către aceia care se numesc tăiați împrejur în carne, de mâna omului”. Evreii se numeau tăiați împrejur (circumciși) și aveau tot dreptul să se numească așa, pentru că de la Avraam până la moartea Domnului, ei erau singurul popor care avea legătură cu Dumnezeu. Neamurile erau „fără Dumnezeu în lume”. După ce toți oamenii au început să practice închinarea la idoli (Geneza 11; Iosua 24.2), Dumnezeu a luat un om și prin acesta a creat pentru Sine o națiune care să fie într-o legătură specială cu El. Și-a încredințat toate făgăduințele Sale lui Avraam și seminței lui, astfel încât toți cei care nu erau israeliți erau „străini de legămintele făgăduinței”.

Dar acum vedem că totul s-a schimbat prin moartea Domnului Isus. Noi eram „fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legă- mintele făgăduinței, fără speranță și fără Dumnezeu în lume”. La fel era propria noastră stare înainte de a ajunge să-L cunoaștem pe Domnul Isus. Tot așa este cu oricine nu a venit încă la Domnul cu păcatul și vina lui, pentru a primi iertarea păcatelor. Un astfel de om nu are nici o speranță, el este fără Dumnezeu în lume. Cât de îngrozitor! Dacă cititorul acestor rânduri nu și-a mărturisit încă păcatele în fața lui Dumnezeu, dă-mi voie să te atenționez cu toată seriozitatea.

Prin cruce totul s-a schimbat. Păcătosul poate să fie departe de Dumnezeu, dar el are acum noi posibilități. Înainte de cruce era posibilă apropierea de Dumnezeu doar devenind evreu, întrucât Israel era poporul lui Dumnezeu și casa lui Dumnezeu era la Ierusalim. Acum, apostolul Pavel, inspirat de Duhul Sfânt, poate să scrie credincioșilor dintre neamuri: „Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos”. Sângele lui Hristos ne-a adus în legătură cu Dumnezeu. Cu ajutorul sângelui Lui, El a apropiat de Dumnezeu pe toți aceia care L-au primit prin credință, spă lând cu sângele Lui păcatele lor. Sângele Lui ne-a spălat păcatele și Dumnezeu ne vede în El. „Căci El este Pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la

mijloc care îi despărțea și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor în rânduielile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El Însuși un singur om nou, făcând astfel pace" (Efeseni 2.14-15). Dacă doi oameni vin la Dumnezeu, unul evreu și celălalt dintre neamuri, dacă amândoi se consideră păcătoși pierduți și cunosc că pot fi mântuiți doar prin mila fără margini a lui Dumnezeu, cum ar putea fi vrăjmășie între cei doi? Amândoi recunosc că tot ce au este numai prin har. Amândoi erau pierduți și fără speranță. Nu poate exista nici o vrăjmășie, nici un zid despărțitor. Ceea ce-i despărțea a fost înlă turat. Amândoi erau pierduți și amândoi au fost mântuiți. Domnul Isus „a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia".

Apoi citim ceva minunat: „El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă, celor care erați departe, și pace celor ce erau aproape". Hristos a adus vestea bună a păcii. Cui? „Vouă, celor care erați departe", adică nouă, neamurilor, și „pace celor ce erau aproape", adică evreilor. Și aceasta este cu atât mai minunat dacă avem în vedere când a adus El vestea bună a păcii. În acest pasaj, Duhul Sfânt nu vorbește despre zilele vieții de pe pământ ale Domnului Isus. Câtă vreme a fost pe pământ, El a propovăduit vestea bună numai pentru Israel, nu și pentru neamuri. Când Și-a trimis ucenicii, fie pe cei doisprezece, fie pe cei șaptezeci, El le-a interzis în mod expres să meargă la neamuri sau la samariteni. Trebuia să propovăduiască Evanghelia numai evreilor. Când a fost pe pământ, Domnul Isus nu a propovăduit niciodată vestea bună a păcii celor ce erau departe și nici celor ce erau aproape. Acest pasaj se referă la perioada de după împlinirea lucrării de pe cruce. Cele patruzeci de zile dintre învierea și înălțarea Sa la cer (Fapte 1.9) nu pot fi avute în vedere în acest context. În acest interval de timp El S-a arătat numai aceluia care au crezut în El (o singură excepție posibilă - fraților Domnului. La Corinteni 15.7 citim că Domnul S-a arătat lui Iacov și la Fapte 1.14 citim că frații Domnului erau credincioși și; este prima dată când se spune acest lucru. La Ioan 7.5 citim că ei nu au crezut în El. Este posibil ca Domnul să Se fi arătat fraților Lui după moartea Lui și aceasta să fi contribuit la convertirea lor). Cele patruzeci de zile dinainte de înălțarea Sa la cer nu sunt menționate aici, ci perioada când Domnul este glorios la dreapta lui Dumnezeu Este minunat că Domnul vestește pacea, din cer. Apostolul Petru dă explicația: „... pentru voi spuneau ei aceste lucruri pe care vi le-au vestit acum cei care v-au predicat Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească"; „Hristos ... a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh, în care S-a dus să predice duhurilor din închisoare" (1 Petru 1.12; 3.18-19). El a predicat din cer, în acele zile prin Noe, iar astăzi prin slujitorii Săi care vestesc Evanghelia pe pământ, după cum este spus clar la 2 Corinteni 5.20: „Noi deci suntem trimiși împuterniciți pentru Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă

rugăm fierbinte în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu". Dați-mi voie să mă adresez acum acelor cititori care nu-L cunosc încă pe Domnul Isus. Vă implor, în Numele Lui, „împăcați-vă cu Dumnezeu"! Primiți-L pe Domnul Isus ca Mântuitor și veți fi mântuiți. Scriu aceste rânduri ca un împuternicit al Lui. Domnul Isus vorbește prin mine. Cuvintele mele sunt cuvintele Lui. El vorbește din cer prin slujitorii Lui, în puterea Duhului Sfânt, vestind Evanghelia către cei păcătoși, astfel încât aceștia să poată fi mântuiți.

Toți care Îl cunoaștem pe Domnul Isus am auzit mesajul Lui și conștiința noastră a venit în lumina lui Dumnezeu, am recunoscut că suntem pierduți și L-am primit pe El. Vestea bună a păcii pe care El a adus-o ne-a străpuns inimile și acum avem pace cu Dumnezeu (Romani 5.1). Totul a fost rezolvat între noi și Dumnezeu. Nu mai suntem fără Dumnezeu, fără speranță. În capitolul anterior am văzut că noi am primit toate binecuvântările spirituale în locurile cerești în Hristos, astfel încât nu numai că nu suntem fără speranță, ci dimpotrivă, nu ne-a mai rămas nici o speranță după care să tânjim, avem deja totul. Noi suntem cu Dumnezeu în lume ca parte a Adunării pe care Dumnezeu o iubește așa de mult și în care locuiește Duhul Sfânt, până ce vom fi luați în glorie. Și chiar când vom fi acolo, Dumnezeu va locui în Adunare. Acesta este adevărul cuprins în aceste cuvinte.

„Căci prin El și unii și alții avem intrare la Tatăl printr-un Duh": nu numai la Dumnezeu, ci la Tatăl. În capitolul anterior am văzut că trebuie să fim asemenea chipului Fiului Său; El ne-a pecetluit în vederea înfierii, ca să-L cunoaștem pe El, Dumnezeul cel atotputernic, ca Tată al nostru și să ne putem apropia de El ca și copii. „Astfel, noi nu mai suntem nici străini, nici oaspeți ai casei, ci suntem împreună cetățeni cu sfinții". „Sfinți" este un cuvânt minunat care s-ar putea să sune ciudat multor credincioși. Unii își închipuie că sfinții sunt o mică categorie de elită. Fiecare copil al lui Dumnezeu este „sfânt și fără prihană înaintea Lui" (Efeseni 1.4). Fiecare dintre noi, care a venit la Domnul Isus să-și mărturisească păcatele, este un sfânt. În Vechiul Testament găsim adesea denumirea de sfinți dată credincioșilor. Ce adevăr prețios! Suntem cetățeni cu sfinții. Fiecare - fie olandez, rus, englez - are aceeași cetățenie; noi toți suntem cetățeni ai cerului. „Cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus" (Filipeni 3.20). Apoi citim că suntem „din casa lui Dumnezeu". Aceasta înseamnă că locuim în aceeași casă a lui Dumnezeu. Ceva similar mai citim: „Dacă cineva Mă iubește, va păzi Cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni și vom locui împreună cu el" (Ioan 14.23). Tatăl și Fiul doresc să locuiască cu fiecare dintre noi, personal. Ei vor veni și vor locui cu noi, dacă noi Îl iubim și păzim Cuvântul Lui.

Dar aici întâlnim ceva deosebit. Pasajul nostru se referă la Adunare și nu numai aici, pe pământ,

ci pentru veșnicie. Noi suntem casa lui Dumnezeu aici, pe pământ. Oricine este parte din Adunarea lui Dumnezeu aparține casei lui Dumnezeu acum și pentru veșnicie, „fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul”. Aceasta amintește de Matei 16 când Domnul spune: „pe această stâncă” - pe El Însuși, Fiul Dumnezeului celui viu - „voi zidi Adunarea Mea”. La Efeseni 2 se spune despre o casă zidită. Un trup poate fi întărit, dar nu putem spune că este zidit. Domnul însuși urma să zidească această casa în care Petru avea să fie o piatră. În 1 Petru 2.4-5 se explică cum zidește Domnul această casă: „Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă”. Matei 16 spune care este temelia: Domnul Isus, Stânca, astfel încât porțile Locuinței morților nu o vor birui. Clădirea Lui este o casă veșnică, ce nu poate fi atinsă de timp sau de moarte. Mai întâi Domnul formează pietrele. El i-a spus lui Petru: „Tu ești Petru”, adică o piatră, și la fel face cu fiecare dintre noi. Noi nu suntem pietre prin natura noastră.

Geneza 3.19 spune: „Țărână ești și în țărână te vei întoarce”. Dar când venim prin credință la Piatra vie, la Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, El ne dă propria Lui natură. Fiecare dintre cei care cred în Domnul Isus a primit viața veșnică: „El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică” (1 Ioan 5.20). Acest fapt este întărit la Coloseni 3.3-4: „viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă”. Hristos este Stânca. Dacă am Stânca Hristos ca viață a mea, am devenit o piatră, întrucât Stânca mi-a dat propria ei natură. Astfel, oricine a venit la Domnul și a fost născut din nou, a fost schimbat din țărână în piatră. Hristos ia aceste pietre vii și le folosește pentru a zidi o casă duhovnicească. El lucrează la aceasta de mai bine de o mie nouă sute de ani și va continua până ce templul va fi complet. Când ultimul păcătos din vremea harului va fi convertit și va crede în Evanghelia mântuirii, casa va fi gata și va fi luată în cer, pentru a deveni reședința lui Dumnezeu. Nu este acesta un privilegiu minunat, că nu suntem doar pietre vii, ci suntem și zidiți pe Stâncă, pe Hristos? Stânca este temelia apostolilor și prorocilor, Piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos; iar noi suntem zidiți pe El piatră cu piatră, până ce clădirea va fi completă. Atunci casa lui Dumnezeu va fi luată în glorie. În Apocalipsa 21.2-3 citim: „Și am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru mirele ei. Și am auzit un glas tare, care venea din cer, zicând: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii”! Cortul, locuința lui Dumnezeu, este cu oamenii și în acest sens suntem noi casa lui Dumnezeu. Suntem casa în care va locui Dumnezeu pentru veșnicie. Fiecare copil al lui Dumnezeu este o piatră în această casă.

Înțelegem noi acum ceva din minunăția Adunării, „pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său” (Fapte 20.28)?

Am putea întreba dacă trebuie să așteptăm până la răpire pentru a deveni locuința lui Dumnezeu. Efeseni 2.21 spune că templul lui Dumnezeu „crește”. În fiecare zi sunt adăugate noi pietre și când ultimul păcătos îl va fi primit pe Domnul Isus prin credință, clădirea va fi completă, gata să fie luată în glorie. În ultimul capitol am văzut că, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, Adunarea ca trup al lui Hristos nu este încă completă, până în acea zi. Mădularele trupului Domnului Hristos sunt pietre vii în casa lui Dumnezeu. Dar aceasta înseamnă că nu suntem încă locuința lui Dumnezeu și nu vom deveni casa lui Dumnezeu, decât atunci când Domnul va veni să-și ia Adunarea? Dacă așa ar fi, atunci noi am fi doar parte dintr-o latură a clădirii, care nu este bună de locuit. Potrivit versetului 21, așa par să stea lucrurile. Dar citim în versetul următor: „Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți o locuință a lui Dumnezeu, prin Duhul”. Este la fel ca și cu trupul lui Hristos. Într-un anumit sens, trupul este încă incomplet, fără a fi însă infirm. El este întotdeauna complet, fiind alcătuit din toți credincioșii de pe pământ. Este întotdeauna unit cu Domnul cel glorificat în ceruri. Tot așa și casa lui Dumnezeu este considerată completă în orice vreme.

Credincioșii care sunt în viață la un moment dat sunt numiți „o locuință a lui Dumnezeu, prin Duhul”. 1 Corinteni spune: „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” La 1 Corinteni 3 se vorbește credincioșilor ca unui întreg. La 1 Corinteni 6 li se vorbește ca unor indivizi separați: „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care este în voi și pe care îl aveți de la Dumnezeu?” Trupul fiecărui credincios este un templu al Duhului Sfânt. În momentul în care am primit Evanghelia întregă și am găsit pace cu Dumnezeu, Duhul Sfânt își face locuința în mine. De la Cincizecime până la răpire, Duhul Sfânt locuiește în fiecare credincios. Desigur, și în zilele dinaintea Cincizecimii El lucra pe pământ. Încă de la Geneza 1.2 citim despre Duhul lui Dumnezeu. Putem spune că tot ce Dumnezeu a format vreodată a fost prin Duhul Sfânt.

Dacă studiem cu atenție Cuvântul lui Dumnezeu, vedem că Tatăl alcătuiește planurile, Fiul le îndeplinește și totul este realizat în puterea Duhului Sfânt. Pe drept se poate spune că tot ce este bun în lume a fost realizat de către Duhul Sfânt. Nici un păcătos nu-și poate recunoaște starea decât prin lucrarea Duhului Sfânt. Pentru a primi pe Domnul Isus prin credință, păcătosul are nevoie de puterea Duhului Sfânt. Ba mai mult, la 1 Corinteni 12.3 citim că „nimeni nu poate să spună „Isus este Domnul”, decât prin Duhul Sfânt”. Un necredincios ar putea să spună „Isus este Domnul” doar ca să-mi facă mie plăcere, dar, spus în adevăr, aceasta este posibil doar dacă Duhul îi dă cuiva puterea necesară. Demonii

Îl recunoșteau pe Isus ca pe Sfântul lui Dumnezeu, dar ei erau incapabili să-L numească Domn. Ei nu doreau să accepte autoritatea Lui. Și astfel Cuvântul lui Dumnezeu spune că tot ce este bun vine prin Duhul Sfânt.

Nașterea din nou are loc prin Duhul Sfânt; „Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh ...” (Ioan 3.5) spunea Domnul Isus. Și totuși, aceasta este ceva diferit de locuirea Duhului Sfânt, care nu se întâlnește până la Fapte 2, când Duhul coboară din cer. Aceasta n-a fost prima dată când Duhul Sfânt a venit pe pământ, pentru că mai înainte coborâse asupra Domnului Isus sub formă de porumbel. Dumnezeu era în Hristos aici, pe pământ: „Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi” (Ioan 1.14). Dar în ziua Cincizecimii a fost prima dată când Duhul Sfânt a venit să locuiască în cei credincioși.

La 1 Corinteni 12.12-13 citim că Duhul Sfânt a venit să-i unească pe credincioși între ei și împreună cu Hristos: „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci ...”. Duhul Sfânt a botezat pe credincioșii răspândiți în diverse locuri într-un singur trup, astfel încât, din acel moment, ei au format aici, pe pământ, dar neaparținând pământului, trupul Domnului cel glorios din cer. Deci Dumnezeu Duhul Sfânt este Cel care leagă pe credincioșii unii de alții, iar dacă Dumnezeu Duhul Sfânt este lanțul, cât de înseparabil trebuie să fie legat de fiecare credincios! Dar Duhul Sfânt a unit și pe toți credincioșii cu Hristos, atât individual cât și colectiv. Dacă Dumnezeu Duhul Sfânt este coarda de legătură, cât de puternic trebuie să fie legată Adunarea de Hristos! Capul, Hristos, nu poate fi niciodată despărțit de trupul Său, Adunarea. Duhul Sfânt i-a așezat pe credincioși împreună ca pietre vii, pentru a zidi o casă și începând de atunci El locuiește în ea. Acesta este un fapt minunat. Duhul Sfânt a lucrat pe pământ timp de patru mii de ani fără să locuiască aici vreodată, dar acum El a fost trimis de către Tatăl și Fiul. De ce? Nu pentru a aduce pe păcătoși la pocăință, întrucât El a făcut acest lucru și înainte. El a venit să formeze Adunarea, să o boteze într-un singur trup și să o zidească într-o singură casă. El a vrut să locuiască aici. Dacă cineva vrea să locuiască pe pământ, are nevoie de o casă. Si astfel Adunarea a devenit o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?”

Este un lucru cât se poate de serios a cunoaște că Dumnezeu Duhul Sfânt locuiește în trupul meu și că trupul meu este templul Duhului Sfânt. Ce influență are acest fapt asupra vieții mele practice dacă îmi amintesc întotdeauna de el? Dacă am necurmat acest adevăr în inima mea, îmi este imposibil să-mi folosesc trupul în scopuri păcătoase. Ar putea fi folosit templul Duhului Sfânt pentru a comite

păcate și a dezonoara astfel pe Dumnezeu? Din această cauză 1 Corinteni 6, după ce prezintă adevărul că Duhul Sfânt locuiește în trupul nostru, continuă prin a osândi cu vehemență imoralitatea: „Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos? Voi lua eu mădularele lui Hristos și voi face din ele mădulare ale unei prostituate? Nicidecum! Nu știți că cine se lipește de o prostituată este un singur trup cu ea? Căci este zis: „Cei doi se vor face un singur trup". Dar cine se lipește de Domnul este un singur duh cu El. Fugiți de desfrânare! Orice alt păcat pe care-l face omul este un păcat săvârșit afară din trup; dar cine desfrânează, păcătuiește împotriva trupului său. Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt de la Dumnezeu" (1 Corinteni 6.15-20). Este un privilegiu minunat faptul că trupul meu este templul Duhului Sfânt. Cunoscând aceasta, viața mea ar trebui să fie într-atât influențată, încât să-mi predau trupul Duhului Sfânt, pentru ca El să-l folosească pentru gloria Domnului.

Dar subiectul pe care îl tratăm acum nu este trupul nostru ca templu al Duhului Sfânt, ci Adunarea ca templu al Duhului Sfânt. Duhul Sfânt nu locuiește doar în fiecare copil al lui Dumnezeu individual, ci și în Adunare ca întreg. El a unit pe toți credincioșii unii cu alții. Este corect a spune că Domnul zidește Adunarea, dar El face aceasta în puterea Duhului Sfânt. Această casă pe care Domnul o zidește este reședința Duhului Sfânt. El va călăuzi în siguranță Adunarea în drumul ei prin pustie către țintă. Găsim o ilustrație în Geneza 24, unde slujitorul lui Avraam călătorește spre Mesopotamia pentru a găsi o soție pentru fiul stăpânului său. El caută în ea trăsăturile lui Isaac, pentru a fi sigur că ea este o mireasă potrivită pentru Isaac. O împodobește cu bogățiile lui Isaac pentru a o conduce prin pustie la Isaac, a cărui mireasă devine apoi. În același mod, Duhul Sfânt a coborât din cer pentru a forma Adunarea și pentru a o călăuzi prin această lume.

Galateni 5.17 spune: „Căci firea pământească poartă poftă împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce vreți". Acest lucru este destul de evident. Dacă Dumnezeu locuiește în mine, pot eu să fac ce vreau cu viața mea? Pot eu să-mi fac planuri proprii și să-L folosesc pe Dumnezeu Duhul Sfânt care locuiește în mine pentru a le executa? Imposibil! Dacă Duhul Sfânt locuiește în mine, El trebuie să răspundă de viața mea. El trebuie să Se poată folosi de trupul meu așa cum vrea El. Galateni 5.17 nu ne spune că aceasta este doar pentru a ne opri de a face rău, ci ca să nu faceți „ceea ce ați voi". Dacă Dumnezeu locuiește în mine, voia Lui trebuie îndeplinită, nu a mea.

Dar tema noastră este Adunarea ca templu al Duhului Sfânt. Este posibil ca, având pe Duhul

Sfânt locuind în Adunare, cineva să poată pretinde autoritatea pentru sine însuși? Este adevărat că Hristos este Capul trupului, al Adunării. Dar Duhul Sfânt, în harul Său minunat, S-a pus pe Sine Însuși în slujba Omului glorios din cer. La Ioan 15.26 Domnul spune: „Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care iese de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine”. Și apoi: „... El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ce va fi auzit; ... va lua din ce este al Meu și vă va descoperi” (Ioan 16.13-14). El S-a umilit pe Sine Însuși pentru a căuta numai pream ărirea Domnului Isus, întocmai cum si Fiul. când a fost pe pământ, a căutat să preamărească pe Tatăl. Dacă Duhul Sfânt locuiește în Adunare si Îi este îngăduit să-Și exercite autoritatea, rezultatul va fi glorificarea Domnului Isus.

Dacă Duhul Sfânt locuiește în Adunare, cum ar putea cineva pretinde să ia asupra lui autoritatea? Cine ar îndrăzni să răpească din mâna Lui controlul lui Dumnezeu? Dacă un frate îndeplinește o slujbă în Adunare, el este doar un instrument în mâna Duhului Sfânt. Dacă Hristos este Capul trupului, nu poate să existe nici o lipsă atâta timp cât trupul este sănătos. Înainte de a se reîntoarce în casa Tatălui, Domnul a spus: „toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28.19). Dumnezeu I-a dat Lui acea putere și, prin urmare, dacă Îi vom da Lui libertatea de a lucra în Adunare, vom primi tot ceea ce vom avea nevoie. El Se va îngriji de nevoile noastre în înțelepciunea și în dragostea Lui, cum citim la Efeseni 4.16: „Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creș terea potrivit cu lucrarea fiecărei părți, în măsura ei, și se zidește în dragoste”. La fel este și cu trupul nostru: cât timp este sănătos, totul este în ordine. Dacă ne hrănim cu mâncare corespunzătoare, totul poate să se dezvolte normal. Nici nu ne dăm seama că avem inimă sau stomac. Totul este sănă tos. Dar, de îndată ce un mădular este bolnav, lucrurile se schimbă. Dacă sângele nu mai circulă normal, mădularul ar putea chiar să moară. Dacă comenzile date de creier nu sunt împlinite corect, totul devine haos. Întreg trupul suferă când apare o boală. Dacă ne-am comporta ca mădulari ale trupului lui Hristos, dependente unele de altele, trupul ar fi sănătos. Ochiul nu poate spune urechii: „Nu am trebuință de tine”, nici gura nu poate fi fără nas. Dacă toți ne-am îndeplini responsabili tatea noastră față de trup, în special față de Cap, nu am mai duce lipsă de ceva. Fiecare mădular în parte ar primi hrana spirituală de care are nevoie. Trupul lui Hristos ar crește și ar fi văzut pe pământ în starea lui sănătoasă. Oricine de pe pământ ar recunoaște pe Hristos în trupul Său. Sărăcia noastră ă spirituală derivă din faptul că trupul este bol nav, că noi nu ducem la îndeplinire voința Capului. Drept urmare, inimile noastre sunt goale și reci. Trupul nu poate funcționa așa cum ar trebui, pentru că mădularile încearcă să acționeze fiecare de unul singur și chiar unele nici nu știu măcar că aparțin trupului lui

Hristos. Dacă Dumnezeu Duhul Sfânt locuiește în Adunare și I se dă libertatea de a acționa așa cum dorește, mai pot oare exista acolo lipsuri de orice fel? Am putea noi să fim subnutriți? Ce L-ar putea îngădi pe El, în slujba Lui, dacă L s-ar da libertate deplină? Nu poate El să asigure creșterea și starea normală a casei? Ar putea, dacă noi nu am fi o piedică și dacă am manifesta o încredere deplină față de puterea Lui.

Să ne întrebăm pe noi înșine cu sinceritate: dacă Dumnezeu Duhul Sfânt locuiește în Adunare, ar putea vreun om - sau o sută de mii de oameni - să spună: „Noi vom hotărî cum să funcționeze casa lui Dumnezeu; noi vom hotărî cu cine să avem părtășie și cine să ducă la îndeplinire slujba”? Duhul Sfânt ne poate binecuvânta numai dacă Îi acordăm Lui dreptul care I se cuvine și împlinim dorințele Lui. Acest gând ar trebui să guverneze legătura mea cu Domnul Isus, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine, și cu Duhul Sfânt, care m-a condus la pocăință. Duhul Sfânt mi-a dat puterea de a-L primi pe Domnul Isus. El m-a pecetluit și mi-a dat ungera, astfel încât să pot înțelege Cuvântul lui Dumnezeu (1 Ioan 2.27) și nu mai există nici o îndoială de acum că eu aparțin lui Dumnezeu și că nu mai sunt robul lui Satan.

Duhul Sfânt locuiește în mine pentru a mă călăuzi prin această lume spre casa Tatălui. Dacă acest gând va stăpâni inima mea, atunci mă va satisface mulțumirea în genunchi pentru tot ceea ce a făcut El pentru mine. Voi înțelege dorința Lui de a fi călăuză nu numai a propriei mele vieți, ci și a vieții Adunării. Cu siguranță, El este Singurul care are dreptul de a conduce întâlnirile Adunării. După cum la fel de sigur este că, dacă noi nu Îi acordăm Lui locul de drept atunci când ne strângem ca Adunare, vom suferi o mare pierdere. Singur Dumnezeu este Cel care cunoaște nevoile individuale.

Pe de o parte Adunarea, ca trup al lui Hristos, este deja unită cu Capul din cer, deși trupurile sunt încă pe pământ; noi posedăm deja orice fel de binecuvântare cerească. Pe de altă parte, Hristos locuiește în trupul Său aici pe pământ. Când S-a născut, a fost așezat într-o iesle. În timpul vieții Sale pe acest pământ nu a avut unde să-Și pună Capul. Când a murit, a fost înălțat de pe pământ pe o cruce. Cu toate acestea, Dumnezeu vrea ca El să aibă un loc pe pământ până în ziua când totul va fi pus sub picioarele Lui. Prin urmare, trupul este pe pământ și Hristos locuiește aici în trupul Său. Noi suntem cu El în cer și El este pe pământ în trupul Său.

Dumnezeu a creat cerul și pământul. El a venit în grădina Edenului pentru a avea părtășie cu Adam. Dar, în scurtă vreme, îl găsim pe Adam neavând încredere în Dumnezeu și ascultând de Satan. Adam s-a făcut pe sine însuși robul lui Satan și i s-a dat atât pe sine, cât și pe urmașii lui. Dumnezeu îi dăduse lui Adam autoritate asupra pământului. Omul s-a lepădat de Dumnezeu și astfel Satan a devenit

domnul acestei lumi. Chiar și Terah, tatăl lui Avraam, care aparținea neamului lui Set, pe care Dumnezeu l-a numit ca neam al Lui, a slujit altor dumnezei (Iosua 24.2). Satan nu a fost doar stăpânitorul omului, ci și dumnezeul lui. Domnul îl numește pe Satan stăpânitorul lumii (Ioan 12.31). La 2 Corinteni 4.4 este numit dumnezeul acestui veac. La Ioan 12.31 este folosit cuvântul grecesc „cosmos”, care înseamnă univers sau tot ceea ce a fost creat. Satan este conducătorul universului. Dar la 2 Corinteni 4.4 este folosit cuvântul „aion”, care poate fi tradus cu „veac”. Acesta se referă la caracterul spiritual al lumii. Această „lume” a început cu Nebucadnețar și și-a revelat din plin caracterul la cruce. Satan a unit întreaga lume, lumea politică (Roma), lumea religioasă (Israelul) și lumea științei (grecii) împotriva lui Hristos. Întreaga omenire s-a supus de bunăvoie pentru a sluji lui Satan în răstignirea lui Hristos. Nu doar că L-au lepădat pe Dumnezeu, dar ei au ales să se închine lui Satan ca dumnezeu al lor. Satan va rămâne dumnezeul acestei lumi până în clipa când Domnul va veni să-și întemeieze împărăția și să-l arunce pe Satan în temniță. Dar Dumnezeu nu renunță la drepturile Lui pe pământ. El va trimite pe Domnul înapoi pe pământ pentru a nimici răul și pentru a domni în Numele lui Dumnezeu, până ce toți vrăjmașii îi vor fi puși sub picioare (1 Corinteni 15.25). La sfârșit, Domnul Isus va da împărăția în mâna Tatălui, astfel încât Dumnezeu să fie totul în toți (1 Corinteni 15.24, 28). Acea va fi starea veșnică, când Dumnezeu va locui cu oamenii (Apocalipsa 21.3). Nu va mai fi nevoie de o guvernare mediatore, pentru că păcatul va fi înlăturat și vrăjmașii lui Dumnezeu vor fi nimiciți. Tot răul va fi adunat într-un singur loc, iazul de foc, astfel încât întregul univers va fi într-o desăvârșită armonie cu Dumnezeu. Atunci se va împlini Coloseni 1.19-20: „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui”.

Dumnezeu nu a trimis încă înapoi pe Fiul Său. Cunoaștem motivul, citind 2 Petru 3.9: „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință”. Din această cauză amână El judecata. Sunt încă oameni de mântuit. De aceea abuzează încă oamenii față de Dumnezeu, trăiesc după propria lor voință și slujesc lui Satan. Satan încă domnește asupra oamenilor - atât timp cât Dumnezeu îi îngăduie; în cazul lui Iov, Satan este, în ultimă instanță, o simplă unealtă în mâinile lui Dumnezeu. Dumnezeu îl folosește pentru a-și împlini propriile Lui scopuri. Satan acționează prin răutate, dar el nu poate face nimic fără voia lui Dumnezeu. La Zaharia 6 vedem că aparent le este dat cailor - simboluri ale domnitorilor pământului - frâu liber, dar în realitate ei pot alerga numai într-o direcție, pentru că sunt îngrădiți de munți de aramă pe ambele părți. Chiar dacă ei cred că pot merge unde vor, Dumnezeu le

decide căile. Satan pare a stăpâni asupra lumii, dar în spatele celor văzute, Dumnezeu își împlinește planurile, în același timp, Dumnezeu vrea o mărturie pe acest pământ; vrea ca lumea să vadă că El nu a renunțat la drepturile Lui și încă așteaptă ca fie- care să-I slujească. De aceea Dumnezeu are o casă pe pământ. Chiar dacă lumea L-a lepădat, El are un loc unde își poate exercita autoritatea. În acest loc El Se poate odihni, după cum citim: „**Acesta** este locul Meu de odihnă pe vecie; aici voi locui ...” (Psalmul 132.14), pentru că Dumnezeu poate locui numai unde Se poate odihni și Se poate odihni numai unde poate să fie Dumnezeu. Domnul nu Se poate odihni unde El nu poate să fie Domn și unde autoritatea Lui nu este recunoscută.

Și astfel Dumnezeu Duhul Sfânt locuiește pe pământ în casa Lui, aici Se odihnește El, ca o mărturie față de lume că El este Dumnezeu și că toate faptele trebuie să I Se supună, ca și Creator al lor.

Ce privilegiu ca Dumnezeu să locuiască în noi! Noi suntem casa lui Dumnezeu, atât acum, cât și în veșnicie. Aceasta înseamnă binecuvântări nesfârșite pentru noi, dar numai atât timp cât Duhul Sfânt poate să stăpânească asupra noastră și să ne călăuzească.

Putem vedea responsabilitatea noastră în legătură cu faptul că Adunarea este casa Lui, casa în care locuiește Insuși Dumnezeu. Lumea ar trebui să-L vadă pe Hristos în trupul Lui. Prin intermediul Adunării, lumea ar trebui să afle legătura adevărată a omului cu Hristos, după cum toți vor fi odată obligați să o facă, când vor trebui să își plece genunchii înaintea Lui și să mărturisească că El este Domn.

De asemenea, Adunarea ar trebui să învețe lumea cu privire la atitudinea corectă a făpturii față de Dumnezeu, Creatorul său; omul trebuie să fie supus Lui și gata totdeauna de a-L sluji. Deuteronom 6.5 spune: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta”. Noi trebuie să-I slujim lui Dumnezeu cu toate resursele pe care le avem: trebuie să fim unelte în mâinile Lui. La 1 Tesaloniceni 1.9 citim: „cum de la idoli v-ați întors ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat”. Păgânii recunoșteau aceasta văzând purtarea lor. Acesta este scopul pentru care Dumnezeu ne-a mântuit: să slujim Lui. Casa lui Dumnezeu în care locuiește Duhul Sfânt trebuie să înfățișeze aceasta. Ce privilegiu minunat! Avem dreptul de a fi o mărturie față de cei necredincioși, față de lume și chiar față de Satan și demonii lui că există oameni care supun de bunăvoie propria lor voință lui Dumnezeu și se lasă călăuziți de El. Noi ar trebui să facem aceasta cu inimi pline de bucurie, astfel încât lumea să recunoască fericirea experimentată în slujirea Domnului Isus și a lui Dumnezeu și să admită că aceasta este singura cale spre adevărata mulțumire. După cum a spus Augustin, omul

poate găsi pace numai dacă are pace cu Dumnezeu. Aceasta ar trebui să fie mărturia Adunării în poziția ei de casă a lui Dumnezeu, prin rânduiala ce poate fi văzută când fiecare se supune autorității Duhului Sfânt.

Dar ce vedem în practică? Se lasă oare credincioșii, pietrele vii, cu adevărat călăuziți de Duhul Sfânt, astfel încât totul să poată avea loc așa cum trebuie? Dumnezeu să ne dea răspunsul!

Adunarea, ca trup al lui Hristos, poate fi alcătuită doar din credincioși adevărați. Un trup nu poate să aibă mădulare moarte, ci mădulare vii, care sunt legate de întregul trup și de cap. Trupul lui Hristos constă numai din credincioși adevărați, care s-au convertit, care au fost născuți din nou și în care locuiește Duhul Sfânt. Nici un creștin de nume, a cărui credință este doar o mărturie fără viață, nu poate fi parte din trupul Său. Cu toate acestea, o casă trebuie zidită numai cu pietre bune. Nu mă îndoiesc că zidarii doresc să folosească numai pietre bune. Pe de altă parte însă, eu nu am cum să verific dacă într-un perete nu ar putea să existe și una sau două pietre rele. Și totuși, ea este o clădire. O clădire rămâne clădire, cu toate că s-ar putea să fie în ea multe pietre rele. Casa lui Dumnezeu pe pământ nu este casa lui Dumnezeu pentru că toate pietrele din ea sunt bune - chiar dacă au fost toate bune -, ci pentru că Dumnezeu locuiește în ea. Casa lui Dumnezeu pe pământ este casa pe care Domnul Isus o zidește, templul care va fi încheiat când ultima piatră va fi adăugată și va putea fi luat în cer; această casă nu poate conține nici un creștin de nume, pentru că Domnul nu include nici o piatră rea în casa Lui.

Pe de altă parte, s-ar putea ca necredincioșii să-și găsească drum în casa lui Dumnezeu de pe pământ, unde locuiește Duhul Sfânt. Se poate ca Adunarea să fi permis în ea „pietre rele”, fie din neglijență, fie din necredincioșie. Totuși, ea rămâne casa lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu locuiește în ea. Aceasta este ceea ce ne învață Corinteni 3. Necredincioșia oamenilor care nu au dat Duhului Sfânt deplina autoritate a dus la degradarea casei lui Dumnezeu. „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu; voi sunteți câmpul de lucru al lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu. După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un meșter zidar înțelept, am pus temelia și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos. Iar dacă clădește cineva pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față; ziua Domnului o va face cunoscută, căci se va descoperi în foc și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia” (1 Corinteni 3.9-13).

În Cuvântul lui Dumnezeu, aurul este întotdeauna o imagine a gloriei și a dreptății divine,

accentul fiind pus pe glorie. Dacă se folosește aur, pietrele trebuie să fie extrem de bune. Aceasta se referă la ceea ce produce Evanghelia; se referă la evangheliști, întrucât ei sunt cei folosiți de Hristos pentru a strânge pietre. Evanghelistul vestește Evanghelia și dacă ea este primită, dacă păcătosul se pocăiește și crede în Domnul Isus, o nouă piatră este zidită în casa lui Dumnezeu. Dacă Evanghelia prin care se formează această piatră este caracterizat ă prin glorie și dreptate, este evident că piatra este potrivită pentru casa lui Dumnezeu.

Argintul este imaginea prețului care a fost plătit pentru mântuirea noastră, ca în Exod 30, unde găsim că, pentru a izbăvi un suflet de judecata lui Dumnezeu, trebuia să se plătească argint. Dacă un evanghelist vestește că fiecare om trebuie să fie răscumpărat și că aceasta este posibil numai dacă se plătește un preț, sângele Domnului Isus, care S-a dat pe Sine însuși ca preț de răscump ărare, atunci este evident că el zidește pietre vii, potrivite pentru casa lui Dumnezeu.

Pietrele scumpe vorbesc despre reflectarea gloriei divine în oameni. La Apocalipsa 4.3, gloria lui Dumnezeu este înfățișată prin pietre de iaspis și sardiu. Omul în care se reflectă gloria divină trebuie să fie un credincios adevărat, care a primit natura divină și care poate radia ceva din gloria lui Dumnezeu. O astfel de piatră este, fără îndoial ă, potrivită pentru casa lui Dumnezeu.

Dar lemn, fân și trestie sunt lucruri care cresc pe acest pământ. Lemnul poate fi bun pentru unele lucruri, dar nu poate dura în veșnicie. Fânul este bun pentru hrana animalelor, dar nu este bun pentru zidirea caselor. Trestia este aproape inutilizabil ă. „Lucrarea fiecăruia va fi dată pe față, ziua Domnului o va face cunoscută, căci se va descoperi în foc”. Lemnul, fânul, trestia - toate pier când sunt supuse acțiunii focului. În Cuvântul lui Dumnezeu, focul este întotdeauna o imagine a sfințeniei probatoare a lui Dumnezeu, care cercetează totul pentru a vedea dacă este potrivit gândurilor Lui. Acestea toate sunt „pietre” care nu rezistă la probă. Oamenii sunt întotdeauna caracterizați după genul de evanghelie prin care au fost „convertiți”. >

Odată am asistat la funeraliile mamei unui prieten. Era singurul credincios din familia lui. Atât mama cât și tatăl nu credeau în nimic. Erau amândoi oameni buni, dar nici unul nu fusese pe la biserică de ani de zile. Prietenul meu a dorit să conduc eu serviciul religios, dar tatăl lui nu a fost de acord, ci a vrut să fie ținut de un preot care o vizitase pe soția lui când era bolnavă. În cele din urmă, preotul a întrebat pe tatăl dacă soția lui a fost bună. A răspuns: „da”. Apoi a întrebat pe copii dacă au avut o mamă bună. Au răspuns: „da”. „Ei bine, - a spus preotul - atunci ea este pregătită pentru cer. Acolo fiecare trebuie să slujească lui Dumnezeu și ea s-a pregătit pentru aceasta, slujindu-vă întreaga ei viață”. Evanghelia preotului era aceasta: dacă îți împlinești sarcinile pe pământ, vei merge în cer.

Vedem aici calitatea pietrelor formate de acest preot. El învăța pe oameni că se poate obține un loc în cer printr-o viață bună. Dar, întrucât Dumnezeu spune că gândurile din inima omului sunt îndreptate în fiecare zi numai spre rău (Geneza 6.5), este imposibil ca astfel de pietre să reziste încercării focului. Preotul avea propriul său mod de a forma pietre și de a le pune în casa lui Dumnezeu.

La 1 Corinteni 3.14 se amintesc care vor fi rezultatele celor ce zidesc: „Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea rămâne în picioare”, deci dacă cineva a propovăduit Evanghelia cea adevărată, astfel încât au luat naștere pietre bune, „el va primi o răsplată”; „dar, dacă lucrarea lui va fi arsă”, adică a propovăduit o Evanghelie stricată, „își va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc”. El va intra în cer gol, fără nici o răsplată, pentru că lucrarea lui a fost nefolositoare, cu toate că a fost un copil al lui Dumnezeu.

Apoi citim despre un al treilea grup: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă strică cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu”. Inspirat de Duhul Sfânt, apostolul scrie că sunt oameni care strică Templul lui Dumnezeu și că El va nimici pe astfel de oameni. Oricine atacă temelia despre care Pavel scrie la versetul 11: „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea pusă, care este Isus Hristos” sau oricine neagă faptul că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu și Om adevărat, va fi nimicit de Dumnezeu. O astfel de persoană nu este un copil al lui Dumnezeu și va sfârși în iad.

Acesta este rezultatul zidirii și caracterul Casei. La 1 Timotei 3.14-15 găsim reîntărit adevăratul caracter al Casei: „Îți scriu acestea nădăjduind că voi veni în curând la tine. Dar dacă voi întârzia, să știi cum trebuie să se poarte cineva în Casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului cel viu, stâlpul și temelia adevărului”. De aici vedem că nu știm în mod natural cum trebuie să ne purtăm în Casa lui Dumnezeu, ci trebuie să fim învățați de Cuvântul lui Dumnezeu.

La 2 Timotei 4.6-8 vedem ce a devenit Casa lui Dumnezeu: „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății, pe care mi-o va da, în „ziua aceea”, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubiti venirea Lui”. În aceeași epistolă se mai spune: „... toți cei ce sunt în Asia m-au părăsit”; „la întâia mea apărare nimeni n-a fost cu mine, ci toți m-au părăsit”; „Dima, din dragoste pentru veacul de acum, m-a părăsit și a plecat în Tesalonic. Crescens s-a dus în Galatia, Tit în Dalmația. Numai Luca este cu mine” (2 Timotei 1.15; 4.16, 10, 11). Aceasta a fost situația cu marele apostol: a rămas singur. Trebuia să se înfățișeze înaintea Cezarului și știa că va fi condamnat la moarte. Cine erau „toți cei ce sunt în Asia”? Erau acei

efeseni care au plâns odată când au aflat că nu-l vor mai vedea pe Pavel (Fapte 20) și pe care el i-a numit „sfinți și credincioși și în Hristos Isus” (Efeseni 1.1). Erau și colosenii, care au primit cuvântul lui Pavel și au ajuns să-l iubească. Aceștia l-au părăsit. Inimile lor s-au răcit. Ei erau credincioși, dar au refuzat să-l urmeze pe Pavel pe drumul suferinței. „Nu trebuie să fii așa fanatic, Pavel! Nu trebuie cu adevărat să te desparți de orice ca să fii un martir pentru Domnul! Poți să fii mai moderat în vorbirea ta și atunci vei fi scutit de neplăceri. Noi nu vrem să avem de-a face cu cineva care merge până la extremă și care, drept rezultat, ajunge în închisoare”.

Apoi a venit vremea când Duhul Sfânt l-a folosit pe Pavel ca să vorbească despre zilele din urmă și despre starea Casei lui Dumnezeu în acele zile. Experimentase începutul acestor manifestări în diferite situații și duhul lui, luminat de Duhul Sfânt, a văzut clar care va fi rezultatul final. Inspirat de Duhul Sfânt a putut să scrie despre ce va deveni Casa lui Dumnezeu și despre felul cum trebuie să trăim în zilele din urmă. În Epistola lui Iuda se spune: ca zilele acelea să nu ne ia prin surprindere. Dumnezeu a știut întreaga desfășurare a lucrurilor încă de la început și ne-a dat îndemnuri despre modul în care trebuie să umblăm.

La 2 Timotei 2.18, Pavel scrie despre doi oameni „care s-au abătut de la adevăr, zicând că a și venit învierea, și care răstoarnă credința unora”. Când citim despre „credința” (articulat), aceasta se referă întotdeauna la doctrina creștină ca întreg. „Credință” (nearticulat) este energia spirituală din mine care crede ceva. Credința este cea în care cred eu, adevărul, așa cum este el revelat de Dumnezeu. Pavel scrie: „Am păzit credința”, adică întreaga doctrină creștină; nu a renunțat la nici o parte din ea. Aici se spune despre oameni care au răsturnat, care au distrus credința unora. Erau doi oameni care învățau că învierea ar fi avut loc deja. Unii i-au crezut și, drept urmare, credința lor a fost distrusă, renunțând la „modelul cuvintelor sănătoase” (2 Timotei 1.13).

Apoi continuă: „Totuși, temelie tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui” și: „oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărâdelege!” Acestea sunt două mari principii. Adesea sunt întrebat dacă cineva este sau nu născut din nou. La Fapte 8 vedem că nici chiar apostolii Petru și Ioan nu erau așa de aproape de Domnul pentru a-și da seama că Simon vrăjitorul nu era născut din nou. Omul acela nu a fost niciodată un credincios adevărat. Acceptase creștinismul doar cu mintea. Nu vreau să spun că nu ar fi fost sincer. El se considera creștin, dar cugetul lui nu a fost niciodată cercetat în lumina lui Dumnezeu și nu primise viața nouă. Chiar și apostolii Petru și Ioan au greșit. Dacă ar fi ascultat glasul Domnului, El i-ar fi prevenit.

Întrucât zidarii au fost neglijenți și au folosit pietre rele - oamenii nu au fost născuți din nou -

apostolii nu puteau fi siguri că oricine dintre cei care aderau la creștinism era într-adevăr creștin.

De aceea avem principiul: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Săi”. Chiar dacă noi nu știm cine este cu adevărat născut din nou, Domnul știe. Când Ilie credea că era singurul credincios în Israel, Domnul i-a spus: „... Mi-am păstrat în Israel șapte mii, pe toți cei ce nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal” (1 Regi 19.18). Domnul îi cunoaște, chiar dacă Ilie nu știa nimic despre ei. Și noi nu putem întotdeauna să judecăm cine este credincios adevărat și cine nu.

Eu presupun că în Anglia cel puțin două treimi din populație aparține unei biserici. Și în Olanda numărul este cam același. Aceștia nu sunt toți credincioși adevărați. Am citit de curând că mai puțin de zece la sută din copiii care sunt botezați în Biserica Anglicană trec prin actul de confirmare, în timp ce dintre cei confirmați, numai circa zece la sută participă permanent la serviciul religios. Mai mult de nouăzeci și nouă la sută dintre aceia care sunt botezați abia dacă merg vreodată la biserică. Aceasta arată cât de puțini sunt adevărații credincioși în Anglia, pentru că oricine este copil al lui Dumnezeu dorește să se supună învățăturii Cuvântului. Cine ar îndrăzni să spună care dintre oamenii acestui oraș sunt sau nu născuți din nou? Nu este la latitudinea noastră să decidem aceasta. Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Săi.

Principiul pe care trebuie să-l aplicăm este: „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege”. Dacă cineva spune că este creștin, Dumnezeu îl judecă potrivit mărturisirii lui de credință și-i spune: „Foarte bine, atunci comportă-te ca un creștin”. Oricine cheamă Numele Domnului, adică oricine îl numește pe Isus Domn al său, trebuie să se depărteze de fără delege; trebuie să se separe de orice este în contradicție cu drepturile Domnului și ale Duhului Sfânt. Și dacă Isus este Domnul meu, voi cunoaște cu siguranță ce este bine și ce este rău. Bine înseamnă să fac ceea ce El spune, să-I slujesc și să mă las călăuzit de El; El este Domnul meu. Pentru că sunt doar o făptură și Dumnezeu Duhul Sfânt locuiește în Adunare, se așteaptă de la mine ca prin ascultare să fiu un instrument în împlinirea voii Lui.

Apostolul continuă prin a compara Casa lui Dumnezeu cu o casă de pe pământ: „într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și vase de lemn și de pământ. Unele sunt pentru o întrebuințare de cinste, iar altele pentru o întrebuințare de ocară” (2 Timotei 2.20). Acesta este cazul normal într-o casă mare; nu sunt numai obiecte din aur - majoritatea oamenilor nu au nimic din aur - și nu sunt numai obiecte din argint. Obiectele din casă diferă: unele sunt pentru o întrebuințare de cinste, altele pentru o întrebuințare de ocară. Sunt vase pentru flori, care sunt așezate pe masă. Altele sunt pentru depozitarea mizeriei și nu ne putem lipsi de ele, dar pe acestea le ascundem într-un colț sau

poate afară, în curte.

Fiecare obiect își are locul său în casele noastre. Oare nu este o problemă serioasă faptul că Dumnezeu compară Casa Sa cu casele noastre?, faptul că există obiecte în Casa lui Dumnezeu folosite pentru depozitarea gunoierului? Este aceasta starea normală de lucruri în Casa lui Dumnezeu? Este mulțumit Dumnezeu că nu sunt numai obiecte din aur și din argint, ci și obiecte care nu vor rezista la încercarea focului? Va fi în cer ceva care să-L dezonoreze pe Dumnezeu? Oare aceste obiecte de ocară din Casa lui Dumnezeu de pe pământ vor fi prezente și în cer? În Apocalipsa 21.24-27 citim despre Adunare în timpul împă răției de o mie de ani: „Neamurile vor umbla în lumina ei și împărații pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea. Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă acolo nu va fi noapte. În ea vor aduce slava și cinstea neamurilor. Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în urâciune și în minciună ...” Nu este rușinos ca ceva care dezonorează pe Dumnezeu să-și găsească loc în Casa Lui? Și totuși Pavel, inspirat de Duhul Sfânt, afirmă că aceasta va fi situația. Ce putem face în astfel de împrejurări? Să părăsim Casa? Desigur că nu! Altfel ar trebui să devenim mahomedani, evrei sau păgâni. Casa lui Dumnezeu cuprinde pe toți cei care susțin că sunt creștini. Chiar dacă sunt pietre moarte în zidurile ei și ea a devenit „o casă mare”, totuși este Casa lui Dumnezeu în care locuiește Duhul Sfânt.

Am auzit adesea despre oameni care au castele mari, dar care nu locuiesc decât în câteva camere. Celelalte sunt atât de murdare și neglijate, încât nimeni nu intră vreodată în ele. Proprietarul dispune de un întreg castel, dar numai o parte a acestuia este bună de locuit. La fel este și în cazul nostru. „Dacă cineva se curățește de acestea (de vasele de ocară), va fi un vas de cinste, sfânt, folositor Stăpânului Său, pregătit pentru orice lucrare bună”.

Ruina a apărut datorită necredincioșiei noastre. Au fost admiși în casă creștini de nume și sunt tolerate lucruri care-L dezonorează pe Duhul Sfânt care locuiește în ea. Trebuie să urmărim îndemnul Domnului: „Să ne curățim de vasele de ocară, separându-ne de ele”. Versetul 19 ne spune că acestea sunt cei caracterizați prin nedreptate, care ignoră drepturile Duhului Sfânt în Casa Lui. Oricine le recunoaște este un vas de cinste.

Credeți că eu aș păstra în casă ceva pe care-l detest? Sau, dacă pierd controlul asupra casei mele și apare în ea un lucru nepotrivit, credeți că mi-ar place? Ar fi o rușine pentru mine ca ceva care este contrar gândurilor și simțirilor mele să-și găsească loc în casa mea. Nu acesta este însă cazul și cu Casa lui Dumnezeu.

Casa lui Dumnezeu a fost înălțată. Dumnezeu Duhul Sfânt a venit pe pământ pentru a o zidi. El

locuiește în ea. Dar, între timp, s-au strecurat în casă lucruri care nu sunt potrivite gândurilor Lui. Sunt oameni care nu-I recunosc autoritatea. Au locul tot felul de acțiuni fără să I se ceară aprobarea. Fiecare face ce vrea. Este posibil, de pildă, ca cineva să fie profesor în teologie și totuși să nege faptul că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu? Este posibil a arunca umbre de îndoială asupra nașterii Lui minunate și a înviării Lui în trup? Înțelegem noi câtă necinste este adusă prin intrarea în Casa lui Dumnezeu a unui astfel de rău?

Apare astfel problema responsabilității noastre. Dacă drepturile Duhului Sfânt sunt ignorate și El nu poate domni așa cum dorește, nu există, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, decât o singură cale: ca noi înșine să ne separăm. Nu putem părăsi Casa lui Dumnezeu și să devenim iudei sau musulmani. Am fi pierduți pentru veșnicie. Trebuie să rămânem în Casă, dar - folosind imaginea anterioară - trebuie să intrăm în camerele care sunt curate, unde Dumnezeu Duhul Sfânt ne poate călăuzi așa cum dorește. Trebuie să părăsim acele camere unde Domnul Isus este dezonorat. Deci, „dacă cineva se curățește de acestea (separându-se de ele), va fi un vas de cinste, sfințit, folositor Stăpânului Său, pregătit pentru orice lucrare bună”.

Nu este suficient doar să ne separăm. Cuvântul „fariseu” înseamnă „separat”. Ei și-au dat acest nume pentru că nu se amestecau cu poporul. Dar știm cine erau ei. Domnul Isus îi numește cei mai mari vrăjmași ai Lui. Separarea este adesea numai ipocrizie și mândrie, când cineva se crede mai bun decât cei de care s-a separat. Recunoaștem aceasta din spusele fariseilor: „Dar mulțimea aceasta, care nu știe Legea, este blestemată!” (Ioan 7.49). Separarea nu trebuie să fie doar exterioară, ci interioară, venind din inimă. Aceasta este sfințenia: separarea lăuntrică pentru Domnul Isus.

„Fugi de poftele tinereții și urmărește dreptatea”. Urmărește! Ce minunat este că, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, nu trebuie să atingem această țintă, căci nimeni nu ar putea cu adevărat să se separe. Ne cunoaștem cu toții slăbiciunile și greșelile (Iacov 3.2). Dar 2 Timotei 2.22 face apel la atitudinea noastră. Dacă am această atitudine, trebuie să caut să o pun în practică; dacă aceasta nu se vede, nimeni nu va crede că urmăresc dreptatea. Atitudinea mea trebuie să fie vizibilă din comportarea mea. „Dreptate” înseamnă a-L recunoaște pe Domnul Isus ca și Cap care își adună poporul în jurul Lui, permițând Duhului Sfânt să Se ocupe de drepturile Sale, să folosească pe cine vrea El și pentru ce scop vrea El, pentru că în Casa lui Dumnezeu numai Dumnezeu are drepturi, niciodată omul.

„Urmărește ... credința” - aceasta este legătura lăuntrică cu Domnul Isus, „dreptatea” - revelația naturii lui Dumnezeu - și „pacea cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată”. Pacea trebuie să domnească între aceia care urmează aceeași cale de separare de vasele de necinste, urmărind în unitate

dreptatea, credința, dragostea și pacea, chemând pe Domnul dintr-o inimă curată.

Se spune adesea că este imposibil să privești în inima cuiva, dar aici suntem chemați să judecăm inimile. Trebuie să ne unim cu aceia care îl cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată, cu aceia care nu s-au separat doar exterior, ci și-au curățit și inimile, judecându-se singuri. Aceasta este calea pe care ne-a trasat-o Domnul Isus în Cuvântul Său pentru aceste zile în care trăim, când Casa lui Dumnezeu a luat forma unei case mari, care conține atât vase de cinste, cât și vase de ocară, până în ziua în care Domnul Isus va reveni. Atunci toate pietrele vii care alcătuiesc Templul din Efeseni 2.21 vor fi luate în glorie pentru a forma locuința lui Dumnezeu în veșnicie. Pietrele false vor fi lăsate pe pământ pentru judecată. În Apocalipsa 17 vedem cum prostituata Babilonului, Biserica Romano-catolică, va fi nimicită de către imperiul roman.

Adevărații credincioși vor fi luați din ea (și din alte biserici) și vor fi duși în cer. Ei aparțin Dumnezeului celui viu. Toți creștinii de nume vor fi judecați de Dumnezeu. Toți cei care L-au primit pe Domnul Isus - fie că aparțin bisericii romano-catolice, celei protestante sau sunt pe calea separării - vor fi luați în glorie prin harul și mila nesfârșită a lui Dumnezeu. Vom întâmpina pe Domnul în văzduh și apoi vom fi împreună cu El în Casa Tatălui pentru întreaga veșnicie. Cât de măreț va fi! Nici un păcat, nici o nedreptate, nici o slăbiciune! Totul va fi în deplină armonie cu gloria lui Dumnezeu și a Domnului Isus. În Apocalipsa 5.9, cei douăzeci și patru de bătrâni care cântă „vrednic ești Tu ... căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu cu sângele Tău oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și din orice neam” sunt o imagine a tuturor credincioșilor. Gloria Mielului va depăși capacitatea lor de a-și exprima simțămintele. Cei douăzeci și patru de bătrâni își vor arunca cununile la picioarele Aceluia care a împlinit lucrarea minunată de la Golgota prin care am fost mântuiți și am primit toate aceste binecuvântări de la Dumnezeu.

Când medităm la harul nesfârșit al lui Dumnezeu, la însemnătatea Adunării pentru inima Domnului și la coborârea Duhului Sfânt pentru a o forma și a o călăuzi prin pustie către gloria veșnică, nu prețuim noi privilegiul de a fi o piatră vie în această Casă? Nu este oare dorința noastră de a fi în concordanță cu starea în care am fost 132 așezați, recunoscând drepturile Domnului Isus și ale Duhului Sfânt și prețuind dragostea lui Dumnezeu care ne umple inimile de bucurie? Fie ca această dorință să o aibă fiecare dintre noi!

5. CAPUL TRUPULUI

„De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu: întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie, mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El. El este Capul Trupului, al Bisericii. El este începutul, Cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină" (Coloseni 1.9-22).

În epistola către Efeseni vedem minunatele binecuvântări ale Adunării. Primul capitol al epistolei către Coloseni ne arată sursa acestor binecuvântări. Ne este prezentat Capul Trupului și apostolul începe cu rugăciunea: „să vă umpleți de cunoașterea deplină a voii Lui, în orice fel de înțelepciune și de pricepere duhovnicească", adică în concordanță cu Capul Trupului. Efesenii erau îndemnați să umble într-un mod vrednic de chemarea lor. Cele două versete înseamnă același lucru. Dacă suntem chemați să umblăm într-un mod vrednic de un mădular al Trupului lui Hristos, vom umbla într-un mod vrednic de Domnul care este Capul Trupului. În versetele 12 și 13 vedem binecuvântările noastre: am fost învredniciți de a avea parte de moștenirea sfinților în lumină. Putem să locuim în prezența lui Dumnezeu. „Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric" (1 Ioan 1.5). Suntem făcuți în stare de a avea parte de moștenirea sfinților în lumină. La aceasta ne-a chemat Tatăl, dar nu este totul. Versetul 13 continuă spunându-ne că El ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui. Eram sub puterea întunericului, dar am fost strămutați în împărăția unde domnește dragostea. Nu vreau să spun că cea mai mare binecuvântare a noastră este de a fi în această împărăție, dar aici citim că este împărăția Fiului dragostei Lui. Aceasta înseamnă că suntem în legătură de dragoste cu Fiul

dragostei lui Dumnezeu. Dacă am fost într-o astfel de legătură cu Fiul, se ridică întrebarea: Cine este Capul Trupului? Ni se explică în următoarele versete: „în care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor”. în acest mod am fost aduși în legătură cu El. Eram robi ai lui Satan, ai păcatului, ai lumii, dar Fiul ne-a eliberat din toate. Ne-a iertat păcatele, astfel încât nici o judecată nu ne mai înspăimântă.

Cine a realizat această mare mântuire? Citim despre El: „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut”. La 1 Timotei 6.16 citim: „Dumnezeu locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia”. Ioan 1.18 ne spune: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut”. în Ioan 14.9, Domnul spune: „Cel care M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl”. În Coloseni 1.19 citim: „Toată plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în El”, astfel încât în El era văzut Dumnezeu, nu numai Dumnezeu Fiul, ci și Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Duhul Sfânt. El este chipul Dumnezeului celui nevăzut. Oricine L-a văzut pe El a văzut pe Dumnezeu. Dar El nu era numai Dumnezeu. El era și Om, și ca Om a fost Cel întâi născut din toată creația. Motivul este dat în versetul 16: „pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile”. întrucât El era Creatorul, a fost Cel întâi născut din toată creația, dar când a devenit Om, El și-a luat locul în creație. El nu a devenit o făptură, nu a fost niciodată o făptură, ci a luat locul unei făpturi și a fost cu adevărat o ființă umană. Acest OM era Dumnezeu și pentru că era Dumnezeu, a trebuit să aibă cel mai înalt loc în creație ca Om. Când S-a născut ca Prunc, El a fost Cel „întâi născut din toată creația”, ceea ce se referă nu la o cronologie, ci la întâietate. El a avut cel mai important loc din toată creația. Ordinea creației a fost schimbată: îngerii fuseseră întotdeauna pe o treaptă mai înaltă decât oamenii, dar acum a venit „Omul” care era mai mare decât îngerii. îngerii au venit să-I slujească, pentru că El era Creatorul lor. Versetul 16 ne spune că „prin El au fost create toate lucrurile”. „Prin EL” înseamnă în propria Lui putere. Ce a creat El? Tot ce este în cer și pe pământ, vizibil sau invizibil. Ioan 1.3 ne spune: „Toate au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El”. Dar Coloseni 1.16 ne mai spune: „Toate lucrurile au fost create prin El și pentru El”. Expresia greacă „prin El” este diferită aici. Ea înseamnă că El a făcut totul prin El însuși și a creat totul pentru Sine. El însuși a creat totul, adică în propria Lui putere, pentru Sine. Dacă avem o idee despre mărimea creației, aceasta ne va da o idee despre cât de mare este Creatorul. „Prin credință înțelegem că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu, încât tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd” (Evrei 11.3).

Să luăm puțin în calcul creația vizibilă. Cât de minunată este ea! Pământul este de aproximativ opt mii de mile în diametru. Soarele este de aproximativ un milion trei sute de mii de ori mai mare decât pământul și sunt stele care au cu peste treizeci și șase de milioane de ori mărimea soarelui. Cât de

mare trebuie să fie Creatorul! Câte stele sunt? Unii astronomi au calculat ca fiind peste un milion de stele pentru fiecare persoană de pe pământ. Și s-ar putea să mai existe încă multe stele care n-au ajuns să fie depistate de cele mai puter nice telescoape. Domnul a spus un cuvânt și totul a luat ființă. Acesta este Omul care este Capul Trupului, al Adunării. Acesta este Fiul lui Dumnezeu care ne-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru noi.

Versetul 17 spune: „El este înainte de toate și toate se țin prin El". Aceasta nu înseamnă numai că El exista înainte de creație; El și susține „toate lucrurile cu Cuvântul puterii Sale" (Evrei 1.3). Orice se întâmplă la un moment dat în creație, indiferent unde, este în mâna Lui. El coordonează totul. Cât de mare trebuie să fie El! Citim în Cuvânt că El conduce viețile celor credincioși. Cât de mare trebuie să fie El, dacă Se poate îngriji de milioane de credincioși în același timp! Dar El procedează la fel și cu necredincioșii. Se îngrijește până și de animale. Cuvântul ne spune că El dă hrană animalelor. El controlează atmosfera. Tot ce există în întregul univers este în puterea Lui. Acest Dumnezeu atotputernic a devenit Om. A venit pe acest pământ pentru a-L revela pe Dumnezeu ca dragoste și lumină. El, Cel care a devenit Om, era Dumnezeu Creatorul, Cel întâi născut din toată creația.

Vedem apoi ce a devenit El ca Om. „El este Capul Trupului, al Bisericii; El este începutul, Cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate să aibă cel dintâi loc". Aceasta este a doua oară în care apare cuvântul: „Cel întâi născut", folosit pentru ceea ce a făcut El ca Om. La 1 Corinteni 15.2 citim: „Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin Om a venit și învierea morților". Vedem relația Lui cu noi. Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea (Efeseni 5.25). Aceasta avem în fata noastră aici. La 2 Corinteni 5.10 se spune că fiecare ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Fiecare persoană trebuie să se înfățișeze înaintea Judecătorului și să dea socoteală despre sine însuși. Nu este nici măcar o singură persoană care să facă binele (Romani 3.12), astfel încât orice om și-a câștigat un loc în iazul de foc, dar Domnul a venit și a împlinit lucrarea de mântuire pentru ca oricine îl primește, să se bucure de binecuvântările acestei lucrări. Vedem aici cum a fost creată Adunarea. Desigur, și 1 Corinteni 12.13 este adevărat. Adunarea s-a format prin botezul Duhului Sfânt. Ioan 11.52 ne spune că ea este întemeiată pe moartea Domnului Isus. El a trebuit să moară pentru a strânge într-Unui pe copiii lui Dumnezeu cei risi pi ți. Lucrarea de la cruce este temelia Adunării și ca Cel care a murit și a înviat, El este Capul Adunării, Cel întâi născut dintre cei morți. Cum s-a întâmplat acest fapt? Cum a putut Dumnezeu să scoată asemenea rezultate din lucrarea Lui? Găsim răspunsul începând de la versetul 19 din Coloseni. A fost plăcerea întregii plinătăți a Dumnezeirii să locuiască în El. „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii (Coloseni 2.9). Aceasta este adevărat acum. Nu a

fost ceva dependent de întruparea Lui, ci se referă la întreaga veșnicie. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt trei Persoane, dar un singur Dumnezeu. Ei nu sunt separați Unul de Celălalt, astfel încât să poată acționa în independență Unul de Celălalt. Putem vedea cum în anumite împrejurări, o Persoană a Dumnezeirii iese mai mult în prim plan, dar El nu este niciodată separat de Ceilalți. În 1 Petru 1.19 se vorbește despre Hristos ca Mielul fără cusur și fără pată care a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii. În Tit 1.2 se spune despre speranța vieții veșnice, făgăduite mai înainte de veșniciei de Dumnezeu care nu poate să mintă. În Ioan 3 citim că Dumnezeu a dat pe Fiul și că El este Cel care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine. În Evrei 9.14 citim că Hristos S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, prin Duhul cel veșnic. Oricine a văzut pe Domnul Isus a văzut pe Dumnezeu. Nu a văzut numai pe Dumnezeu Fiul, ci întreaga Dumnezeire. A fost plăcerea întregii Dumnezeiri să locuiască în El, pentru a împăca toate lucrurile cu Sine, cele din cer și de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute. Știm că aceste lucruri sunt departe de Dumnezeu. Prin căderea Satanei, cerul a fost pângărit. Adam a căzut și pământul a fost întinat. Ba mai mult, totul a ajuns sub puterea Satanei. În Ioan 12.31 Domnul Isus îl numește dumnezeul acestei lumi. Aparent, Satan a triumfat asupra lui Dumnezeu. Dar a fost plăcerea plinătății Dumnezeirii de a împăca toate lucrurile cu Sine prin sângele Domnului Isus. El a făcut pace prin sângele crucii Lui și pe această temelie tot ce El a creat va fi împăcat cu Dumnezeu. Această împăcare nu a avut încă loc. În Romani 5.10 citim că oamenii sunt vrăjmașii lui Dumnezeu, iar la 2 Corinteni 5.20 Dumnezeu imploră pe fiecare om să se împăce cu El. Dar nu numai oamenii sunt vrăjmașii lui Dumnezeu. Cunoaștem că Satan este cel mai mare vrăjmaș al lui Dumnezeu și că el stăpânește peste creație.

Să luăm de exemplu crucea. Ea a fost făcută din lemn. Lemnul nu a păcătuit, dar omul l-a folosit pentru a-L crucifica pe Hristos. Cuiele de fier, deși fără viață, au fost folosite pentru a străpunge mâinile și picioarele Domnului. Vedem astfel că totul este în vrăjmășie cu Dumnezeu. A fost voința lui Dumnezeu să împăce totul cu Sine, să aducă totul într-o armonie desăvârșită cu El însuși. Cum poate fi înfăptuită aceasta? În Apocalipsa 5 se dă răspunsul: Cel ce stă pe tron ține în mână o carte. Ieremia 32 ne spune ce este această carte: un document care arată cine are dreptul să intre în stăpânirea moștenirii. Auzim un înger vestind cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetea?” Nimeni nu a fost în stare. Putem înțelege de a ce a plâns atunci Ioan. Va rămâne totul așa? Va suspina întotdeauna creația? Domnul Isus nu va avea niciodată mai mult decât o cruce și un mormânt în această lume? Va fi hulit întotdeauna Numele lui Dumnezeu pe pământ? Vedem aici pe Singurul care a putut să deschidă cartea, Cel care a făcut pace prin sângele crucii Lui, pace între Dumnezeu și creație. Dar citim

în Coloseni 1.21 și 22: „și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândirea voastră prin faptele rele, El v-a împăcat acum în trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă prezinte înaintea Lui sfinți, curați și fără vină”. Nu mai există nimic între Dumnezeu și noi.

Am fost învredniciți să avem parte de moștenirea sfinților în lumină și am fost strămutați în ' . ' . ' împărăția Fiului dragostei Lui. Nu este nimic care ne-ar putea împiedica să fim în prezența lui Dumnezeu și ceea ce caracterizează legătura noastră cu Dumnezeu este dragostea. Suntem mădularele Trupului lui Hristos. El este Creatorul, Cel în care locuiește plinătatea Dumnezeirii și El este Capul Trupului. Totul este rezolvat între El și noi și între Dumnezeu și noi. Nu acesta este însă cazul cu lumea. Totuși, într-o zi, întreaga creație va fi eliberată. În Ioan 1.29, Ioan Botezătorul strigă: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. Acest timp încă n-a venit. Păcatul este încă în lume. Dar va veni vremea când ultima urmă de păcat va fi îndepărtată din lume. În Apocalipsa 5 vedem că Domnul, ca Miel care a fost înjunghiat, va lua în stăpânire totul. Mai întâi va lega pe Satan în temniță, astfel încât să nu mai poată ispiti pe oamenii de pe pământ. La sfârșit va arunca în iad pe Satan și pe toți demonii săi, împreună cu toți vrăjmașii Domnului care nu s-au pocăit. Atunci va fi un cer nou și un pământ nou, fără nici o urmă de păcat. Dumnezeu va trăi în mijlocul oamenilor. Totul va fi într-o armonie desăvârșită cu Dumnezeu prin lucrarea Domnului Isus de la cruce.

Vedem astfel cine este Domnul Isus. Ca Dumnezeu, El este 'Creatorul cerului și al pământului și susține toate prin Cuvântul puterii Sale. Totul va fi pus sub picioarele Lui ca Om, care a înviat din morți. El era întâiul născut din toată creația când a venit pe pământ, dar în Efeseni 1 vedem că El va fi pus peste toate datorită lucrării Lui. Numai Tatăl nu Se va subordona Lui, cum citim la 1 Corinteni 15. Prin lucrarea Lui ca Om, cerul și pământul vor fi împăcate cu Dumnezeu. Această Persoană minunată este Capul Trupului. Ce Cap slăvit are Adunarea! Cât de mărețe trebuie să fie binecuvântările Adunării! Ce privilegiu este să fii mădular al Trupului Său!

6. ZIDIREA TRUPULUI

„Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii. Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de

toți, care lucrează prin toți și care este în toți. Dar fiecăruia din noi, harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos. De aceea este zis: „S-a suit în înălțime, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor”. Și acest „S-a suit”, ce înseamnă decât că înainte Se coborâse în părțile mai de jos ale pământului? Cel ce S-a coborât este același cu Cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile. Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea Trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind înapoi și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel care este Capul, Hristos. Din El, tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți, în măsura ei, și se zidește în dragoste” (Efeseni 4.1-16).

În Coloseni 1 am văzut cine este Capul Trupului. Ce Persoană minunată! Ca Om, este Cel întâi născut din toată creația, iar în ce privește relația Sa cu Adunarea, El este Cel întâi născut dintre cei morți. Dacă Capul Trupului este o astfel de Persoană, noi trebuie să fim siguri pe deplin de binecuvântările care ne așteaptă; dar vedem și cât de important este ca umblarea noastră să fie potrivită cu demnitatea Persoanei Sale sfinte. Aceste gânduri sunt exprimate în pasajul citat. În Coloseni 1.10 suntem îndemnați să umblăm „într-un chip vrednic de Domnul”. În Efeseni 4.1 citim: „Vă sfătuiesc ... să umblați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o”. Ambele versete spun același lucru, pentru că chemarea noastră este de a fi mădulare ale Trupului Său. S-ar putea oare ca Trupul să nu fie în armonie cu Capul? În versetul 13 citim: „până vom ajunge toți la uniunea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos”. Dacă Capul este așa de slăvit, trupul trebuie să fie potrivit Lui și pentru aceasta ni s-a dat tot ce avem nevoie - aceasta este învățătura pasajului: responsabilitatea noastră de a dovedi în umblare.

În capitolul 1 vedem întreaga Adunare ca Trup al lui Hristos, așa cum va fi în veșnicie. În capitolul 2.21 vedem Adunarea ca fiind Casa lui Dumnezeu în veșnicie, iar în capitolul 2.22, ca locuința lui Dumnezeu în Duhul. Ceea ce vom fi în veșnicie, când vom fi într-o armonie desăvârșită cu Capul Trupului, ar trebui să fie starea noastră actuală pe pământ. Noi ar trebui să fim o mărturie pentru Domnul cel glorios din cer. Suntem îndemnați să umblăm într-un mod vrednic de chemarea cu care am fost chemați, adică potrivit cu ceea ce vom fi în glorie. În versetul 2 vedem cum caracterul nostru trebuie să corespundă cu cel al Domnului Isus. În versetul 3 citim: „... căutând să păstrăm unitatea

Duhului în legătura păcii". A- ceasta se referă la vremea când suntem pe pământ. În veșnicie nu va fi nevoie să luptăm pentru a păstra această unitate, întrucât va fi desăvârșită, așa cum Dumnezeu a rânduit-o să fie; nimeni nu o va putea strica. Dar astăzi pe pământ această unitate este atacată de Satan și de carne. Ea este numită unitatea Duhului, nu a trupului. Unitatea Duhului este ce a creat Duhul Sfânt, nu ce a venit din carne. Trebuie să avem grijă să păstrăm lucrarea Duhului în afară de influența cărnii. Am fost chemați să avem trei legături: „este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre". Aceasta este Adunarea potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Există un singur Trup căruia îi aparțin toți credincioșii și vor aparține Lui pentru veșnicie. Există un singur Duh, Dumnezeu Duhul Sfânt, și El ne-a unit cu Hristos, cum citim la 1 Corinteni 12; El leagă pe fiecare credincios cu Hristos într-un mod personal și leagă pe fiecare credincios unul de celălalt. Toți avem aceeași nădejde a chemării noastre. Aceasta este prima legătură; ea va exista în veșnicie, dar este prezentă acum, pe pământ, și trebuie să umblăm potrivit ei.

Apoi sunt „un singur Domn, o singură credință, un singur botez". Aceasta este unitatea creștinătății mărturisitoare. Există un singur Domn și este Domn peste toți cei care aparțin Trupului. Sunt și alții care-L revendică pe El ca Domn al lor, dar în realitate El este Domn numai al mădurelor Trupului, pentru că ele au credința adevărată, adică adevărul descoperit în Noul Testament. Este un singur botez și ne arată poziția noastră pe pământ. Din punct de vedere natural, „o singură credință" se referă la pământ. În cer nu vor mai fi deosebiri în ce privește doctrina, nu vor fi minciuni. Nu va mai fi nici „credință" ca atare, întrucât totul va fi apreciat în sfera adevărată. Nimeni nu va mai avea nevoie să i se spună că El este Domnul, pentru că sfinții în glorie se vor caracteriza printr-o supunere de bunăvoie gândului Lui.

Hristos nu este numit niciodată Domn al Adunării. El este Domn al fiecăruia dintre noi personal și Cap al Trupului, al Adunării. De asemenea este menționat botezul. Acesta este foarte important ca mărturie. Romani 6 ne spune că am fost botezați în moartea lui Hristos și că am fost îngropați împreună cu El în botez. Aceasta este starea noastră pe pământ, în legătură cu Hristos Cel lepădat, și este de o importanță fundamentală pentru umblarea noastră. În ce privește poziția noastră pe pământ, prin botez suntem uniți cu Hristos cel răstignit. În cer nu mai este nevoie să fim îngropați cu Hristos. Acolo vom fi glorificați împreună cu El. Botezul are de-a face cu poziția și cu mărturia noastră pe pământ.

Vedem relația noastră cu Duhul Sfânt, cu Domnul Isus (nu ca Fiul lui Dumnezeu, ci ca Omul Hristos Isus) și cu Dumnezeu Tatăl. Este o relație generală: „Un singur Dumnezeu și Tată al tuturor", dar noi ne bucurăm de această relație într-un mod aparte. El este Tatăl nostru, noi suntem născuți din

El; acestea pot fi spuse cu adevărat numai despre creștini și trebuie să caracterizeze mărturia noastră publică față de lume.

Următoarele versete ne arată modul minunat în care Domnul ne-a făcut capabili pentru aceasta. Fiecare dintre noi a primit un dar. Aici este numit har. „Dar fiecăruia dintre noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos” (versetul 7). Fiecare dintre noi își are propriul lui loc în Trupul lui Hristos și fiecare a primit tot ce are nevoie pentru a corespunde aceluși loc. De la cine am primit acest dar? De la Domnul cel glorificat din cer. Dar mai întâi El a fost pe pământ și, mai mult decât atât, a murit pe cruce, a luat păcatele noastre asupra Lui, a devenit păcat pentru noi și știm că plata păcatului este moartea. Judecata lui Dumnezeu L-a lovit pe El și El a împlinit lucrarea din dragoste pentru noi. Pe cruce, Domnul Isus a înfruntat pe stăpânul morții (Evrei 2.12) și l-a biruit. El, Cel care a murit, a înviat din morți. Gloria Tatălui L-a înviat (Romani 6.7), iar Romani 1.4 arată că El a înviat în propria Lui putere. Moartea nu L-a putut ține. El a împlinit lucrarea și ne-a eliberat. Acum El este în glorie și, ca Om glorificat, a primit daruri de la Tatăl, pe care le-a trecut asupra noastră pentru ca să-L putem descoperi pe El aici, unde domnește Satan, și să luptăm împotriva lui Satan pentru a-i smulge pe oameni de sub controlul lui. Acesta este un fapt de care trebuie să fim uimiți.

În noi înșine suntem făpturi slabe. Am fost robii lui Satan, dar Domnul ne-a eliberat, chiar dacă locuim pe acest pământ care este sub puterea lui. Ce putem face împotriva lui? În noi nu avem nici o putere, dar Domnul a obținut biruința și El ne dă daruri pentru a lupta împotriva lui Satan. Putem smulge pe oameni de sub controlul lui Satan și să continuăm să zidim Adunarea pe pământ. Ea este alcătuită din vase slabe și tot ce este pe pământ este împotriva lor: întreaga putere a lui Satan este dezlănțuită împotriva Adunării și totuși ea crește. În mijlocul acestor împrejurări ea este continuu sfințită de Domnul ca să devină din ce în ce mai mult asemenea Lui. Când Domnul Se va întoarce să-Și ia la Sine Adunarea, va fi într-o armonie desăvârșită cu El. Ce perspectivă extraordinară! Epistola către Efeseni nu ne dă amănunte în legătură cu aceste evenimente; ea ne vorbește despre cer. În schimb, epistolele către Romani și 1 Corinteni ne oferă o imagine mai concretă. În ele ni se spune cum trebuie să ne comportăm în mersul nostru prin pustie. În partea din Scriptură de care ne ocupăm acum găsim mijloacele pe care ni le-a dat Dumnezeu pe pământ ca să ne pregătească pentru chemarea noastră cerească. „Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evan-gheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea Trupului lui Hristos”.

Avem tot ce ne trebuie pentru zidirea Trupului lui Hristos. Mai întâi sunt numiți apostolii și prorocii. În capitolul 2.20 vedem că ei sunt temelie. Avem slujba lor prin Cuvânt. Avem și evan-

gheliști, slujitori care au primit de la Domnul darul să meargă în lume pentru a-i elibera pe cei ce sunt sub robia lui Satan. Ei sunt un dar de la Biruitorul glorificat din cer. Când oamenii sunt eliberați de sub puterea Satanei și cred Evanghelia, ei devin mădulare ale Trupului lui Hristos și au nevoie de păstori și învățători. Aceste slujbe sunt pentru desăvârșirea sfinților.

Ce se înțelege prin expresia „desăvârșirea sfinților”? Aceasta înseamnă că ajungem tot mai aproape de Hristos și devenim tot mai mult asemenea Lui. Acest lucru are loc pe pământ. Fiecare creștin, individual, trebuie să fie zidit pentru „lucrarea de slujire”, care este „zidirea Trupului lui Hristos” ca întreg. Cât de important este ca fiecare să-și ocupe locul în Trupul lui Hristos și să-și împlinească slujba potrivit cu acest loc! Vedem aici o deosebire față de 1 Corinteni 12. Păstorii și învățătorii care sunt dați Adunării sunt văzuți ca fiind în afara Trupului. La 1 Corinteni sunt văzuți ca mădulare ale Trupului, după cum sunt în realitate, dar aici sunt văzuți ca fiind în afara Trupului, în slujba lor. Care este slujba lor? Să zidească mădularele Trupului astfel încât acestea să-și ocupe locul în trup și să-și împlinească slujba potrivit cu acest loc: „Dar fiecareia dintre noi, harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos” (versetul 7).

Când va fi încheiată zidirea? „Până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos” (versetul 13). Vedem aici o legătură cu versetul 5: „un singur Domn, o singură credință, un singur botez”. Botezul nu este menționat în versetul 13, pentru că atunci când Trupul va fi desăvârșit, nu va mai fi pe pământ. Dar ce este desăvârșirea sfinților? Mai întâi unitatea credinței, acea credință din versetul 5; apoi cunoașterea Fiului lui Dumnezeu ca singurul Domn din versetul 5. Dar recunoașterea Lui ca Domn noi o putem face cu adevărat numai „când îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3.2). Numai atunci procesul de zidire va fi complet.

Ce este unitatea credinței? Credința este trupul adevărului care a fost descoperit în Noul Testament. Unde este recunoscut, acolo există unitatea credinței. Desigur, aceasta nu se va împlini în întregime pe pământ. În Fapte 2 erau strânși cei doisprezece ucenici. Ei erau Trupul lui Hristos, dar nu cunoșteau întregul adevăr. Aceia dintre ei care au mai fost în viață cincizeci de ani mai târziu trebuie să fi cunoscut mult mai mult din adevăr. Ei au fost deci părinți în Hristos. Dar în timpul celor cincizeci de ani mulți oameni au devenit creștini, poate chiar în ultima zi din acești cincizeci de ani și probabil că au avut puțină cunoștință. Aceștia au fost copii în credință. Astfel continuă acest proces de aproape două mii de ani. Oamenii tineri se convertesc, primesc Evanghelia și Domnul le dă hrană spirituală pentru a putea înțelege gândurile Lui minunate. Când și-au terminat perioada de învățare

duhovnicească, El îi ia la Sine și astfel se merge din generație în generație, până la momentul final când cei morți în Hristos vor fi înviați și vom fi luați să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh. Fiecare dintre noi va vedea personal pe Domnul, așa cum este; acesta este adevărul. Toți vom ajunge la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu. Toți vom ajunge la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos. În versetul 14 citim că nu vor mai fi copii în credință: „ca să nu mai fim copii, aruncați și duși înapoi și încolo de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în uneltirea rătăcirii”. Aceasta este chemarea noastră și ceea ce ne pune Domnul în față. El vrea să cunoaștem la ce înălțimi am fost ridicați și dorește să-I fim o mărturie pe pământ.

Putem face aceasta dacă punem în practică versetele 15 și 16: „spunând adevărul, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel care este Capul, Hristos. Din El, tot Trupul, bine alcătuit și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură, își face creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți, în măsura ei, și se zidește în dragoste”. Când vom fi în cer, nu va mai fi nevoie să vorbim despre părțile Trupului, pentru că fiecare mădular va îndeplini rolul pentru care a fost destinat. Un copil sănătos poate să știe că are inimă, dar nu-și petrece timpul gândindu-se la ea. Poate să știe chiar că are rinichi, dar nu-i simte niciodată.

Atâta vreme cât totul funcționează normal, nu este nevoie să ne gândim la diferitele părți ale trupului. Dar îndată ce apar probleme, devenim preocupați cu ele. În mod similar ni se vorbește despre mădularele Trupului aici, pe pământ, și despre funcțiunile lor. Fiecare mădular are un loc anume în Trup și o slujbă pe care numai el o poate împlini. Dacă această slujbă este neglijată, întregul Trup suferă.

Am văzut din pasajul analizat cum Domnul Se îngrijește de Adunarea Lui cu daruri de păstori și de învățători pe temelia așezată de apostoli și proroci, astfel încât să ne putem cunoaște locul în Trup și să ne împlinim slujba încredințată. Dacă în adevăr aceasta ar fi situația, cât de minunate ar fi străngerile noastre! Domnul Isus ne-a oferit binecuvântările Sale, iar Duhul Sfânt nu ar mai avea altceva de făcut decât să dezvăluie gloria Domnului. Deși se pare că ne cunoaștem prea bine răspunderea, să vedem în ce măsură această stare ideală poate fi realizată în noi. Dar nu cu aceasta se ocupă Epistola către Efeseni. Aici suntem așezați în locurile cerești, în timp ce în Romani și în 1 Corinteni ni se arată locul prin pustie; aceste epistole ne prezintă răspunderea noastră și consecințele ce decurg din neîmplinirea ei.

7. MULTE MĂDULARE. UN SINGUR TRUP

„În ce privește darurile duhovnicești, fraților, nu voiesc să fiți în necunoștință. Când erați păgâni, știți că vă duceați la idoli ai mușilor, după cum erați călăuziți. De aceea vă spun că nimeni, dacă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: „Isus să fie anatema!” Și nimeni nu poate zice: „Isus este Domnul”, decât prin Duhul Sfânt. Sunt felurite daruri, dar este același Duh: sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți. Și fiecare din voi se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, cuvânt despre înțelepciune; altuia, cuvânt despre cunoștință, datorită aceluiasi Duh; altuia credința, prin același Duh; altuia darul tămăduirii lor, prin același Duh; altuia puterea să facă minuni; altuia prorocia; altuia deosebirea duhurilor; altuia felurite limbi și altuia tălmăcirea limbilor.

Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh care dă fiecare din voi în parte cum voiește. Căci, după cum Trupul este unul și are multe mădulare și după cum toate mădularele Trupului, măcar că sunt multe, sunt un singur Trup, tot așa este și Hristos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur Trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh" (1 Corinteni 12.1-13).

Aceste versete se ocupă cu Trupul lui Hristos, așa cum a fost el format de Duhul Sfânt, și cu modul în care Duhul Sfânt lucrează în el. Am văzut că fiecare mădular al Trupului lui Hristos are propriul său loc și astfel fiecare mădular are o slujbă diferită. În 1 Corinteni 12 vedem că această slujbă poate fi îndeplinită numai în puterea Duhului Sfânt. Mai vedem cum Duhul Sfânt lucrează pentru ca fiecare să ne ducem la îndeplinire slujba. Atât timp cât vom fi pe pământ, vom avea de întâmpinat o mulțime de pericole. Trăim într-o lume al cărei dumnezeu și stăpânitor este Satan. El nu se oprește de la nimic în eforturile sale împotriva Bisericii. Încearcă să nimicească tot ce este din Dumnezeu și în mod deosebit ceea ce îl glorifică pe Domnul Isus. Când începe să se manifeste lucrarea Duhului Sfânt, trebuie să ne întrebăm dacă acesta este într-adevăr Duhul Sfânt. La 1 Ioan 4.1 se spune să cercetăm duhurile, pentru că Satan încearcă tot timpul să provoace stricăciuni între credincioși și să dezonoreze Numele Domnului.

Versetul 3 spune: „De aceea vă spun că nimeni, dacă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: „Isus să fie anatema!” Și nimeni nu poate zice: „Isus este Domnul”, decât prin Duhul Sfânt". Am putea crede că aceasta trebuie să fie evident pentru orice copil și totuși a trebuit să fie spus unei adunări mari, cu multe daruri mărețe. Acest lucru este caracteristic Duhului Sfânt: El înalță autoritatea și stăpânirea

Domnului Isus. Satan și demonii lui nu fac niciodată aceasta. În evangheliile, demonii îl numesc Fiul lui Dumnezeu; îl pot numi chiar Sfântul lui Dumnezeu, recunoscând că într-o zi El îi va judeca (Matei 8.29), dar niciodată nu îl numesc Domn, pentru că refuză să accepte autoritatea Lui. Într-o zi vor fi obligați să-și plece genunchii înaintea Lui și să mărturisească că El este Domnul (Filipeni 2.10-11). Dar până atunci ei refuză să-l mărturisească puterea. Acesta este criteriul după care știm dacă ceva este adus de Duhul Sfânt sau de demoni. Desigur, cel mai important lucru este să folosim denumirea Lui completă și adecvată: Domnul Isus Hristos. Ori de câte ori suntem adunați în Numele Lui, fie pentru slujba din Cuvânt, fie pentru frângerea pâinii sau orice altceva, este important să recunoaștem autoritatea Domnului. El trebuie să fie recunoscut ca și Cap al Trupului, ca Cel care are autoritate asupra Adunării și ca Cel care trebuie să conducă orice acțiuni.

O a doua caracteristică a prezenței și activității Duhului Sfânt este că Domnul este glorificat. Știm din Ioan 16 că acesta este motivul pentru care Duhul Sfânt a venit pe pământ, să descopere gloria Domnului din cer. Tot ce El face este pentru gloria Domnului. Acesta este cel de-al doilea criteriu care ne ajută să stabilim dacă ceva a fost inițiat de Duhul Sfânt. Mulți credincioși consideră că nu este important dacă spunem „Isus” sau „Domnul Isus”. Odată am cerut unei tinere credincioase care continua să vorbească despre „Isus” să spună „Domnul Isus”, pentru că mă deranja să aud spunând mereu „Isus”. Ea a firmat că sunt absurd și a pretins că nu sesizează nici o deosebire între cele două moduri de exprimare, întrucât Scriptura face această deosebire, nu am nici o îndoială că acea tânără era influențată de un duh rău.

Ori de câte ori se folosește numele de „Isus” la 1 Corinteni, întotdeauna este adăugat cuvântul „Domn”. Există numai o singură excepție, în versetul 3, „Isus să fie anatema!” Domnul Isus a venit sub blestemul Legii, după cum se spune la Galateni 3.13. Legea era pentru credincioșii evrei, dar El a devenit blestem și pentru noi. El nu a venit sub blestemul Legii pentru noi, pentru că noi nu am fost niciodată sub Lege. La Galateni 3.13 citim: „... blestemat este oricine este atârnat pe lemn” și știm că El a fost pe cruce pentru noi. El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, a fost făcut păcat pentru noi și, de asemenea, a devenit blestem pentru noi. Știm că lucrarea Lui este acum încheiată. El a devenit blestem pentru noi, dar aceasta nu se va mai întâmpla niciodată. Pentru un timp, El a fost sub judecata lui Dumnezeu, dar îndată ce lucrarea a fost încheiată, Dumnezeu L-a înviat din morți și I-a dat un loc la dreapta Sa în glorie, I-a pus totul sub picioare și niciodată nu mai poate veni asupra Lui vreun blestem. Cum ar putea cineva care spune „Fiul lui Dumnezeu m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” să spună și „Isus să fie anatema”? Din păcate, credincioșii câteodată procedează fără înțelepciune.

Fac uneori lucruri grozave fără să-și dea seama de ce fac. Duhul Sfânt nu-i îndeamnă niciodată să rostească vreo astfel de afirmație. Numai duhurile rele pot să-i facă pe credincioși să spună lucruri care îl dezonorează pe Domnul. Cu toții am experimentat modul în care Satan îi manipulează pe credincioși pentru a-și împlini planurile sale. El a ridicat oameni cu învățături stricate. Aceasta nu poate veni de la Duhul Sfânt, după cum ne învață pasajul citat. Tot ce vine de la Duhul Sfânt îl glorifică pe Domnul Isus.

La 1 Corinteni 12 suntem învățați că fiecare credincios este un mădular al Trupului lui Hristos și are o slujbă bine definită în trup. Mădularele sunt diferite unele de altele și dacă toate sunt folosite de Duhul Sfânt, și slujbele lor vor fi diferite. Dacă doi frați acționează diferit unul de celălalt, aceasta nu înseamnă neapărat că unul dintre ei lucrează greșit. Amândoi trebuie să fie convinși că ce fac este pentru gloria Domnului. Iar atunci vor fi folositori și pentru Adunare. Versetul 4 spune: „Sunt felurite daruri, dar este același Domn”. Tot ce este bun într-o Adunare vine prin Duhul Sfânt. El nu dă daruri. Efeseni 4 spune că Domnul este Cel care împarte daruri. Dar darurile pot fi folosite corect numai prin puterea Duhului Sfânt și El Se manifestă într-un mod evident atunci când sunt folosite darurile.

Observăm aici un fapt minunat. Duhul Sfânt este Dumnezeu și darurile sunt folosite prin puterea Lui. Versetul 5 spune: „Sunt felurite slujbe, dar este același Domn”. Domnul este descris ca Omul cel glorificat din cer. Știm că Domnul Isus este și Dumnezeu Fiul. Cuvântul evreiesc „Iehova” este tradus în greacă cu „kyrios”, care înseamnă „Domn”. În Fapte 2 se spune că El este Domn ca Om. Dumnezeu L-a făcut Domn și Hristos. Când Domnul este descris ca și Cap al Trupului, noi în 11 vedem ca Omul Isus Hristos. Aceasta este ce găsim la Efeseni 1. Aici ni se arată că ori de câte ori există o slujbă sub călăuzirea Duhului Sfânt, este și sub autoritatea Domnului. Acțiunea lui Dumnezeu Duhul Sfânt este întotdeauna dependentă de Omul Isus Hristos. Aceasta indică cât de departe merge Duhul Sfânt în glorificarea Domnului Isus.

Desigur, este adevărat că orice este spiritual nu-și poate avea obârșia decât în Dumnezeu, după cum citim în versetul 6: „sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți”. Tot ce este spiritual trebuie să-și aibă originea în Dumnezeu. Nici un efort omenesc nu poate produce ceva spiritual. Prin urmare, sunt trei lucruri care ar trebui să caracterizeze tot ce se întâmplă în cei credincioși. Totul trebuie dat de Duhul Sfânt, pentru că lucrurile spirituale pot veni numai de la El. Totul trebuie să fie în dependență de Domnul Isus, pentru că El este Cel care hotărăște cine și cum să acționeze. Apoi Duhul Sfânt dă puterea, astfel încât totul să fie pentru gloria Domnului Isus.

Vedem aici cum lucrează Duhul Sfânt. Aceasta nu contrazice ce am menționat mai sus. Citim în

versetul 11: „Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte cum Îi place”. Dacă Duhul Sfânt acționează după cum Îi place, cum poate fi vorba atunci de supunere față de Domnul Isus? Duhul Sfânt există înainte de coborârea Lui pe pământ. El este Dumnezeu Duhul Sfânt și în această poziție nu este-niciodată despărțit de Domnul Isus ca Dumnezeu Fiul. El a venit să-L glorifice pe Domnul. El folosește toate lucrurile pentru a ne da puterea de a susține drepturile Domnului. Găsim aici ambele gânduri, unul lângă celălalt. Vedem că Duhul Sfânt este liber să folosească pe cine vrea și că Domnul Isus este Stăpânul care guvernează toate lucrurile. Pentru logica omenească, aceasta ar putea să pară o contradicție, dar dacă înțelegem cine este Domnul Isus și care este locul pe care L-a luat Duhul Sfânt pentru a-L glorifica pe El, atunci ne dăm seama că totul este într-o armonie perfectă și totul este pentru gloria Domnului Isus.

Dar cum este Domnul glorificat ca și Cap al Trupului? Prin trupul care primește tot ce are nevoie, astfel că fiecare mădular din trup acționează potrivit voii Sale. Aceasta va avea ca rezultat o binecuvântare deplină. În versetul 7 citim: „Și fiecăruia îi se dă manifestarea Duhului spre folosul tuturor”. Totul este pentru folosul trupului. Când Adunarea va fi în cer, nu va mai fi nevoie să se vorbească despre mădulele Trupului. Fiecare mădular va fi la locul potrivit. Nu va mai fi nici o dezordine. Trupul va funcționa perfect și nu va mai fi necesară nominalizarea părților individuale. De ce să mă preocup de stomacul meu, dacă acesta este perfect sănătos? Nu mă frământă gândul despre urechile mele, din moment ce auzul îmi este bun. Neavând nevoie de ochelari, nici nu mă îngrijorez cu privire la ochii mei. Așa va fi în veșnicie. Dar pe pământ, mădulele sunt nominalizate și fiecare credincios trebuie să știe unde aparține Trupului și să-și îndeplinească slujba potrivit acelui loc. Fiecare credincios are o lucrare de împlinit în Adunare și funcționarea normală a întregii Adunări depinde de această lucrare. Dacă ceva în Adunare nu este folositor, aceasta nu poate veni de la Duhul Sfânt.

Apoi se continuă: „Căci unuia îi este dat, prin Duhul, cuvânt de înțelepciune; altuia, cuvânt de cunoaștere, datorită aceluiași Duh”. Cuvântul de cunoaștere este spus de către învățător. El folosește Cuvântul lui Dumnezeu pentru a descoperi gândurile lui Dumnezeu, care pot fi cunoscute numai citind Biblia și primind cunoștință. El poate să prezinte legăturile dintre diferite părți ale Bibliei și să extragă principiile de bază. Se poate întâmpla ca învățătorii să aibă puțină înțelepciune practică și atunci alți frați, care nu au darul de a învăța, să fie în stare să vadă mult mai clar aplicațiile acestor principii. Ei pot să rostească un cuvânt de înțelepciune. Această înțelepciune îi dă unui frate puterea necesară să aplice principiile Cuvântului lui Dumnezeu în domenii practice.

Să dau un exemplu simplu: acum câțiva ani, o adunare din America a trecut prin greutăți mari. Frații nu știau ce trebuie să facă. Au ținut câteva străngeri de frați, dar tot nu au reușit să iasă din starea de incertitudine. Atunci au cerut ajutorul unei alte adunări. Au ținut împreună o mare strângere și le-au explicat problemele cu care erau confrunțați. Un frate din cealaltă adunare a spus într-un fel, altul în alt fel, dar după o oră întreagă de discuții, situația era neschimbată. Toată lumea a tăcut. După o pauză lungă, un frate, care nu participase la discuții până atunci, a citit un verset de la Proverbe. Frații s-au uitat unii la alții. Și-au dat seama că acela era Cuvântul dat de Dumnezeu pentru situația lor. Într-un moment, întreaga problemă a fost rezolvată. Acela a fost un cuvânt de înțelepciune. Fratele respectiv nu slujise niciodată din Cuvânt în adunare. Duhul Sfânt poate să dea înțelepciune oricui vrea. Vedem deci cât de importantă este călăuzirea Duhului Sfânt. Dacă nu acordăm Duhului Sfânt locul ce I se cuvine, dacă vom căuta să ne înălțăm pe noi înșine, apare marele pericol de a fi călăuziți de duhuri rele în a spune ceva care îl dezonorează pe Domnul Isus.

Primele versete de la 1 Corinteni 12 se referă la glorificarea Domnului Isus. Din această cauză am fost uniți într-un singur trup. Versetul 13 spune că: „printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur Trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh”. Adunarea a fost lăsată pe pământ ca să mărturisească pe Domnul Cel glorificat din cer, astfel încât El să poată fi văzut de lume. Lumea L-a lepădat spunând: „Isus să fie anatema!” Și astăzi încă se spune. Dacă Domnul ar veni pe pământ astăzi, lumea L-ar răstigni din nou, dacă ar putea. Dar, desigur, când El va reveni, lumea nu va mai avea nici o putere asupra Lui. El va reveni să judece pe vrăjmașii Lui. Până atunci Dumnezeu dorește să aibă pe pământ o mărturie pentru Fiul Său. De aceea suntem noi aici. Trebuie să ne plecăm genunchii înaintea Lui și să ne închinăm pentru tot ce El a făcut. Lumea L-a răstignit, dar crucea este motivul pentru care ne închinăm Lui. Noi îi dăm Mielului înjunghiat gloria și cinstea. Când vom fi cu Domnul, îi vom aduce adevărata închinare, cum este scris în Apocalipsa 5. Închinarea noastră va fi desăvârșită, dar nu va avea loc în această lume care L-a lepădat. Acum ne închinăm Lui în mijlocul unei lumi care L-a disprețuit, care L-a lovit și L-a răstignit, în mijlocul unei lumi care a avut pentru El numai o iesle și un mormânt. Ne vom închina Mielului în cer, dar Dumnezeu vrea ca noi să începem aceasta de acum, iar Duhul Sfânt ne face capabili pentru închinare. Dacă îi vom da posibilitatea să acționeze neîngrădit, El va face totul ca Trupul să funcționeze normal, iar noi îl vom glorifica pe Domnul, în unitate, în slujba noastră, în cântările noastre și în întreaga noastră umblare.

8. MĂDULARE UNII ALTORA

„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh" (1 Corinteni 12.13).

Potrivit cu Efeseni 1, toate binecuvântările noastre vin de la Capul cel slăvit al Trupului. Dumnezeu L-a dat pe Hristos Adunării ca și Cap al ei, în așa fel încât să ne poată binecuvânta cu orice fel de binecuvântări. Cu toate acestea, se poate bucura de aceste binecuvântări numai acela care își ocupă locul pe care Domnul i l-a dat în trup.

La 1 Corinteni 12.13 vedem ce este Trupul lui Hristos. Nu ne este prezentat ca în Efeseni 1, unde este arătat ca fiind alcătuit din fiecare credincios de la Rusalii până la răpire. Aceea este Adunarea potrivit scopului etern al lui Dumnezeu. În 1 Corinteni 12 vedem Trupul în starea lui practică, alcătuit din toți credincioșii care sunt în viață într-un moment dat. Trupul lui Hristos este comparat cu trupul nostru. În versetele 14 și 26, apostolul vorbește despre trupul nostru pentru a explica Trupul lui Hristos.

Înainte de a intra în detalii aș dori să clarific ideea generală. Omul are duh, suflet și trup, dar sufletul și duhul lui se pot manifesta numai prin intermediul trupului. Îndată ce sufletul și duhul părăsesc corpul, acesta este mort. Astfel se întâmplă când cineva moare. Vedem deci cât de important este ca Duhul Sfânt să fie în Adunare. După cum am citit, Duhul Sfânt este puterea care unește pe credincioși într-un singur trup. El leagă pe fiecare credincios în mod individual de Domnul cel glorificat din cer, dar în același timp leagă pe fiecare credincios de fiecare mădular al Trupului. Duhul Sfânt face mădularele apte pentru a-și îndeplini funcțiunile. Aceasta arată că este posibil ca Adunarea să se bucure de toate binecuvântările pe care le-a primit pe pământ, pentru că Duhul Sfânt poate să ne dea puterea de a realiza scopurile Sale. Dacă într-adevăr trupul ar funcționa desăvârșit, Domnul ar putea să ne dea fiecare binecuvântare pe care El vrea să o avem. De partea Lui totul este perfect. El vrea să ne binecuvânteze, dar greutatea constă în faptul că noi nu suntem gata pentru aceasta. Ca înțelegerea să fie mai clară, apostolul ne oferă imaginea unui corp omenesc.

Mulți dintre credincioșii noștri tineri consideră că numai câțiva credincioși au daruri. Mă tem chiar că sunt mulți frați bătrâni care cred că binecuvântarea într-o adunare depinde de câțiva frați care slujesc din Cuvânt, care se roagă sau care propun cântări. Dar pasajul spune că fiecare mădular al trupului are locul și slujba lui și binecuvântarea poate fi completă numai atunci când fiecare își ocupă locul și își îndeplinește slujba primită. Cuvântul lui Dumnezeu folosește această imagine pentru a ne arăta că mintea noastră defor mează realitatea. Noi vorbim adesea despre frați care au un dar mare. Am

auzit de multe ori frați spunând: „Eu nu am nici un dar”. Dacă un frate are darul de învățător, păstor sau evanghelist, noi suntem tentați să credem că el este sursa cea mai importantă de binecuvântare, dar 1 Corinteni 12 spune ceva cu totul diferit. Această imagine a corpului omenesc ar trebui să explice cum stau lucrurile. Este numai o imagine, dar o putem aplica la Trupul lui Hristos. Mai întâi ni se arată că fiecare mădular al trupului este necesar pentru ca întregul trup să poată funcționa și că fiecare mădular are un rol diferit. Dacă o adunare ar fi alcătuită numai din învățători, nu ar fi expresia trupului și nu ar putea fi o mare binecuvântare. Dacă un corp omenesc ar fi compus numai din guri și nu ar avea ochi, picioare sau mâini, atunci nu ar mai fi o persoană. Pentru a alcătui un corp, este nevoie de elemente diferite. Trebuie să fim foarte atenți asupra acestui fapt.

Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre ochi. Pentru un om care nu poate să vadă, viața este grea; dar cu mult mai rău este dacă sunt orb spiritual sau dacă ochii mei ar spune: „am vrea să fim folosiți pentru a vorbi”. La fel este cu fiecare parte a trupului nostru. Duhul Sfânt ne arată cât de importantă este fiecare parte. Dacă un om poate să vorbească bine, are șansa de a deveni renumit în lume, nu în mod necesar în Adunare. Oamenii ar spune că este un orator bun. Dacă ar avea un accident și și-ar pierde limba, el totuși rămâne un om. Dacă și-ar pierde inima, nu ar mai fi om, ar fi un mort. Inima este esențială și aceasta într-o măsură mai mare decât multe alte mădulare, dar nu am auzit niciodată despre vreun om care ar fi renumit din cauză că ar avea o inimă bună.

La fel este și cu trupul lui Hristos. Cuvântul lui Dumnezeu spune că cele mai importante mădulare nu sunt cele care primesc cea mai mare cinste pe pământ. Cele mai puțin importante daruri sunt onorate. Aceasta înseamnă că darurile de învățător sau de păstor nu sunt cele mai importante. Desigur, ele au întrebuințarea lor și dacă aceste daruri nu sunt practicate, suferă întregul Trup. Dar sunt și mădulare mult mai importante ale corpului. Inima și alte organe ascunse sunt cele mai importante pentru trup. Dacă rinichii mei ar înceta să mai funcționeze, as muri curând. Duhul Sfânt vrea să accentueze faptul că fiecare mădular al trupului are propriul său loc și că fiecare frate își are propria lui slujbă de îndeplinit, chiar și cei mai tineri credincioși. Dacă își neglijează slujba, Trupul va suferi. În schimb, dacă slujba este sau nu este bine împlinită, aceasta trebuie lăsată în seama judecății Domnului.

În versetul 27 apostolul scrie: „Voi sunteți Trupul lui Hristos și fiecare, în parte, mădularele Lui”. Aceasta înseamnă că Adunarea din Corint era întregul Trup al lui Hristos? Sau că existau cinci sute de Trupuri ale lui Hristos, câte unul în fiecare oraș? Desigur că nu! Cuvântul lui Dumnezeu spune că există numai un singur Trup al lui Hristos. Cum poate atunci apostolul să scrie: „Voi sunteți Trupul lui Hristos”? Textul din limba greacă explică ușor aceasta. Nu există articol în fața expresiei „Trupul lui

Hristos" (în limba română, „trupul" este articulat; dar în limba engleză apare fără articolul hotărât „the"). Înțelesul este deci că sunt evidențiate caracteristicile Trupului lui Hristos. Dacă ar fi fost folosit articolul hotărât, „voi sunteți Trupul lui Hristos", aceasta ar însemna că cei credincioși din Corint ar fi alcătuit întregul Trup al lui Hristos. Nu este greu de înțeles acest lucru. Cum putem să vedem Trupul lui Hristos într-un anumit loc? Luând în considerare credincioșii din locul respectiv. Suma adevăraților credincioși și de acolo formează expresia vizibilă a Trupului lui Hristos. Nici o Adunare locală nu poate să fie independentă de celelalte. Este doar o parte dintr-un întreg, inseparabilă de toți ceilalți credincioși de pe pământ. Învățătura greșită referitoare la faptul că o adunare locală este independentă de celelalte adunări locale este în contradicție absolută cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Adunarea locală este o expresie a întregului Trup al lui Hristos. Aceasta are consecințe importante. Ea trebuie să reflecte caracteristicile unui trup. Trupul lui Hristos trebuie să fie vizibil în adunare nu doar în timpul străngerilor, ci în întreaga viață a adunării. Aceasta înseamnă că fiecare credincios trebuie să-și ocupe locul său ca mădular al Trupului, amintindu-și că este doar o mică parte dintr-o mare entitate. Dacă ar fi izolat, nu ar ști ce să facă. El trebuie să-și ocupe locul în Trupul lui Hristos și să-și practice slujba. Întreaga lui viață trebuie să fie în concordanță cu faptul că el este un mădular al Trupului lui Hristos.

La versetul 28 citim: „Și Dumnezeu a rânduit în adunare întâi apostoli; al doilea, profeți; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi, pe cei care au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi". Dumnezeu este Cel care a rânduit totul în adunare. Întâi sunt apostolii. În Corint nu erau apostoli, dar sunt menționați pentru că aparțin întregului Trup. În versetele următoare sunt numite diverse slujbe. Sunt profeți și învățători, dar și cei cu daruri de ajutorare sau administrare. Și aceia care împlinesc aceste slujbe sunt mădulare ale Trupului lui Hristos.

Ce sunt „ajutorările"? Odată am vorbit cu un frate care se ocupa cu aranjarea scaunelor în adunare. El nu considera acest fapt ca fiind o slujbă în Trupul lui Hristos și totuși aceea era slujba lui. Poate se gândea că ceea ce făcea nu avea nimic comun cu binecuvântarea spirituală din Adunare, dar nu avea dreptate. Dacă scaunele nu ar fi la locul lor, străngerile nu s-ar desfășura normal. La fel este cu multe alte lucruri pe care le considerăm lipsite de importanță.

La Romani 12.5 găsim un gând diferit: „tot așa și noi, fiind mulți, suntem un singur Trup în Hristos și fiecare, în parte, mădular unii altora". La 1 Corinteni 12 este înfățișat întregul Trup și este accentuat faptul că starea normală a întregii Adunări depinde de fiecare mădular în parte. Toate lucrările noastre trebuie să fie îndreptate spre zidirea Adunării. Dar este periculos dacă vedem numai

această latură. Am putea încheia ca marele preot care a spus: „... este în folosul vostru să moară un singur om pentru popor și să- nu piară tot poporul" (Ioan 11. 50). Aceasta s-a întâmplat adesea în istoria Bisericii.

Romani 12 spune că nu suntem doar mădulare ale Trupului lui Hristos, ci și mădulare unii altora și cu toții trebuie să căutăm bunul mers al fiecărui mădular. Aceasta trebuie realizat prin slujba pe care fiecare dintre noi a primit-o. Romani 12.1 ne oferă condiția pentru aceasta: „Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească". Inimilor noastre li se aduce aminte de îndurările lui Dumnezeu, așa cum sunt descrise ele în primele opt capitole din Romani.

Porțiunea de la Romani 1.1 până la 3.20 poate fi sintetizată prin versetul: „căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu". Restul capitolului 3 spune că suntem îndreptățiți prin harul lui Dumnezeu. Capitolul 4 arată că aceasta este posibil numai prin credință și că Domnul Isus a fost răstignit pentru păcatele noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră (Romani 4.25). Aceasta este calea prin care am obținut pacea cu Dumnezeu (Romani 5.1). Romani 5.8 merge mai departe, spunând: „Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi păcătoși, Hristos a murit pentru noi". În capitolul 8 aflăm ce va face Dumnezeu cu oamenii păcătoși. El i-a rânduit să fie asemenea chipului Fiului Său (Romani 8.29). Dumnezeu este de partea noastră, El ne-a îndreptățit; Duhul Sfânt mijlocește pentru noi, făcându- Se una cu toate nevoile noastre; iar Domnul Isus mijlocește tot pentru noi. În versetul 35 citim: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?" Cât de plin de milă este Dumnezeu! Dacă ne gândim la toate acestea, nu avem cu adevărat motive să ne prezentăm ca fiind Trupul lui Hristos? Dar cum putem face aceasta? Vedem aici un aspect al predării noastre. Putem să trăim pentru aceia care sunt obiectul harului Lui. Putem să fim folositori față de cei care au experimentat dragostea lui Dumnezeu. Aceasta accentuează apostolul aici.

Este important ca fiecare dintre noi să-și ocupe locul său, nerâvnind la un altul care i s-ar părea mai mare decât cel pe care Domnul i l-a dat. În versetul 3 citim: „Prin harul care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine, ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință pe care a dat-o Dumnezeu fiecăruia". Domnul a dat fiecărui credincios o lucrare care poate fi realizată în mod corespunzător numai de cel căruia i-a fost încredințată. Domnul dă tot ce este necesar pentru această lucrare. El vrea să aibă părtaşie cu noi în lucrarea noastră, dar nu vrea ca noi să depășim măsura resurselor date de El. Dacă un frate nu are darul de evanghelist, el poate să fie totuși foarte bine folosit de Domnul, dar fratele respectiv nu trebuie să-și

închipuie că are darul de evanghelist. El trebuie să recunoască darul pe care Dumnezeu i l-a dat și locul pe care îl are în Trup, unde își poate exercita acest dar. Nu trebuie să încerce să împlinească lucrarea altuia. Să avem întotdeauna pe Domnul înaintea noastră și să căutăm să fim folositori celorlalți credincioși!

În versetul 6 este numit cel mai mare dintre daruri: „... cine are darul prorociei, să-l întrebuințeze după măsura credinței lui”. Profeția este cel mai mare dar. Mă gândesc la darurile amintite în Efeseni 4, care se referă la slujba Cuvântului. Efeseni 2 arată înțelesul acestui dar. Alături de apostoli, profeții alcătuiesc temelia Adunării. Vedem din 1 Corinteni 14 că profeția este cea mai mare slujbă, pentru că, atunci când un frate procește, toți sunt binecuvântați. Oricine procește, vorbește în numele lui Dumnezeu. La 1 Petru 4.11 citim: „Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu”. Pentru a face aceasta, un frate trebuie să fie sub călăuzirea Duhului Sfânt, astfel încât să exprime numai gândurile Lui. Duhul Sfânt cunoaște inima fiecăruia care ascultă. El cunoaște nevoile și dorința Lui este de a le satisface.

În versetul 7 găsim slujba și învățătura: „Ci ne este chemat la o slujbă, să se țină de slujba lui. Cine învață pe alții, să se țină de învățătură”. Acestea sunt două lucruri destul de obișnuite. În mod normal, „slujba” nu este văzută în public; de obicei, aceasta se referă la împărțirea banilor și la alte lucruri asemănătoare. Domnul a dat daruri speciale pentru aceasta, încât este nevoie de multă înțelepciune. La fel este și cu învățătorul. El nu trebuie să vorbească pentru a-și etala propriile cunoștințe sau măsura darului lui, ci trebuie să aibă în vedere numai nevoile credincioșilor. Știm din cuvintele Domnului că cel căruia i se slujește este mai mare decât cel care slujește. Slujitorul nu trebuie să piardă din vedere faptul că este slujitor al lui Hristos, nu al Adunării. Dar pentru a sluji lui Hristos, trebuie să slujim sfinților, după cum ne arată Domnul în Ioan 13.4-5: „S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor Săi”. Aceasta este o slujbă deosebită, dar principiul este valabil pentru fiecare slujbă în parte. Fiecare slujbă din Adunare trebuie să fie caracterizată prin dependență și supunere față de Domnul și trebuie să fie făcută în puterea Duhului Sfânt, având scopul de a sluji credincioșilor, nu numai Trupului ca întreg, ci fiecărui individ personal. Aceasta arată cât de important este să fim călăuziți de Duhul Sfânt și să cunoaștem ce lucrare ne-a dat Domnul să facem, iar pentru a ne împlini lucrarea, să știm că Domnul ne dă tot ce avem nevoie! Potrivit cu Efeseni 4, fiecare mădular poate să primească totul de la El. În acest mod crește Trupul și se zidește în armonie și dragoste. Dar ca acest lucru să aibă loc, trebuie ca fiecare mădular să-și ocupe locul și să nu uite niciodată că el este parte din Trup, inseparabil de

ceilalți, și că mădularele Trupului pot fi binecuvântate numai dacă el își împlinește lucrarea în dependență de Domnul. Dacă noi toți am face aceasta, cât de mult am fi binecuvântați! Ce expresie minunată a Trupului lui Hristos am fi atunci!

9. ZIDIREA CASEI LUI DUMNEZEU

Domnul cunoaște fiecare nevoie a noastră și își găsește plăcerea în a ne da tot ce ne este necesar. În Exod 35 vedem modul în care Dumnezeu ne poate ajuta și este minunat cum El dorește să folosească oameni în acest scop. Deși gur, El nu are nevoie de ei, căci poate să facă tot ce vrea și fără ei. Oricine s-a văzut pe sine însuși în lumina lui Dumnezeu, a ajuns să cunoască câte ceva din atotputernicia Domnului și din totala lipsă de putere a omului. Orice face un om prin propriul său efort nu are nici o valoare spirituală. Dar Domnul vrea să Se folosească de fiecare persoană din poporul Său. Aceasta este lecția din Exod 35.

Un frate mi-a spus că a fost întrebat dacă cunoaște așa de bine frații și împrejurările lor de viață, acolo unde vorbește, încât să le satisfacă nevoile. Drept răspuns, a zis: „Chiar dacă eu nu-i cunosc, sunt conștient de nevoile lor. Ei toți au nevoie de Domnul Isus. Dacă Il prezint pe El, ei vor primi tot ce au nevoie". Dacă ne supunem călăuzirii Duhului Sfânt, El ne va da ceea ce credincioșii au nevoie. Se poate ca nici ei înșiși să nu știe de ce au nevoie, dar Duhul Sfânt știe.

În Exod 35 vedem că Domnului I-ar place să ne folosească pe toți, frați și surori, pentru rezolvarea oricăror nevoi care pot să apară între credincioși. Pentru a face cât mai clar acest lucru, trebuie întâi să cunoaștem contextul în care găsim acest capitol. Să lăsăm deoparte capitolul 32, în care copiii lui Israel fac vițelul de aur. Aceasta arată ce este omul în el însuși. Ne arată, de fapt, ce suntem noi în noi înșine, întrucât poporul lui Dumnezeu a fost cel care a făcut vițelul de aur. Deși suntem credincioși, nu suntem mai buni în noi înșine decât necredincioșii. Suntem la fel de fără minte și gata de a ne îndepărta de Domnul. Dar ceea ce Domnul a lucrat în noi, aceea este bun. Carnea noastră este rea și stricată. În capitolul 34 vedem cum Domnul vine la Moise și așază temelia pe care slujba acestuia poate fi folositoare. Când Moise a spus: „Arată-mi slava Ta!" (Exod 33.18), Dumnezeu i-a răspuns că nici un om nu poate să-L vadă și să trăiască. Lui Moise i-a fost îngăduit să vadă slava lui Dumnezeu. Cine ar putea înțelege vreodată lucrarea lui Dumnezeu înainte ca El să-o fi terminat? Cine și-ar fi putut imagina cum Dumnezeu va mântui pe oameni, vrăjmașii Lui, înainte ca Domnul Isus să vină și să moară pe cruce? Cine ar fi putut înțelege că El va îngădui ca Fiul Său, Creatorul cerului și al

pământului, să Se nască, să trăiască timp de treizeci și trei de ani și apoi să fie omorât de propriile Lui făpturi? Cine ar fi putut ști că Dumnezeu nu numai că va readuce omul la starea pe care o pierduse, ci mai mult, îl va înălța mai presus de îngerii, pentru a fi asemenea chipului Fiului Său, astfel încât El să fie Cel întâi născut dintre mai mulți frați? Romani 8.29 spune că acesta a fost planul lui Dumnezeu. Acum putem privi la cruce cu uimire și să ne închinăm lui Dumnezeu pentru felul cum a împlinit El toate acestea. Prin puterea Duhului Sfânt putem înțelege câte ceva din căile lui Dumnezeu, deși nu vom cuprinde niciodată adâncimea gândurilor Lui. Efe- seni 3.10 spune că înțelepciunea lui Dumnezeu este descoperită îngerilor prin Adunare. Ei au scos strigăte de veselie când a fost creat pământul (Iov 38.4-7), dar înțelepciunea lui Dumnezeu pe care au văzut-o în creație este mică în comparație cu Adunarea și cu starea ei. Nimeni, niciodată, nu ar fi putut concepe crucea. Înțelegem crucea numai pentru că Dumnezeu ne-a descoperit-o și pentru că Duhul Sfânt locuiește în noi, dacă noi credem Evanghelia. După ce Dumnezeu ne-a arătat darurile păstrate în inima Lui, putem să vedem ceva din gloria Domnului Isus.

Aceasta este ceea ce găsim la Moise. El este tipul Domnului Isus ca mare învățător care a rostit cu autoritate Cuvântul lui Dumnezeu, după cum citim la Evrei 3, unde Domnul este numit „Apostolul mărturisirii noastre”. Moise a stat în prezența lui Dumnezeu timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Când a coborât de pe munte, fața lui strălucea, reflectând gloria lui Dumnezeu. Întrucât lucrarea de pe cruce nu fusese împlinită, poporul lui Dumnezeu nu a putut să suporte strălucirea gloriei lui Dumnezeu. Acum însă nouă ni se spune, în 2 Corinteni 3.18, că putem privi gloria Domnului cu fața neacoperită și că, atunci când îl vedem pe El în gloria Sa, suntem transformați, din punct de vedere moral, asemenea chipului Lui. Este minunat să-L vedem pe Domnul în viața Lui pe pământ! Aceasta este mana pe care Dumnezeu ne-o dă ca hrană aici, ca să putem să-I semănăm Lui din ce în ce mai mult, ca o pregătire pentru cer. De asemenea, arată pe Domnul în gloria Lui, întrucât noi vom fi ca El în cer, unde nu vom mai avea nevoie de mană. îl vedem încununat cu glorie și cu cinste, după cum citim în Evrei 2.9. Când Ștefan s-a uitat spre cer (Fapte 7), a văzut pe Fiul Omului la dreapta lui Dumnezeu. În acest fel îl putem vedea. A vedea gloria Domnului este condiția indispensabilă pentru a intra în Exod 35. În capitolul 34 avem o imagine a relației noastre cu Domnul cel glorificat din cer sau, cu alte cuvinte, o imagine a poziției în care am fost așezați. Poporul Israel a văzut slava lui Moise. Ochii lor s-au ațintit asupra lui. Dacă și ochii noștri sunt ațintiți asupra Domnului Isus în gloria Sa, vom fi în stare să împlinim frumoasa slujbă din capitolul 35.

Înainte de a ajunge la poruncile pe care le dă Moise - sau, aplicând imaginea pentru noi,

poruncile pe care ni le dă Domnul Isus - citim că trebuie să fie întâi șase zile de lucru urmate de o zi sfântă, un Sabat al odihnei. Dacă pierdem din vedere contextul, s-ar putea să ne mire repetarea pe care o face Moise. Legea privitoare la Sabat a fost stabilită în Exod 31.13-17 și Exod 34.21. Dar, dacă studiem contextul, vom vedea că această Lege are un înțeles minunat în capitolul de care ne ocupăm. Domnul vrea ca noi să fim întotdeauna ocupați cu viitorul. El vrea să ne aducă aminte că truda și lupta vor ține doar „șase zile”, adică atât timp cât suntem pe pământ. După aceea ne vom odihni. Nu mai suntem în vrăjmășie cu Dumnezeu, ci avem pace cu El. Experimentăm pacea în inimile noastre când ne amintim că, oricare ar fi împrejurările, Domnul, care are toată puterea în cer și pe pământ, este de partea noastră. Dacă am tot deauna aceasta în minte, grijile se risipesc, pentru că știu că împrejurările vieții mele sunt în mâna Lui. În Matei 28, Domnul spune: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”. În Exod 4, Moise aruncă toiagul, imagine a puterii peste întregul pământ și acesta se preface în șarpe, imagine a puterii satanice. Dar îndată ce Moise întinde mâna și apucă șarpele, acesta devine din nou un toiag. Puterea este din nou în mâna lui. Nimic nu se poate întâmpla pe pământ altfel decât cum Domnul consideră că este pentru binele nostru.

Războiul are loc numai dacă socotește El că îmi este de folos. Dacă foametea îmi va dăuna, atunci nu va fi nici o foamete. Totul este în mâna Lui. Dacă am totdeauna acest gând în minte, voi avea pace în inimă, indiferent care ar fi împrejurările în care mă găsesc. Dar eu sunt totuși în mijlocul luptei din pustie. Vin împotriva noastră și împotriva mărturiei atacuri constante din partea vrăjmașului. Domnul ar vrea ca noi să fim conștienți că această situație nu va fi pentru totdeauna. Curând va veni clipa să intrăm în odihna pregătită pentru poporul lui Dumnezeu și nu va mai fi mult până atunci. Când Domnul va veni să ne ducă acasă, calea din pustie, cu toate încercările, luptele și suferințele ei, se va termina.

În cer este imposibil să lucrăm pentru binele Adunării; acolo nu vom mai vesti Evanghelia, pentru că toți cei ce vor fi acolo vor fi mântuiți. În cer nu este păcat care să ducă la lupte. Pe pământ sunt întotdeauna lupte de dus împotriva păcatului, chiar dacă nu suntem chemați să luptăm împotriva păcatului din noi înșine. În cer ne vom putea bucura de tot ceea ce este partea fericitului Dumnezeu, împăratul veacurilor, Nemuritorul, Nevăzutul, Singurul Dumnezeu (1 Timotei 1.11, 17).

Dumnezeu ne-a așezat în starea privilegiată a Fiului Său, astfel încât suntem binecuvântați cu toate binecuvântările în Hristos. Tatăl nostru ar dori să ne amintim că suferința noastră mai tine doar puțină vreme, astfel încât să vedem toate experiențele noastre în lumina veșniciei. Dacă avem pace cu Dumnezeu și ne bucurăm de adevărata pace a inimii în orice împrejurare ostilă am fi, cunoscând că

totul este în mâna Domnului Isus, dacă suntem conștienți că în curând vom fi cu Domnul în glorie, atunci suntem într-o stare potrivită ca Domnul să ne dea poruncile din Exod 35.4. Înainte de toate există o odihnă întreită: pace cu Dumnezeu, pace în mijlocul împrejurărilor și odihna veșnică care va veni în curând. În lumina acestei odihne întreite nu mai este nevoie de nici un efort din partea noastră. Domnul a făcut tot ce era nevoie. Noi nu mai trebuie să lucrăm, ci doar să-L lăsăm pe El să ne folosească drept unelte.

Chiar și în această slujbă răsună porunca: „Să nu aprinzi foc în nici una din locuințele voastre în ziua sabatului”. S-ar putea să ne placă să deci dem noi înșine lucrarea pentru Domnul. S-ar putea să vrem să ocupăm o anumită poziție în mijlocul credincioșilor și să încercăm a-i zidi, poate chiar cu dorința sinceră de a sluji Domnului, dar acesta este un foc omenesc pe care îl aprindem izvorând din energia firească. Acesta este un mare pericol. Dumnezeu nu primește o astfel de lucrare. Domnul Isus ar vrea să ne folosească în lucrarea Lui și aceasta este starea normală a lucrurilor. Trupul este format din mădular și fiecare dintre ele are o funcție anume. Dacă un mădular nu-și îndeplinește funcția, întregul trup va avea de suferit. Slujba va putea fi realizată numai într-un mod spiritual, prin puterea Duhului Sfânt, în dependență de Domnul. Capul trebuie să controleze totul în puterea Duhului Sfânt. Focul omenesc nu are ce căuta aici.

Odată ce suntem conștienți de acest fapt și ne bucurăm de odihna noastră, știind că în lucrarea Domnului carnea nu mai are nici un loc, putem să trecem la lucrurile prețioase de la sfârșitul versetului 4, unde găsim un prototip al Domnului Isus, Cel care ne îndeamnă: „Luați din ce aveți și aduceți un dar Domnului”. Domnul ne spune: „Aduceți-Mi ceea ce pot folosi la zidirea Casei lui Dumnezeu și la exercitarea preoției”. Nu este mi nădat că Domnul vrea să ne folosească? Nu este minunat că El ne cheamă să-L ajutăm în slujba Lui și să-I predăm Lui tot ce poate fi folositor pentru El, în vederea zidirii Adunării și chiar pentru preoția pe care El o exercită în cer? „Luați din ce aveți și aduceți un dar prin ridicare Domnului. Fiecare să aducă Domnului ce-1 lasă inima ...” (versetul 5). Darul este ceva înălțat spre Dumnezeu și vorbește despre puterea ascunsă a sentimentelor și a predării noastre față de Dumnezeu. Domnul Isus apelează la dragostea și la consacrarea noastră. Ce trebuie să-I aducem? El dorește orice material care este folositor pentru zidirea Casei lui Dumnezeu. Cortul este o imagine a Adunării, ca și Casă a lui Dumnezeu. Dacă inimile noastre sunt pregătite să facă vreo slujbă pentru El, atunci vom aduce tot ceea ce posedăm în El, astfel încât El să poată găsi în inimile noastre un răspuns la dragostea Lui. Știm ce preț a plătit pentru răscumpărarea noastră. Ce lucru mare a făcut El pentru noi, fiind făcut păcat pentru noi ca și cum El ar fi fost sursa păcatului și suferind pedeapsa păcatului din

mâna lui Dumnezeu! Oamenii L-au lepădat și L-au pus să Se întoarcă de unde a venit. L-au înălțat de pe pământ, după cum se spune în Ioan 3.14 și 12.32. Cerul s-a închis deasupra Lui. Domnul a fost atârnat între cer și pământ, singur în univers. îl auzim exclamând: „Mă afund în noroi” (Psalmul 19.2); „rele fără număr Mă împresoară” (Psalmul 40.12); „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit!” (Psalmul 22.1). Putem să înțelegem prețul pe care l-a plătit ca să ne răscumpere, fără să simțim dorința de a răspunde dragostei Sale? El are asupra noastră drepturile Creatorului. Deuteronom 6.5 îndeamnă pe toți oamenii să-și iubească Creatorul cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea lor. În Coloseni 1.16, Domnul Isus este Creatorul tuturor lucrurilor, toate fiind create de propria Sa putere și pentru Sine însuși, deci întreaga creație, inclusiv noi înșine, am fost formați pentru a fi în slujba Sa. O unealtă este folositoare numai atunci când își împlinește menirea pentru care a fost făcută. Omul a fost creat pentru a sluji lui Dumnezeu. Ce drept are însă Domnul asupra noastră, după ce ne-a răscumpărat prin moartea Sa pe cruce? Noi aparținem Lui, am fost cumpărați cu un preț. „Glorificați deci pe Dumnezeu în trupul vostru” (1 Corinteni 6.20)! Domnul are dreptul să ne ceară să lucrăm pentru El. Nu dorește să-I slujim din constrângere. El nu a fost constrâns să moară pentru noi. Toată lucrarea Lui a fost de bunăvoie, pentru că ne-a iubit. El ne iubește și îl iubește și pe Tatăl. El este Fiul lui Dumnezeu „care ne-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru noi” (Galateni 2.20). El așteaptă din partea noastră un răspuns la dragostea Sa. El caută să ne atragă inimile spre El ca să găsim plăcere în a-I sluji. Numai în acest fel inima Lui poate fi mulțumită.

Dacă citim ce spun primele capitole referitoare la cort și la îmbrăcămintea preotească, știm atunci că tot ce este în cort este prototipul Domnului Isus ca Om adevărat, care în același timp era Dumnezeu. Moise cheamă acum poporul să aducă aceste materiale pentru lucrare. Tot ceea ce el cere este destinat pentru Casa lui Dumnezeu și pentru slujba ce urma să fie împlinită în ea, inclusiv veșminte pentru slujba în sfântul locaș: pentru Aaron și fiii lui.

Slujba preotească este subiectul Epistolei către Evreii, unde îl vedem pe Domnul Isus ca Marele Preot din cer care trăiește ca să mijlocească pentru noi la Dumnezeu, astfel încât „să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evreii 4.16). Este slujba pe care El o îndeplinește în cer pentru a ne ajuta să nu păcătuim.

Ilustrația din Vechiul Testament include și lucrarea de Mijlocitor pe care o găsim la 1 Ioan 2. Dacă am păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, care ne va face să ne mărturisim căderea și să aplicăm judecata de sine pentru restabilirea părtășiei cu Tatăl. Cât de importantă este această lucrare! Este un adevăr fundamental că, atâta timp cât există în viața noastră vreă întinare, nu avem părtășie cu Tatăl și

nu suntem fericiți. În Exod 28 vedem această lucrare în ilustrarea dată de vesmintele marelui preot. În îmbrăcămintea lui sunt exprimate caracteristicile acestei lucrări. În capitolul 35, Domnul Isus face apel la poporul Său ca să-I aducă ceea ce El are nevoie pentru a-Și exercita preoția. El vrea să ne folosească pe noi, copiii lui Dumnezeu, în slujba Sa. El cere ca fiecare să-I aducă ce are. Dar ce putem noi să-I aducem Lui? Poate cineva să vină la El cu inima împărțită? îl mulțumește aceasta pe El? Oare sănătatea, puterea fizică sau o voință tare sunt bune pentru slujba Lui? Nu. Aceste lucruri sunt nefolositoare pentru slujba în sanctuar. Atunci, ce putem să-I aducem? Cortul și tot ce este legat de el ne învață ce putem să-I aducem. Aceasta este învățătura acestui capitol. Tot ce vedem aici vorbește despre gloria Persoanei Domnului Isus. Numai cei care L-au văzut așa cum este El prezentat în capitolul anterior, ca Domnul cel glorificat, sunt în stare să-I aducă ceva, dacă inima lor este gata pentru aceasta; pentru că se poate ca inimile noastre să fie gata, dar dacă nu avem nimic, nici nu putem aduce nimic.

Domnul cere inimilor dornice să aducă darul înălțat. El apelează la devotamentul nostru, la sentimentele noastre de recunoștință și de dragoste. Dar pentru a-I aduce Lui ceva, trebuie mai întâi să avem acel ceva. Și ce putem să-I aducem? Numai ceea ce am văzut în El! Numai ocupându-ne cu El putem strânge comori în inimă, pe care El să le întrebuințeze pentru slujba în Adunare. Când vorbim despre slujire, nu ne gândim numai la rugăciuni, cântări sau la lucrarea de a vesti Cuvântul. Acestea sunt numai o latură. Scopul lucrării de vestire a Cuvântului este de a conduce pe fiecare mădular în a-și ocupa locul în Trup și în a-și împlini slujba potrivită acestui loc. Fiecare credincios are propriul său loc în Trup și propria sa slujbă legată de acest loc - este un fapt valabil pentru orice credincios: bătrân sau tânăr, frate sau soră. Domnul îi îndeamnă pe toți la aceasta, căci numai dacă cineva își ocupă locul poate fi zidit și binecuvântat din plin. Oricine are o inimă dornică, este chemat să aducă lui Iehova un dar din ceea ce are. Acesta este glasul unei inimi care a văzut harul, dragostea și gloria Domnului Isus. Este ca și cum Domnul ar spune: „Eu am făcut toate acestea pentru tine. Tu ce vei face pentru Mine? Răspunde inima ta sacrificiului Meu pentru tine?” Hristos, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine, care a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine însuși pentru ea, face apel la sentimentele inimilor noastre. Oricine are aur, argint sau aramă, trebuie să le aducă pentru lucrare în Casa lui Dumnezeu. El dorește să locuiască în mijlocul poporului Său. Lucrarea este slujirea Domnului Isus. Tot ce este în cort vorbește despre Domnul Isus, deși unele lucruri vorbesc despre noi, credincioșii. Noi vedem, ca prototip, pe Domnul Isus ca Om adevărat care era în același timp Dumnezeu venit pe pământ: lemnul, care crește din pământ, era acoperit cu aur curat. Oriunde Biblia vorbește de aur pur, aceasta

este o imagine a Domnului Isus. Când lipsește cuvântul „pur”, se referă la noi, credincioșii. Noi am devenit dreptatea lui Dumnezeu în El. Aurul este imaginea gloriei divine, cerești, și noi am primit această glorie. Dar ea nu este așa pură în noi cum a fost în Domnul Isus, pentru că viața noastră practică nu este niciodată eliberată de fărâdelege. Unde și cum putem găsi această glorie divină? Putem s-o găsim numai când îl privim pe El, pentru că El este revelația gloriei divine. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1.18). Ce glorie vedem în El! Dreptatea lui Dumnezeu constă în faptul că El a purtat păcatele noastre și a fost pedepsit ca și cum erau propriile Lui păcate! În lucrarea Domnului vedem adevărul lui Dumnezeu: Domnul a trebuit să plătească prețul păcatului, pentru că El a luat asupra Lui păcatele mele. Dreptatea lui Dumnezeu ni se dezvăluie atunci când îl privim pe El la cruce. În Cântarea Cântărilor 8.6 citim: „dragostea este tare ca moartea”. Șuvoaiele mâniei divine nu au putut s-o stingă. Gloria divină și dreptatea devin evidente la cruce. Privind retrospectiv, îl vedem pe Domnul Isus acolo, dar ca să-L vedem în poziția Lui actuală, trebuie să privim la cer!

Argintul vorbește de prețul pe care El l-a plătit pentru a ne scăpa de mânia lui Dumnezeu, cum exemplifică Exod 30 și 38. Fiecare israelit de la douăzeci de ani în sus trebuia să plătească o sumă de bani pentru a nu cădea sub judecata lui Dumnezeu. În capitolul 38 citim că această sumă consta din argint. Putem fi ocupați cu lucrarea Domnului fără a aprecia valoarea ei; aceasta se întâmplă când ne gândim numai la ceea ce am primit. Dar, dacă ne gândim la ce a făcut El, dacă avem în vedere prețul mare pe care l-a plătit prin suferințele pe care le-a îndurat, dacă ne dăm seama de cât de mare este dragostea Lui, atunci ajungem să vedem bogăția pe care o reprezintă argintul.

Arama vorbește despre dreptatea launtrică, atât de pură, încât focul lui Dumnezeu nu o poate atinge. Vedem aceasta la Numeri 16, în răscoala lui Datan și Abiram. Două sute cincizeci de oameni stăteau în picioare cu cădelnițe de aramă în mâini, 196 iar când focul lui Dumnezeu a coborât din cer, numai oamenii au fost mistuiți. Cădelnițele nu au fost atinse de judecata lui Dumnezeu. Altarul urma să fie acoperit chiar cu arama acelor cădelnițe. Arama vorbește de o dreptate integră, care coresponde deplin gândurilor lui Dumnezeu, după cum a fost dovedită prin viața Domnului Isus trăită pe pământ. Pentru a avea aramă, trebuie să cugetăm la El și să vedem cum orice lucru din viața Lui a fost potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Orice a vorbit și a făcut și orice gând din inima Lui au fost în întregime curate. El a fost ascultător pe deplin, potrivit cu sfințenia lui Dumnezeu.

Materialele albastre, purpurii și stacojii ilustrează gloria cerească, gloria Lui ca împărat, și suferințele Lui de pe cruce. Părul de capră ilustrează despărțirea de lume.

El cere de la fiecare dintre noi care este gata, să-I aducem ce am găsit în El atunci când ne-am preocupat cu gloria Lui cerească, cu viața Lui de pe pământ sau cu moartea Lui pe cruce. În versetul 21 găsim un răspuns minunat: „Toți cei cu tragere de inimă și toți cei al căror duh a fost mișcat au venit și au adus un prinos Domnului pentru lucrarea cortului întâlnirii, pentru toată slujba lui și pentru veșmintele sfinte”.

Prima întrebare pe care Domnul o pune este: „Cine are ceva pe care Eu să-l pot folosi?” A doua: „Cine îmi va aduce ceea ce are?” Răspunsul: „Toți cei cu tragere de inimă și toți cei al căror duh a fost mișcat”. Inima este sediul sentimentelor noastre. Este posibil să auzim glasul Domnului Isus și să luăm aminte la ceea ce El a făcut fără însă să fim și mișcați în a-I aduce Domnului ceva din prisosul inimii? Cu siguranță că nu! Dacă cineva poate să mediteze la Domnul Isus și la lucrarea Lui, fără a dori să-I slujească, atunci este îndoielnic că acea persoană are nașterea din nou. În schimb, a avea dorința de a-I aduce Lui ceva și a-I aduce acel ceva chiar acum sunt două lucruri diferite. A pune în practică această dorință cere o măsură deosebită de discernământ spiritual. Inima, numită și suflet, este sediul sentimentelor noastre, în timp ce duhul este legat de înțelepciune, de partea mai adâncă din om, deosebindu-l de toate celelalte fapte. „Toți cei al căror duh a fost mișcat” îi include pe toți cei care doresc să-și folosească discernământul și priceperea în a sluji Domnului, auzindu-I glasul și făcând voia Lui. Deci la prima întrebare a Domnului, răspunsul este: „Cine are o inimă și un duh gata, acela să aducă un dar Domnului pentru lucrarea cortului întâlnirii, pentru toată slujba lui și pentru veșmintele sfinte”.

Darul înălțat este ceva pe care îl iei în mâini și-l ridici. Pentru a ridica ceva greu ai nevoie de putere. Darul înălțat vorbește despre puterea sentimentelor și a devotamentului nostru. Domnul vede orice lucru în înfățișarea lui adevărată, chiar și gradul de devotament din inimile noastre.

Acum câțiva ani am vorbit cu un tânăr despre tatăl lui. Tatăl lui slujise adesea din Cuvânt, dar acum a fost dat afară din părtășie. Tânărul mi-a spus: „Aceasta este mulțumirea pe care tatăl meu a primit-o pentru tot ce a făcut pentru frați!” Eu i-am replicat: „Tatăl tău a lucrat pentru frați sau pentru Domnul? Dacă a lucrat pentru Domnul, nu ar trebui să aștepte nici o răsplată din partea fraților, căci Domnul îi va răsplăti pentru osteneala și slujba lui”. Niciodată nu suntem recompensați de două ori pentru același lucru. Dacă aștept o răsplată de la frați, Domnul va avea grijă să o primesc. Dar atunci nu mai am nici un drept să aștept o răsplată ulterioară de la Domnul. Dacă fac ceva pentru Domnul, El va fi Cel care mă va răsplăti și eu nu trebuie să aștept nimic de la oameni. Răsplata Lui depășește orice altă răsplată, înțelegem ce dorește Domnul de la noi? El ne cere să-I aducem ce avem în inimile noastre

pentru lucrarea cortului întâlnirii, locul de pe pământ unde Dumnezeu invită pe poporul Său să împărtășească starea Lui de fată.

Deuteronom 12 spune că poporul Său trebuie să meargă în locul pe care El îl va alege ca să-Și așeze Numele Lui. Acesta este corespondentul din Noul Testament unde se spune: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați pentru Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18.20). Este deci locul unde Domnul Isus este prezent, unde suntem chemați să fim împreună cu El, ca oaspeți ai Lui, unde trebuie să vedem în El pe Cel care ne satisface toate nevoile, unde voia Lui trebuie să fie singura noastră preocupare. Dragostea Domnului Isus este devotată în întregime Adunării, iar El cere de la noi să-L slujim când suntem adunați împreună. El „a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Sa această Adunare slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta” (Efeseni 5.25-27). Dar noi nu trebuie să-I slujim numai când suntem împreună, ci și în timpul săptămânii. El ar dori să ne folosească la zidirea Adunării cu darul nostru înălțat, astfel încât aceasta să semene tot mai mult cu El, pentru ca atunci când El va veni, să-Și-o poată înfățișa înaintea Sa desăvârșită și fără pată și s-o aprecieze: „Ea este întocmai cum Mi-am dorit-o întotdeauna”. Nu este acesta un gând înălțător? El vrea să ne folosească pentru a face lucrarea Lui! Efeseni 2.17 spune că după ce a fost glorificat în cer, El a venit pe pământ ca să aducă vestea bună a păcii atât celor ce erau departe, cât și celor ce erau aproape. Cum a adus Domnul această veste bună atunci și cum o aduce El acum?

La 1 Petru 1.12 se spune că aceasta o face prin slujitorii Săi. Potrivit cu Efeseni 2, El însuși este Cel care aduce vestea, dar Se folosește de slujitorii Lui. El ar dori să ne folosească pe fiecare dintre noi, frate sau soră, tânăr sau bătrân; fie că avem un dar mare sau un dar mic, El îi cheamă pe toți cei care au inimi doritoare să-L ajute în a sluji poporul Lui în Adunare. Cum putem face aceasta? Aducând din comorile pe care le-am găsit în El.

Citim în versetul 22 că au venit și bărbați și femei: „Toți cei cu tragere de inimă și-au adus inele de nas, inele, cercei, brățări și tot felul de lucruri de aur”. Acestea nu sunt lucruri purtate de bărbați, ci de femei, pe care le folosesc pentru a se împodobi. Femeile le-au adus înaintea lui Iehova. În versetul 22 sunt numiți întâi bărbații, întrucât aceasta este ordinea lor în creație, dar când sunt numite darurile, găsim pe primul loc ceea ce aduc femeile. Domnul nu judecă ce I se aduce Lui după poziția dăruitorului, ci după dragostea și devotamentul cu care I se aduce. Vedem aceasta în Noul Testament când văduva săracă își dă cei doi bănuți ai ei. Pentru Domnul, aceștia au fost mai de preț decât darurile mari făcute de cei bogați. Se poate ca un frate sau o soră săracă să pună numai puțin în cutia cu colectă, dar aceasta

valorează mai mult decât dacă un frate bogat ar pune un milion de lei. Domnul măsoară inima din spatele darului. Aceasta este ce găsim în Exod 35. Mai întâi sunt numite lucrurile pe care le-au adus femeile. Ele dau Domnului ceea ce femeile din lume ar folosi pentru ele. Maria a dat Domnului un untdelemn foarte scump. El nu va uita niciodată fapta ei. Domnul vede tot ce este în inimile noastre! Vede când o tânără, care poate îl cunoaște de foarte puțin timp, renunță la ceva pentru că vrea să-I slujească Lui! Acest lucru nu este ușor astăzi. Știm cât este de greu să slujim Domnului fiind înconjurați de oameni lumești, pentru că atragem atenția celor din jurul nostru, neurmând moda și practicile lumii, dar Domnul vede și prețuiește aceasta! El nu va uita nimic. El vede fiecare simțământ al inimilor noastre, vede ce face fiecare dintre noi și judecă potrivit cu ceea ce îl costă pe dăruitor. Dacă ceva este făcut din dragoste pentru El, va fi prețuit de inima Lui. Dacă un om aduce un vas de aur, se poate ca acesta să fie foarte valoros, totuși nu înseamnă așa de mult pentru el, ca bijuteriile pentru o femeie.

„Fiecare a adus un dar de aur prin legănare pentru Domnul”. Acesta este un gând nou. Astfel de daruri sunt foarte prețioase pentru Domnul! Un dar prin legănare este ceva pe care îl mișcăm înapoi și încolo, ca atunci când avem ceva prețios pe care vrem să-l arătăm. îl ținem în mâini pentru a fi văzut de toți. Pentru El este de o mare însemnătate dacă aducem lucruri care sunt un sacrificiu personal pentru noi. Făcând așa, noi dăm expresie unei dragoste care dovedește că Domnul prețuiește pentru noi mai mult decât orice altceva.

Acum câțiva ani am auzit despre o tânără din biserica luterană din Germania care avea o voce foarte frumoasă. I s-a oferit un milion de mărci ca să cânte cântece lumești. A refuzat oferta, spunând: „Domnul prețuiește pentru mine mai mult decât un milion de mărci” și a continuat să cânte cântările Evangheliei. Nu credem noi că Domnul observă aprecierea pe care o facem despre Persoana Lui? Domnul ne vede sentimentele și întotdeauna ne cunoaște motivațiile. El prețuiește tot ce facem din dragoste pentru El. La Numeri 6 se spune că nazireul trebuia să-și lase părul să-i crească. În Cuvântul lui Dumnezeu, părul lung este întotdeauna un simbol al supunerii, astfel că dacă un bărbat avea părul lung, el părea a exprima: „Eu nu mai am voința mea proprie. Vreau să fiu pe deplin supus Domnului, în ascultare de voia Lui”. Să notăm că Iacov și Iuda se prezintă pe ei înșiși în epistolele lor drept „rob al Domnului Isus Hristos”, respectiv „rob al lui Isus Hristos”, deși Domnul a fost fratele lor după trup. În Numeri 6 citim că nazireul trebuia să aibă părul lung pe toată durata legământului său. Când acea perioadă se încheia, trebuia să-și tundă părul. Aceasta subliniază momentul în care vom fi la Domnul. Am citit ce trebuia să se facă cu părul nazireului? Urma să fie ars pe altar sub jertfa de mulțumire, astfel

încât mirosul jertfei de mulțumire se amesteca cu mirosul părului ars. Aceasta înseamnă că Dumnezeu Se va gândi veșnic la devotamentul nostru față de El. El nu va uita niciodată că noi am preferat voia Lui în locul voinței noastre proprii. Aceasta este de mare preț înaintea Lui, pentru că este rezultatul lucrării Domnului Isus. Când citim în Cuvântul lui Dumnezeu despre răsplată, aceasta se referă totdeauna la perioada împărăției de o mie de ani. Binecuvântările noastre în veșnicie sunt rezultatul harului. Despre răsplată se vorbește numai la scaunul de judecată al lui Hristos și în împărăția de o mie de ani. Dar aceasta nu înseamnă că Tatăl și Fiul vor uita ce a fost în inimile noastre cât timp am trăit pe pământ. El nu va uita ce am făcut pentru El. Pentru veșnicie va fi un miros plăcut înaintea Lui care Îi va aduce aminte de devotamentul unei inimi care s-a gândit la El și L-a întrebat, deși slab, „Doamne, cum pot să Te glorific?”

Urmează apoi alte daruri și jertfe vrednice de luat în seamă. În versetul 23 citim: „Toți cei la care se găseau materiale albastre, purpurii, stacojii, în subțire și păr de capră, piei de berbeci vopsite în roșu și piei de vițel de mare le-au adus”. De ce era nevoie de toate acestea? Aflăm răspunsul în capitolele anterioare. Erau necesare pentru covoarele care acopereau cortul întâlnirii - tipuri ale gloriei Domnului Isus ca Om și ca Fiul al lui Dumnezeu și ale gloriei Lui în legătură cu lucrarea de pe cruce.

Cine dintre noi poate să aducă așa ceva? Numai aceia care au cugetat la Domnul, care au cercetat Persoana Lui așa cum este prezentată în Evanghelii, care I-au admirat trăsăturile Lui minunate. În versetul 23 citim întâi despre albastru și acesta ne amintește de 1 Corinteni 15.47, unde El este numit Omul din cer. Nu ne vorbește albastrul, culoarea cerului, despre Omul minunat din cer? În Evanghelii, El este prezentat totdeauna ca Fiul Omului care este în cer (Ioan 3.13). Când îl vom vedea în această glorie, vom strânge în inimile noastre „albastrul”, ca să îl folosim în slujba pe care El vrea s-o practicăm în mijlocul credincioșilor. Această culoare va fi adusă între credincioși, astfel încât întreaga Adunare va fi caracterizată de chemarea ei cerească. Purpuriul spune despre măreția și gloria Lui împărătească. Inul subțire vorbește despre dreptatea Lui practică. Aceasta este haina albă din Apocalipsa 19, despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune că este o imagine a faptelor drepte săvârșite în acord cu gândurile lui Dumnezeu, în împrejurările trăite pe pământ. Stacojiul este culoarea sângelui, a slavei și a măreției pământești. Totul din viața Domnului pe pământ, la care cugetăm nu numai cu mintea noastră, ci în primul rând cu inimile, ne umple sufletele cu frumusețea și gloria Lui. Domnul ne îndeamnă: „Tot ce ați strâns în inimile voastre, toate bogățiile, să Mi le aduceți Mie, ca să le folosesc la zidirea Casei lui Dumnezeu, pentru ca aceasta să aibă trăsături minunate!” În acest fel Casa va fi plină de gloria Lui.

Nu oricine poate să aducă albastru, pur puriu, stacojiu și în subțire. Poți aduce numai ce ai strâns în inima ta. Credincioșii nu au posesiuni identice. Unul este mai bogat decât celălalt, pentru că a petrecut mai mult timp în a-L adora pe Domnul. Dacă inima lui este gata, poate să aducă aceste bogății în Adunare, nu numai la strângerea de duminică, ci și în cursul săptămânii. Este posibil să ne folosim bogăția în rugăciunile noastre unii pentru alții.

„Toți cei ce puteau aduce prin ridicare un prinos de argint și de aramă au adus prinosul Domnului. Toți cei care aveau lemn de salcâm bun pentru lucrările rânduite pentru slujbă l-au adus. Toate femeile înțelepte cu inima au tors cu mâinile lor și au adus lucrul lor și anume: material albastru, purpuriu, stacojiu și în subțire”. Bărbații și femeile au venit împreună. În aceste versete se face o mențiune specială referitor la femeile care aveau o inimă înțeleaptă, care erau preocupate cu Domnul Isus, astfel că erau în stare să „toarcă” ceea ce au găsit în El. Ele puteau să adune firele împreună, iar El le folosea pe ele pentru a-Și face Casa Lui pe pământ. Ce slujbă minunată este de a aduce materiale care să dea Adunării înfățișarea gloriei Domnului Isus în umanitatea Lui! Cât este de adevărat că legătura frățescă este determinată în mare măsură de surori, de competența lor față de ceilalți și de ceea ce ele discută cu soții lor! În această privință, surorile joacă un rol mult mai important decât frații, pentru că ele pot face mult bine sau mult rău.

„Toate femeile cu tragere de inimă și înțelepte au tors păr de capră” (versetul 26). Părul de capră este o imagine a despărțirii de lume. Capra este animalul de jertfă pentru păcat. Părul de capră vorbește despre separarea de tot ce nu este din Dumnezeu, de tot ce este stricat prin păcat. Nu este aceasta o slujbă pe care în mod special surorile o pot îndeplini? Desigur, și frații trebuie să fie despărțiți de lume, dar surorile joacă un rol mult mai important. Femeile au făcut învelitoarea pentru cortul întâlnirii, imagine a separării de lume. Erau femei înțelepte, ale căror gânduri nu erau guvernate de lucrurile obișnuite ale lumii, ci de frica de Domnul. Domnul judecă toate acestea. Domnul privește la inima noastră. El vede moti va țiile din spatele acțiunilor noastre și ia aminte în mod deosebit la modul în care le îndeplinim.

„Și conducătorii au adus pietre de onix și alte pietre pentru efod și pieptar” (versetul 27). Din Apocalipsa 4 știm că pietrele prețioase sunt o expresie a gloriei lui Dumnezeu. Aflăm că gloria lui Dumnezeu era ca o piatră de iaspis și de sardiu. Aceste pietre, împreună cu cele de onix, le găsim pe umerii și pe pieptul marelui preot. Ele sunt o reflectare a gloriei lui Dumnezeu descoperită în om. Pe acestea numai conducătorii poporului le puteau aduce. Dumnezeu îi numește, pe cei care aduc aceste pietre prețioase, conducători. Noi suntem prea repede dispuși să numim conducători pe frații care au

un dar mare, care au multă cunostință sau care joacă un rol de conducător între credincioși. Nu așa este în Cuvântul lui Dumnezeu, care desemnează drept conducători pe acei oameni care pot să aducă pietre de onix și alte pietre prețioase. În Numeri 10, conducătorii sunt cei care vin când aud o singură trâmbiță. Restul poporului nu vine până când nu sună ambele trâmbițe. Conducătorii reacționează mult mai repede. Urechile le sunt deschise la ce Domnul are de spus. Pot fi frați, dar la fel de bine pot fi și surori astfel de persoane. Aceasta nu are nimic de-a face cu darurile. Conducătorii sunt cei ce aduc pietre de onix, pentru că ei sunt preocupați cu gloria Domnului Isus. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem transformați în același chip cu al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului" (2 Corinteni 3.18). Când am eu pietre prețioase? Numai atunci când sunt așa de ocupat cu Domnul, încât ajung ca Moise, atunci când fata îi era strălucitoare. Ce privilegiu este să fii un conducător în viziunea lui Dumnezeu și să poți aduce pietre prețioase pentru lucrarea Domnului Isus! Când marele preot intra în Sfântul Locaș, avea pe umerii lui pietrele de onix pe care erau gravate numele celor două sprezece seminții ale lui Israel. El purta numele copiilor lui Israel înaintea lui Dumnezeu pe aceste pietre. Dumnezeu vedea pe poporul Său în frumusețea minunată a acestor pietre, adică în gloria lui Dumnezeu. Fiecare seminție avea propria ei piatră prețioasă, potrivit cu măsura în care aceasta reflecta gloria lui Dumnezeu. Nici măcar două pietre nu erau identice. Ele reprezintă caracterul Adunării înaintea lui Dumnezeu. Trebuie subliniat că nu este vorba nici de dar, nici de discernământ spiritual. Acești conducători au devenit mai mult asemenea Lui prin aceea că s-au ocupat cu El.

Dar conducătorii aduc și altceva: mirodenii și untdelemn pentru sfeșnic. Untdelemnul este o imagine a Duhului Sfânt. Ei aduc ceea ce poate fi văzut în viața lor zilnică: călăuzirea și puterea Duhului Sfânt. Dumnezeu și Domnul Isus văd că toată umblarea lor, atât în străngerile lor, cât și în întreaga lor viață, este caracterizată de supunere față de călăuzirea Duhului Sfânt, astfel încât întreaga lor lucrare o poartă asupra Lui. Lumina pe care Domnul o folosește pentru a străluci în Casa lui Dumnezeu, Adunarea, poate fi găsită în ei. Ei aduc untdelemn pentru sfeșnic, care este un prototip al Domnului Isus. Conducătorii aduc chiar mai mult: „Pentru untdelemnul ungerii și pentru tămâia aromată" (versetul 30). Untdelemnul era făcut din cinci elemente, tămâia din patru. Fiecare parte componentă vorbește despre trăsăturile Domnului Isus care numai în El pot fi găsite. Nu era îngăduit să fie folosite acest untdelemn și

această tămâie de alți oameni. Ambele vorbesc de gloria personală a Domnului Hristos. Cum ar putea cineva să aducă aceste lucruri? Trebuie să se fi ocupat de Domnul, astfel încât să aibă o inimă plină de

închinare. Atunci poate să aducă unt de lemn și tămâie. Acestea simbolizează lucrarea Domnului Isus, gloria și identitatea Lui. Dacă inima mea este plină de aceste lucruri, le pot aduce. Domnul le va folosi astfel încât mirosul aromat al tămâiei să se ridice de pe altarul de aur la Dumnezeu.

În final citim că Dumnezeu încredințează lui Bețaleel și lui Oholiab împlinirea lucrării. În Psal mul 91 este evident că ambii sunt o imagine a Domnului Isus. Oholiab înseamnă „în cortul tată lui”, iar Bețaleel înseamnă „în umbra lui Dumnezeu”. Dumnezeu a dat înțelepciune acestor doi oameni. El are suficientă înțelepciune în inima Lui pentru a învăța pe fiecare dintre noi. Dacă dorința inimilor noastre este de a-I sluji Lui, El va spune: „Lucrează ceva pentru Mine în Adunarea Mea!” Dacă îl vom întreba cum, El ne va arăta cu bucurie, dacă rămânem la dispoziția Lui. Nu este minunat să fii folosit de El pentru a împlini nevoile din Adunare? Să fii folosit pentru a arăta gândurile Lui de dragoste, astfel încât întreaga Adunare să fie binecuvântată și să devină tot mai mult asemenea Lui, pentru a fi o mireasă vrednică de Mirele ei, a cărui inimă să fie satisfăcută de frumusețea ei?

Putem să-I aducem un dar numai dacă ne ocupăm cu El și ne lăsăm călăuziți de El pentru zidirea Adunării. Acesta este singurul mijloc de binecuvântare când suntem adunați împreună. Dacă inimile noastre sunt ocupate cu Domnul, nu numai în timpul strănerilor, ci în tot timpul săptămânii, dacă îl căutăm în Cuvântul lui Dumnezeu, dacă medităm la El, așa cum este El în glorie, numai atunci inimile noastre vor fi umplute. Iar când inimile ne sunt îmbogățite cu gloria Lui, El ne spune: „Cine este gata, să vină și să aducă ce are, ca să folosesc la zidirea Adunării!” Dacă ne vizităm unul pe altul acasă și începem să vorbim despre Domnul, nu contribuim noi prin aceasta la zidirea noastră reciprocă? Putem să locuim lângă Domnul fără ca inimile noastre să se încălzească? Nu trebuie nici un foc omenesc! Dacă privim gloria Domnului, se va aprinde un foc divin pentru ca Domnul să ne poată folosi. Ce slujbă minunată